

БЕТАНИ КЕМБЪЛ ПИРАТЪТ И РУСАЛКАТА

Превод от английски: Людмила Верих, 1994

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Когато Линдзи Маккой наемаше вилата в Долфинкорт, нямаше представа, че към нея има и малка добавка — истински, жив пеликан. В съседство се намираше плувен басейн, ограден с ивица трева и дървета. Пеликанът беше със счупено крило и често се разхождаше там. Този самотник странеше от събратята си, обитаващи недалечния океански бряг. Почти питомен, той не се боеше от хората и с удоволствие приемаше храна от тях. Дори му измислиха прякор — Муч.

Линдзи, вдовица от година и половина, се беше преместила във Флорида Кийс с отчаяната надежда, че промяната в обстановката ще помогне на Тод, петгодишния ѝ син.

Тод приличаше на нея, беше красиво момче, слабо, с фини черти и тъмна чуплива коса. И той като Линдзи имаше синьо-зелени очи, които в добрите стари времена често хвърляха закачливи отблясъци. От месеци вече Линдзи не можеше да открие и най-малката следа от радост в тях. След смъртта на баща му, Тод беше угрижен, самовглъбен и тих. Често му се присънваха кошмари.

Когато се преместиха от Минесота във Флорида, момчето сякаш не виждаше нито океана, нито изобилието от ярки цветя. Единствено пеликанът Муч събуждаше някакъв интерес. Всяка сутрин и вечер ходеха при басейна и го хранеха със сардини.

После стана чудото. Един следобед, когато Линдзи и Тод бяха излезли, на терасата се появи сива котка. Ребрата ѝ се брояха и час по час се почесваше от бълхите. Никой не знаеше откъде е дошла и няколко души се бяха опитвали да я прогонят. Тя изчезваше, но само след няколко минути се връщаше обратно на терасата. Прекара там целия ден, с очи вперени във вилата, като че ли очакваше нещо. Очевидно чакаше Тод. Линдзи и Тод се прибраха и щом момчето излезе да нахрани Муч, котката тръгна след него. Започна да мърка и да се гали в голите му крака, опитвайки се да стигне кофичката със сардини.

Тод погледна изненадано към Линдзи. Беше толкова малък и уязвим — не можеше нищо да му откаже. Зелените му очи безмълвно я молеха.

Тя разбра какво иска, въздъхна и каза „може“. Тод бръкна в кофичката и подаде на котката една рибка. Това беше достатъчно. От този момент котката реши, че е намерила своя дом. През нощта тя се промъкна под бараката до басейна. На следващата сутрин отново се появи на терасата, по-дръглива от всякога. Тялото и действията ѝ недвусмислено показваха, че не е сама. Под бараката я чакаха новородените ѝ котенца.

За първи път от месеци наред Тод изглеждаше истински развълнуван. Хранеше котката майка и с нетърпение очакваше да се покажат котенцата.

Линдзи категорично му заяви, че не могат да вземат нито котката, нито малките ѝ. Отглеждането на домашни питомци в Долфинкорт не беше разрешено. С Тод можеха да се грижат за малките, докато поотраснат и напуснат майка си. Тогава трябваше да им намерят стопани. Тод прие аргументите, но се натъжи. Линдзи почувства вина. Да търсят обаче ново жилище само заради една котка бе невъзможно. Вилата, макар и малко тясна, ги задоволяваше във всяко отношение — невероятно нисък наем, близост до океана...

Желанието на момчето да види котетата не намаляваше. Линдзи също беше любопитна. Когато най-сетне малките станаха на четири месеца, котката ги представи съвсем официално. Тод и Линдзи бяха отишли да ѝ занесат храна. Тя се измъкна изпод бараката, отвори устата си и от нея се изтърколи малка пухкава топка. Котето беше трицветно — бяло, сиво и оранжево.

Котката го остави пред Тод, върна се под бараката и донесе още едно, след това още едно и още едно. Четири пъстри котенца! Линдзи беше смаяна. Малките изглеждаха толкова красиви, че нямаше да е трудно да им намерят стопани. Седнал на земята, щастлив и доволен, Тод си играеше с тях. Котката обаче не беше свършила. Тя изтича за пети път до укритието си. При вида на петото коте Тод зяпна от изненада, а очите на Линдзи щяха да изскочат.

Котката донесе последното си дете и го сложи направо в скута на Тод. Той извика от възторг. После стана сериозен и погледна умолително Линдзи.

— Мамо — едва отрони той.

Радостта му, както и тази единствена дума, пронизаха Линдзи като с нож. След смъртта на Джери Тод никога не беше искал нещо толкова силно, че да я моли за него. С примряло сърце осъзна, че ще трябва да отстъпи. На света нямаше сила, която да отдели Тод от петото котенце. То беше изтърсака на котилото. За разлика от другите, имаше само два цвята — бял и черен, но муцунката му бе изрисувана като на клоун. Над очите и ушите се виждаха два големи черни кръга. Останалата част от лицето беше бяла, с изключение на нослето, върху което личеше черно петънце с формата и големината на асо пика. Приличаше на кръстоска между панда и колода карти. Над черното носле с диво изражение гледаха две сини очи, сякаш самото коте се учудваше на необикновения си вид. На гърба му природата бе хвърлила черна пелеринка. Когато го погали по коремчето, Тод видя малко по-надолу още едно черно петно, все едно, че е в плувки.

Линдзи не можа да се въздържи и се разсмя. Точно върху интимните му части се мъдреше бяло петно, като залепен върху плувките смокинов лист.

— Мамо? — погледна я въпросително Тод.

Линдзи кимна и разроши тъмната му коса. Да, тя приемаше. Все щяха да намерят начин да задържат котенцето.

През следващите четири седмици Тод почти напълно възстанови предишната си жизненост. Играеше всеки ден с котенцата или просто ги наблюдаваше как се боричкат, докато майка им се припича на слънце и тихо мърка.

Пеликанът Муч се плашеше от котешкото семейство и гледаше да е по-далечко. Котетата обаче бяха очаровани от него и непрекъснато го следваха. Птицата бе принудена да се спасява във водите на басейна.

Линдзи проведе дълъг, скъп телефонен разговор с хазяина — господин Хидалго, който живееше в Маями. Разказа му за Тод и настоятелно го помоли да оставят котето. Той склони трудно. Момчето можеше да задържи животинчето при условие, че не го пуска във вилата. Тод полудя от радост. Кръсти котето Бозо — на един клоун от своя любима книга. Малкото същество наистина приличаше на клоун.

Всеки път, когато чуеше как Тод произнася името му, Линдзи изпитваше радост. Момчето започваше да говори отново — предимно на Бозо, не много, но говореше! Идваше ѝ да се разплаче от щастие.

Както и предполагаше, раздаването на другите котета не стана трудно. Пусна обява във вестника: „Безплатно — за любители на здрави, красиви, трицветни котета!“. До края на седмицата всички имаха нови стопани.

По-трудно беше с майката. Помогна им местният ветеринарен лекар. Откри едно семейство, което търсеше тъкмо такава — хубава, привързваща се, голяма котка. Отговориха, че ще я приемат с радост. Линдзи и Тод я закараха в къщата на семейството. Намираше се в съседния залив. Двете момиченца на стопаните така щастливо охкаха и ахкаха, че за Линдзи не остана и капка съмнение — котката е попаднала на добро място. Въпреки това на връщане ѝ беше мъчно. Тод също изглеждаше потиснат. Линдзи се надяваше поне да не се разплаче. Натисна педала на газта с мисълта, че в къщи, при Бозо, момчето ще се почувства по-добре.

Когато се прибраха обаче, Бозо беше изчезнал. Нямаше го и при съседите, сякаш се беше изпарил. Тод го чака цял следобед, дори след като мръкна. Не се появи. Момчето изглеждаше толкова отчаяно, че Линдзи се уплаши. Прегърна го силно, опитвайки се да го успокои.

— Ще се върне! — обеща му тя и го погали по косата. Очите му бяха насълзени. Мълчеше, за да не се разплаче. Линдзи го притисна още по-силно.

„Господи, дано да не му сее случило нещо! Моля те, върни го на Тод! Той се нуждае от него.“

Котето обаче не се намери.

Една съседка, госпожа Фелдман, постоянна жителка на Долфинкорт, си спомни, че видяла двама неблагоприятни на вид да се въртят наоколо с черен джип, същия ден, когато Бозо изчезна. Каза, че отишли към една вила в южния край на плажа. Тази вила била навремето хотел. Сега се ремонтирало — непрекъснато идваха и си отиваха работници.

Наоми Фелдман не беше видяла мъжете да си заминават. Спомни си, че ги взела за работници, макар видът им да не вдъхвал доверие. На джипа им имало реклама за риболовни лодки под наем. Това беше единствената улика, до която Линдзи успя да се добере.

Тод потъна в предишното си състояние. Мъката му съсипваше Линдзи. За кратко време на главата му се бяха струпали твърде много загуби. Линдзи отчаяно търсеше Бозо.

Обади се на всички ветеринари в района. Никой не беше носил такава коте. Даде обява в местния вестник, звъня в радиото, молейки за помощ — нищо!

Обеща на Тод да си вземат друго коте, той категорично отказа и очите му отново се напълниха със сълзи. Разбираше го добре. Бозо се беше родил на техния праг. Тод първи го погали. Беше първото човешко същество, което го посрещна на белия свят. Не искаше друго коте, само Бозо... Линдзи го наблюдаваше — умълчан, вгълбен в себе си — и се проклинаше, че оставиха котето само. Трябваше да се възпротиви на хазяина, дори да го прибере вътре напук! Къде беше умът й?!

Когато стана ясно, че Бозо няма да се върне, Линдзи предприе драстични мерки. Обади се на стопаните на другите котета с надежда, че някой ще иска да се откаже. Учудваха се, че въобще ги моли за подобно нещо. Притеснена, Линдзи позвъни на семейството в съседния залив. Настоя да им върнат котката майка или поне да дадат на Тод едно котенце, когато се окоти повторно.

И дума не можеше да става. Грижеха се за котката добре. Вече я бяха кастрирали. Никога повече нямаше да роди. Стопи се и последната надежда на Линдзи.

Каквото и да опитваше, нищо не можа да извади Тод от апатията му.

Откакто изчезна Бозо, Линдзи и Наоми Фелдман се сближиха. Една вечер двете гледаха как Тод играе на брега на морето. Момчето безмълвно вдигаше в шепите си пясък и го пропускаше през пръстите си. Не поглеждаше към тях, не се усмихваше.

Наоми беше дребна, леко закръглена, хубава жена с гъста руса коса. Тя поклати укорително показалец:

— Престани да се тревожиш, Линдзи! Как искаш момчето да изглежда щастливо, когато ти самата си толкова угрижена?!

Линдзи се усмихна разсеяно и вдигна рамене. Наоми беше права, но какво й оставаше, освен тревоги?! Приятелката й кръстоса загорелите си крака.

— Преди да се появи котката, казваше, че ще носиш рисунки в някаква галерия в Кий Уест. Коя точно?

— „Музикалният гуцер“ — отвърна Линдзи. Имаше късмет, че професията ѝ не я приковаваше на едно място. Беше художничка на свободна практика. Рисуваше поздравителни картички. Не обичаше да се хвали с това, нито пък досега се беше опитвала да излага в галерия свои рисунки.

Наоми протегна ръка и потупа Линдзи по коляното:

— Занеси рисунки в „Музикалния гуцер“! Животът продължава. Напоследък изобщо рисувала ли си друго, освен картички?

Линдзи поклати глава отрицателно.

— Не, не съм. Толкова бях заета с котката и котетата, че друго не съм правила. Скрих картините си, защото натъжаваха Тод. Мен също...

— Разбирам, — рече Наоми — но нали имаш и други неща. Морски пейзажи, цветя? Защо не предложиш тях?

— Да, наистина. Трябва да се върна към предишния си живот.

Засрамена, че се занимават единствено с нея, Линдзи се опита да смени темата. Посочи към голямата псевдовикторианска вила в южния край на залива и попита:

— Какво става там? Кога ще се появи собственикът?

— Скоро. В момента се нанася прислугата. Всеки ден обаче се чуват различни работи. Уж щял да дойде само за проба. Ако не му харесало, смятал да я продаде. Според мен това е просто един скъп експеримент.

Линдзи пое дълбоко морския въздух и поправи шала, който придържаше косата ѝ. Беше в семпъл син бански. Наоми, макар с близо четиридесет години по-възрастна, изглеждаше доста екстравагантно. Белият плажен костюм подчертаваше загара ѝ. Върху гърдите ѝ бяха избродирани две златни морски звезди.

— Сигурно е чудесно там — въздъхна Наоми, загледана към вилата. — С удоволствие бих поживяла в нея, макар и само една нощ.

Линдзи кимна, гледайки самотната игра на Тод. Наемите в заливите на Флорида никак не бяха малки. С Наоми имаха голям късмет. Шест от вилите в тази част на плажа притежаваше господин Хидалго. Беше му омръзнало от курортисти и предпочиташе наематели като тях — за целогодишно заселване.

Повечето хора обаче смятаха, че бунгалата тук не стават за постоянно живеене. Наемателите идваха и си отиваха. Само Линдзи и Наоми оставаха.

Линдзи се чудеше как ли би се чувствала със собственост като елегантната вила, за която говореха — с поне осем спални.

— С какво се занимава този човек? — попита тя Наоми. — Имам предвид собственика...

— Знам ли?! — отвърна Наоми, приглаждайки златистата си коса. — Говори се какво ли не... Бил музикант, пишел песни. Напоследък се бил захванал с нещо като световния бийт. Понятие нямам какво е това.

— Световният бийт ли? — учуди се Линдзи. — Според мен това означава смесване на рок с разни народни мотиви от други страни. Например рок и шотландски фолк.

Наоми направи недоумяваща физиономия.

— Рокендрол на гайда, така ли? Без мене! Знам само, че е доста шантав. Като повечето музиканти напоследък. Подпалват си китарите и ядат живи прилепи.

Линдзи само се усмихна.

Появи се вечерен бриз, високо в небето чайките кръжаха с пронизителни меланхолични крясъци. Тя ги загледа, изпълнена с копнеж и завист за безгрижния им живот.

— Как се казва? Този музикант или какъвто там беше? — попита тя, колкото да поддържа разговора.

— Дън. Макс Дън. Не си ли чувала за него? По-близо е до твоето поколение, отколкото до моето. Тази поп-музика... нали там свирят разните груповци?

Линдзи поклати глава и отново се усмихна, без да сваля поглед от чайките.

— Групари, Наоми, не груповци! Не съм чувала нищо за него. — Тя извади халата си и се наметна. — Трябва да прибирам Тод. Стана хладно.

Изправи се, Наоми я хвана за ръката и я задържа:

— Линдзи, искам да направиш нещо заради мен!

Смутена, Линдзи я погледна в сериозните кафяви очи.

— Какво?

Наоми стисна ръката ѝ.

— Отиди в галерията в Кий Уест още утре и занеси свои рисунки. Дай си един ден почивка. Аз ще се грижа за Тод.

Линдзи поклати глава — вечерният бриз разпиляваше косата ѝ.

— Много си мила, Наоми, но не бих могла...

— Настоявам! — рече по-възрастната жена. — Обичам да се грижа за деца. Особено за сладури като Тод. Така се подготвям за собствените си внуци.

— Не, не мога... — поколеба се Линдзи.

— Не можеш ли? — изненадано попита Наоми. — Какво искаш да кажеш? Ще ме обидиш ужасно, ако ми откажеш!

Наоми упорства, докато Линдзи не се съгласи. На следващата сутрин щеше да замине за Кий Уест заедно със своята папка.

Вечерта, след като си легна Тод, Линдзи прерови всичките си работи. Трепна, когато видя нарисувани котетата и най-вече Бозо.

Отдели ги настрана с чувството, че не може да ги предложи за продажба. Улови се, че отново се моли, макар да знаеше, че молитвите ѝ са неизпълними.

„Моля те, господи, съхрани Бозо и го върни на Тод! Върни го в къщи, моля те! Моето малко момче се нуждае от него!“

Флорида Кийс представлява поредица малки островчета, простиращи се на Северозапад от най-издадената част на Флорида. Поради близостта си, повечето островчета са свързани с невероятни пътни отсечки и мостове. Най-отдалеченият се нарича Кий Уест. Историята му започва като пиратско пристанище. Линдзи харесваше това място. Липсваше му превзетост. Имаше особен, тропически колорит — излъчваше дух на фриволност, лекомислие и опасност. След толкова самота във Вака Кий, Линдзи се почувства очарована и освободена. Сякаш бе попаднала в градините на рая, сред някакъв опърпан карнавал.

Тя се разходи из магазините на улица „Дювал“ с намерение да купи по някоя дреболия за Тод и Наоми. На себе си също направи подарък — скромен обяд в малко закътано кафене.

Най-сетне дойде време за срещата със собственика на галерията. Беше я уговорила сутринта по телефона, но сега, когато настъпи часът, се притесни. Поръчките от издателите на поздравителни картички получаваше по телефона и изпращаше по пощата. Работата ѝ не се нуждаеше от личен контакт. Нямаше навика да се среща лице в лице с непознати, особено когато целта бе да продаде плода на своя труд.

Линдзи събра кураж, вирна глава и влезе в „Музикалния гуцер“. Беше с най-хубавите си дрехи, пастелно зелена ленена рокля с широка пола и бяло-зелени сандали с висок ток.

В галерията я посрещна висок мъж с подозрителен поглед. Тя се представи.

— А, вие ли сте? — каза той.

Обясни й, че собственикът — Джон Бъд — го няма.

— Отиде да си поправа лодката.

Плахостта на Линдзи се изпари.

— Но аз... Той ми каза да дойда в един и половина.

Служителят наведе очи.

— Господин Бъд е волна душа. Не се съобразява с часовника като нас простосмъртните. Ако искате да се срещнете с него, потърсете го на пристанището!

— Той очаква ли ме? Или е забравил? — попита Линдзи, чувствайки се незначителна и малка.

— Каза, като дойдете, да ви изпратя при него — добави мъжът и взе чистачката за прах от пачи пера. — Лодката му се нарича „Пого“. Намира се на кея до площад „Мелъри“. Ще ми се и аз да съм богат, за да мога така да изчезвам. — Той сърдито изсумтя и се залови да почиства прахта от една бронзова чайка.

Линдзи му благодари, стисна своята папка и отново пое по улица „Дювал“. Следобедното слънце напичаше все повече и прочутата флоридска влага ставаше още по-тежка.

Наум прокълна Джон Бъд, задето бе излязъл от хубавата си хладна галерия. Най-сетне успя да открие пристана и се зае да обикаля безкрайните редици от лодки и яхти.

Не се виждаше нито една на име „Пого“ и Линдзи си даде сметка, че не е наясно дори от какъв тип е лодката, която търси. Спря объркана, оглеждайки пристаналите съдове.

— Загубихте ли се? — попита неочаквано дълбок, леко дрезгав мъжки глас.

Линдзи се обърна, за да види кой говори.

— Ето ме, тук съм, скъпа! Търсиш ли някого?

Стресната, Линдзи усети необикновено силен, сякаш зареден с електричество поглед. Мъжът имаше сиво-сини, леко присмехулни очи. Почувства, че се обезкуражава. Непознатият лежеше с ръце под

главата върху един шезлонг на палубата на очукана от времето и морето яхта и я гледаше. Морският съд изглеждаше ужасно занемарен. Същото се отнасяше и за притежателя ѝ. Кестенявата му коса, разрошвана от горещия бриз, стърчеше над яката на ризата, неподстригвана бог знае откога. Ръкавите бяха откъснати. Носеше избелели, памучни шорти, а краката му бяха боси. Те, както и цялото тяло, внушаваха сила. Линдзи едва намери сили да отвърне:

— Не ви видях!

— Аз пък те видях! — засмя се той, оглеждайки одобрително тялото ѝ без всякакво смущение. — Попитах те, търсиш ли някого?

Тя стисна още по-силно папката си.

— Търся господин Джон Бъд и яхтата му „Пого“ Той се изтегна още по-удобно в излинелия шезлонг.

Мускулите му, бронзови от загара, потръпнаха, сякаш за да привлекат вниманието ѝ.

— Добрият стар „Пого“, ли? След осем лодки надолу, скъпа! Напомни на Джон, че ми дължи пакет цигари! Ако ги донесеш на връщане, ще те черпя едно. — Той отново я огледа от горе до долу и се ухили предизвикателно.

Линдзи беше отвикнала от мъже, особено едри и мускулести като този. От смущение сърцето ѝ щеше да изскочи. Благодарни и бързо се обърна.

— Хей, скъпа! — провикна се след нея непознатият. — Не щеш ли да се омъжиш? Имам нужда от жена.

Линдзи изпъна рамене и не отвърна. Погледът му продължаваше да я преследва, докато се отдалечаваше.

Ох, въздъхна тя, но по гърба ѝ продължиха да пробягват тръпки. Този тип мъже излъчваха сексуалност, независимо от желанието на жената. На Линдзи съвсем не ѝ беше до това, още повече пък с него.

С облекчение видя, че Джон Бъд няма нищо общо със съседа си. Беше светлокос, елегантен и облечен като от реклама за колосващи препарати. Когато я покани в салона на безупречната си яхта, маниерите му бяха толкова изискани, че дори изглеждаха превзети.

Линдзи не можеше да разбере дали харесва работите ѝ. Най-сетне обаче, той се облегна на стола си, усмихна се и поглади бледите си мустаци.

— Вашият талант не подлежи на съмнение. Макар че темите не са оригинални, рисунките са добри. Ще взема за галерията няколко акварела.

При тези думи Линдзи полетя от щастие. Той я помоли да остави папката, за да направи по-внимателен подбор и тя с радост се съгласи. Излизайки от „Пого“, тя се почувства окуражена. Напълно беше забравила за съседа на Джон Бъд — едрият мъж с многозначителна усмивка на сваляч. Сети се едва когато на връщане мина край неговата съборетина. За щастие, той не беше на палубата. Толкова запусната яхта трудно можеше да се намери. Името едва се четеше от олющените букви — „Големите надежди“ — звучеше твърде иронично, за да е смешно.

Тя поклати осъдително глава — жалкият вид на лодката доказваше, че чувството за безотговорност граничи с престъпност.

Линдзи вече си тръгваше, когато видя нещо да мърда върху палубата. Чу се тихо, жално мяукане. То прозвуча някак далечно и все пак познато. Кръвта ѝ замръзна. Не можеше да си обясни защо.

Спря отново. Изпод нахвърляните безразборно спасителни пояси се измъкна малко коте. То се протегна, прозя се с удоволствие и пое към близката сянка. Котето леко накуцваше. Линдзи затаи дъх. Животинчето имаше черно-бели лапи с кръпка на лактите, познатите петна по ушите и очите, а на носа се мъдреше черното асо пика. Въпреки жегата, Линдзи се вледени, косата ѝ настръхна и вдигна ръце. Пакетчетата и чантата тупнаха глухо на земята. Нямахте съмнение — беше Бозо! Макар да бе невъзможно...

Тя огледа трескаво кея. Не се виждаше никой. Всичко живо се криеше от жегата. Погледна отново котето. Легнало в сянката на шезлонга, то ближеше дясната си лапичка. Не е възможно да е Бозо, мислеше Линдзи. То е, шепнеше ѝ нещо, по-силно от логиката — котето на Тод!

Имаше само един начин да се провери. „Големите надежди“ тъжно се поклащаше и ако Линдзи стъпеше внимателно на борда, можеше да разпознае котето отблизо.

Несвикнала с клатушкаци се повърхности, Линдзи изхлузи обувките си. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Пое дъх, пристъпи към перилото на лодката и скочи на палубата.

— Мац, пис, пис? — плахо прошепна тя.

Котето пристъпи към нея и без страх се погали в голия ѝ глезен. Стори ѝ се, че я позна.

„Не може да е Бозо“, помисли си тя отново. Имаше един начин да се разбере. Линдзи грабна котето и го обърна по гръб. Сякаш бе обуто в черни плувки. Едно-единствено бяло петно, във формата на смокинов лист личеше добре върху тях.

— Бозо! — прошепна тя, прегръщайки котето. — Това си ти, наистина си ти!

Тод щеше да пощурее от щастие. Молитвите ѝ се бяха сбъднали.

Как Бозо беше успял да стигне чак до Кий Уест — почти на петдесет мили от Вака Кий? Линдзи си спомни думите на Наоми за двамата непознати с джипа и рекламата за риболовни пътувания в Кий Уест. Вероятно мъжът, който я бе заговорил, е единият от тях? Този жалък крадец, помисли си тя, едва не съсипа детето ми!

Отново огледа пустия кей. Мислите ѝ препускаха като луди. Нямахме избор. Котето им бе откраднато и тя трябваше да си го върне!

Прегърна го и с омекнали колене прескочи парапета на яхтата. След като се озова отново на кея, Линдзи се спъна, притисна котето по силно и то измяука.

После грабна обувките, чантата и пакетите, стори ѝ се, че чу шум зад гърба си и се паникьоса.

Изчезвай, заповяда ѝ нейният инстинкт и тя без колебание се подчини. Втурна се по пристанищната алея. Останала без дъх, стигна горещия паваж на улицата. Бозо хленчеше, краката ѝ горяха. Изтърва едната обувка, но не се върна. Продължи с всички сили напред.

ВТОРА ГЛАВА

Линдзи седеше на терасата и наблюдаваше сина си.

„Бозо!“, извика той, когато видя отново котето. После дълго го прегръща. „Бозо, Бозо!“, повтаряше, зашеметен от щастие, и Линдзи приемаше думите му като истинско чудо.

Още не можеше да дойде на себе си след онова, което бе сторила. Наоми я накара да изпие чаша бяло вино, но Линдзи отказа. Приятелката ѝ бе толкова развълнувана от разказа, че изпи чашата вместо нея.

— Нещата бяха ясни — рече Линдзи, поклащайки глава. — Откраднали са Бозо. Аз си го взех обратно.

— И аз щях да постъпя така — отвърна Наоми.

— Щях да го изчакам и да му обясня, че котето е наше, но той не е човек, който би чул каквото и да било.

— Къде се е чуло крадец да разбира от дума?! — съгласи се Наоми.

— Един такъв едър, небръснат, нестриган, истински пират... Да не говорим за лодката му! Сигурно щеше да иска пари.

— Измет! С такъв не можеш да се разбереш.

Линдзи поклати глава. Макар че изглеждаше добре, Бозо леко куцаше с предната лапа — още едно доказателство за немарливостта на онзи.

— Ами ако не се съгласеше да върне Бозо? — продължаваше Линдзи. — Тогава полиция ли да викам? Нали ще ми се изсмеят.

— Могат да те вземат за смахната.

— Ами ако се наложеше да стигнем до съд? — не спираше Линдзи. — Моята дума срещу неговата, залогът — моето дете!

— Смехът на Тод е като божа благодат! Истинска благодат!

— Освен това не мога да си позволя да заведа дело. Животът тук е по-скъп от очакванията ми.

— Остави другото, ами ще ти излезе име. Лоша работа!

Линдзи я погледна въпросително. Беше се оплела в мъгла от колебания и оправдания.

— Какво?

Наоми се намръщи и каза:

— Първо ще си наля още вино. — Тя взе бутилката и си наля.

Линдзи продължаваше да я гледа. Наоми никога не изпиваше повече от една чаша. Какво ѝ ставаше?

— Онзи музикант, Макс Дън, онзи побъркан... — промърмори Наоми, клатейки глава. — Чух, че искал да купи нашите къщи, за да ги събори. Искал целия бряг да бъде негов.

Мислите за котето изхвърчаха от главата на Линдзи.

— Нашите бунгала?! — почти извика тя недоумяващо. — Искане да ги купи от господин Хидалго и да ги събори?!

— Точно така. Наумил си е да прави крайбрежна империя. Нищо чудно и харем да завъди! Както се прави на шейх...

— Но нали имаме договори с господин Хидалго? — запротестира Линдзи. — При продажба какво ще стане с тях?

Покрусена, Наоми вдигна рамене.

— Нищо. Могат да ни изхвърлят, за да се шири онзи сам на плажа си.

— Не може да го направи! — възмутено каза Линдзи, но нещо ѝ хрумна и добави: — Или бъркам?

— Може, може. Точно така стана с апартамента ми в Чикаго. Купи го някакъв човек и аз... — Тя щракна с пръсти. — Вдигна наема, вдигна застраховките, лиши ме от паркинг. Никакви деца, никакви животни...

Линдзи се улови за дръжките на стола.

— Никакви деца и животни?!

Двете погледнаха към Тод. Бозо дебнеше пристъпящия край басейна Муч, а момчето ги следваше с блеснали очи. После грабна котето и отново го прегърна.

— О, Наоми! — въздъхна Линдзи. — Какво ще правя? Тод никога няма да се откаже от Бозо. Такова хубаво място едва ли ще се намери!

— Знаем — отвърна загадъчно Наоми. — Дано тревогите ни да са напразни. Може пък Хидалго да откаже да продаде вилите. Нищо не се знае! Не биваше да те плаша.

— Не! Добре направи, че ми каза. Без предупреждение е още по-ужасно.

Линдзи видя как Тод приседна до басейна и взе Бозо в скута си. Дватамата с котето погледнаха нагоре към клоните, откъдето идваше кикота на един присмехулник.

Изглежда толкова щастлив, помисли си Линдзи в прилив на умиление. Това е моят предишен Тод!

Тя знаеше обаче, че връщането на Бозо може да обърка сериозно нещата. Не можеше да се съобрази с изискването да държи котето само отвън. Ако някой го откраднеше пак?!

Хидалго ѝ беше казал, че ще ги изгони, ако разбере, че котето живее вътре. Новият хазяин можеше да е още по-строг. Ами ако каже, че не иска деца?! Ако просто ги изхвърли?!

Бъдещето им изведнъж се оказа минирано от безброй въпросителни. Единственото сигурно бе, че заради Тод е готова на всичко, само и само да запази котето.

Два дни по-късно, в една сива бурна утрин, Линдзи седеше зад статива и рисуваше Бозо с акварел. Имаше поръчка за серия картички с морски мотиви, но още не можеше да се нарадва на котето.

Бозо беше заспал на едно чердже в малката дневна. Тод седеше до него и се опитваше да го рисува. Котето продължаваше да спи — безчувствено към артистичните им усилия.

Бяха му вързали нова червена панделка и опознавателен медальон във формата на сърце. Предстоеше му преглед при ветеринаря и ваксинация. Линдзи твърдо бе решила да го направи най-гледаното коте в залива.

Все още я мъчеше съвестта, задето откъсна Бозо от палубата на „Големите надежди“. За хиляден път си повтаряше, че няма причина за терзания. Пиратът им бе отнел котето, след което го бе захвърлил.

Да, повтаряше си тя, постъпката изглежда отчаяна, но основателна. Ако се наложеше, пак би постъпила точно така.

Стресна се от силно чукане по предната врата. Тод любопитно изправи глава. Бозо се събуди, прозя се и присви очи, недоволен, че смущават съня му.

Вратата се разтресе от нови удари. Линдзи остави четката. Кой ли е тръгнал в този дъжд?

Когато улови дръжката на вратата я прониза ужасно предчувствие. Ами ако е Хидалго?

Отвори вратата. Пред погледа ѝ се изправи едър мъж, висок поне два метра. Мощните му рамене изглеждаха още по-широки под черната мушама. Над яката се къдреше дългата му кестенява коса.

За миг си помисли, че това е един малко грубоват, но красив непознат. Имаше широки скули, упорита брадичка и решително изрязана уста. Очите му бяха яркосини и проницателни.

Позна го изведнъж. Стомахът ѝ се сви от страх. Кошмарът ѝ ставаше действителност — беше грубиянът от „Големите надежди“. Разбрал е къде живее и идва за котето.

Огледа го, не вярвайки на очите си. Издадените му скули бяха обръснати. Едва го позна в това облекло. Но беше той. Не би могла да сбърка тези похотливи очи. Днес не изглеждаха присмехулни, а гневни. Ръката ѝ стисна края на вратата.

— Вие! — Думата прозвуча като обвинение. — Какво искате? Махайте се или ще извикам полиция!

Той смръщи тъмните си вежди с неодобрение. Линдзи усети страх, не толкова за себе си, колкото за Тод. Не, помисли си тя, няма да изплашиш детето ми. Няма да му дам да чуе нито дума.

Тя бързо пристъпи навън, затваряйки зад себе си вратата. Страхата на покрива едва ги опазваше от дъжда, който валеше студен и силен като из ведро. Линдзи беше боса, с коса, прибрана със стара панделка. По лицето ѝ имаше боя. Приличаше повече на някаква повлекана, отколкото на жена с професия. Видът ѝ обаче не я интересуваше — тя имаше дете, което трябваше да защити.

— Вървете си! — гласът ѝ прозвуча напрегнато. — Не исках да намесвам полицията. Не ме принуждавайте да го направя сега.

Тя заби показалец в гърдите му.

— Какво? — навъси се той.

Линдзи се надигна на пръсти и натисна показалеца още по-силно. Гърдите му са твърди като желязо, помисли си тя.

— Просто си вървете — произнесе тя на глас — и няма да ви съдя. Съветвам ви да не се захващате с мен, баща ми е адвокат!

Не лъжеше много. Покойният ѝ баща наистина бе адвокат.

Мъжът присви очи.

— Ти заплашваш ли ме?

— Точно така! — отвърна Линдзи. — Но ако си тръгнеш, няма да имаш неприятности. Хайде, заминавай!

— Може, но след малко — каза с леден глас той. — Нося нещо, което е ваше.

Извади лявата си ръка от джоба на мушамата и Линдзи видя в нея своя зелено-бял сандал — огънат и смачкан. В неговата ръка сякаш се бе смалил.

Линдзи трепна.

— О! — прошепна тя.

— Да-а! — проточи иронично той.

Той сграбчи дясната ѝ ръка, сложи обувката в нея и затвори пръстите ѝ. При това докосване чувството за опасност я завладя с нова сила.

В очите му като светкавица проблесна гняв.

— При вас има нещо, което е мое — каза той. — Върнете ми го, преди да съм извикал полиция!

Тя беше забравила колко груб и дрезгав може да бъде гласът му. Полазиха я тръпки. Само ръката ѝ, все още в плен на неговата, гореше от странен огън.

Най-после я дръпна.

— Това е нашето коте, на сина ми и на мен! Изчезна преди месец и половина. Някой го открадна. Няма да позволя да го отмъкнеш пак, пират такъв!

Той тръсна глава и от мократа му коса полетяха ситни капчици.

— Котето е мое — избоботи троснато. — Знам, че е вътре. Видели са те като го крадеш. Имам свидетел. Той ми даде сандала ти. Донесе го тази сутрин и като те описа, веднага се сетих, че си ти. После от Джон Бъд взех твоя адрес. Не знам какво си си наумила, но...

— Грещиш! — прекъсна го Линдзи. — Котето беше откраднато от нас. От детето ми и от мен. Такава мръсна постъпка...

— Аз не съм крадец — изсъска мъжът. — Намерих това коте преди повече от месец в Кий Уест, полуживо от глад. Спасих му живота.

— Ха! — кипна Линдзи. — Да не смяташ, че ще ти повярвам! Знаеш ли какво преживя синът ми, благодарение на теб?! Знаеш ли какво изживяхме ние двамата?!

Той подпря ръка на стената и се надвеси така, че погледът му се впи в очите ѝ.

— Чуваш ли какво ти казвам! Намерих го на петдесет мили от тук. Беше пълен парцал. Изхарчих сума пари, за да го излекувам. Котето е мое, защото съм вложил в него пари!

— А — рече Линдзи, — такава ли била работата? Искаш пари? Дължа ти пари за сметките при ветеринаря, така ли? Аз имам час при ветеринаря за него. Благодаря! Щом си плащал, къде са ти разписките? Покажи ги, де!

Устата на мъжа се изкриви от гняв.

— Нямам навик да нося със себе си стари сметки от лекари! Въпросът е друг, мадам. Вие сте взели моето коте, то ми струва пари, това е!

Линдзи посрещна думите му с горчив смях.

— Ясно! Цената се повишава. Но няма да се получи! Това коте се роди в нашия двор и ще остане тук, колкото и да ме заплашвате и изнудвате!

— Мадам, вземете се в ръце! Вие не ме слушате. Успокойте се! Не може ли да влезем вътре? Или предпочитате да стоите на дъжда и да крякате като побесняла сврака?

Линдзи погледна босите си крака. Намираще се в локва почти до глезените, а вятърът навяваше още дъжд върху терасата. Беше така разстроена, че не забеляза кога стана вир-вода. С притеснение забеляза, че бялата ѝ риза е прилепнала към гърдите и те прозират през тънката материя.

Той проследи погледа ѝ и се усмихна. Устните му бяха добре оформени, но усмивката изглеждаше все така прельстителна, като на кея. Изпълваше я с ненавист.

— Изглежда — рече той, без да вдига очи от гърдите ѝ, — все някога ще стигнем до споразумение.

Линдзи кръстоса ръце. За какво намеква този негодник?!

— При най-малкото непочтено предложение — предупреди го тя със заплаха в погледа, — ще грабна саксията и ще ти спукам черепа!

Той отмести поглед към саксията с петунии до вратата. Очите му, пълни с презрение и жажда, пак се върнаха на нея. Край устните му се появили малки тъжни бръчки.

— Съвсем си изтървахте нервите! — каза той с дрезгав глас.

— Жестоко бъркате! Може да сте ме открили, но не се боя от вас. Така че по-добре си вървете и повече не пристъпвайте моя праг!

— Ще ми скъсаш сърцето! — каза той, бършейки водата от широките си скули. — „Не пристъпяй моя праг!“

— Не се шегувам. Няма да измъкнеш пари от мен, нито пък друго. Просто се разкарай!

— И... Този праг не е твой. Той е мой. Или поне в най-скоро време ще бъде мой.

Линдзи беше толкова ядосана, че думите му не ѝ направиха никакво впечатление.

— Сигурно си мислиш, че можеш да ме унижаваш само защото съм жена. Това време, господинчо, отдавна свърши. Живеем в модерни времена. Аз съм си в правото и ще се боря с всички сили, като мъж. Още повече става дума за детето ми.

— Съвсем си изтървахте нервите! — промърмори той, клатейки глава. Повдигна рамо, а ъгълът на устната му иронично увисна. — Няма ли да се успокоите и да влезем вътре. Тук сме като под душ.

— Не — отсече Линдзи. — Нито ще те слушам повече, нито ще влезеш в дома ми. Няма да вземеш котето на сина ми! Нито сега, нито когато и да било!

Красивото му лице помръкна разочаровано.

— Добре — промърмори той. — Щом не искате да говорите сега, отбийте се някой път при мен! Нещата са прости. Котето е мое и си го искам обратно. Ако трябва, ще платя. Ще обсъдим нещата спокойно, не с такава истерия.

— Да дойда при вас?! — рече Линдзи, не вярвайки на ушите си. — Защо? Какво трябва да обсъждам с вас?

— Защото — приближи той лицето си до нейното — котето е мое, а това е моят праг. Аз ще бъда новият ти хазяин, кресло!

— Не ми викай кресла! — изкрещя Линдзи и млъкна. Лицето ѝ пребледня, вторачи се в блесналите му очи и едва преглътна. — Какво?

— Аз съм новият ти хазяин, кресло! — повтори той, като саркастично наблегна на обръщението. — И знаеш ли какво? Никак не се представи добре! Постарай се следващия път да си в по-добра форма!

— Но... — Вцепенена, Линдзи заекна и не продължи.

— Времето е пари. А аз за театър не давам пари — измърмори той. — Успокой се! Мога да те приема утре вечер. Ела на пристана в Кий Уест. Между седем и девет. В противен случай ще се върна с полиция. Тогава твоят адвокат ще може да се срещне с моя. Само че аз имам не един, а няколко — точно шестнайсет. Или май бяха седемнайсет... Забравил съм.

Той млъкна и я огледа с хладен поглед.

— Така че, ако си достатъчно умна, ще донесеш котето. Сериозно ти казвам.

Тя стоеше като втрещена.

— Ти ли си Макс Дън? Ти ли си този човек?

Той кимна, гледайки я настойчиво право в очите.

— Аз самият. Понякога ме наричат Лудия Макс. Не ме карай да ти показвам защо.

Думите му отекнаха в съзнанието ѝ зловецко. Лудият Макс? Сърцето ѝ подскочи. Не, това не беше блъф. Имаше вид на истински разбойник. Човек, който сам си измисля закони и ехидно се усмихва, когато нарушава чуждите.

— Ще те приема утре в седем на яхтата. Не забравяй котето. Иначе си на улицата. Освен това ще ти извъртя такова дело, че да ти хвъркне шапката. Както решиш.

След като изрече това, Дън рязко се обърна и закрачи в проливния дъжд. Линдзи стоеше и трепереше боса на терасата, загледана след него. За миг решителността ѝ изчезна.

После ядът я обзе отново, а с него се върна и силата. Тя стисна юмруци.

— Никога няма да вземеш котето от сина ми — изкрещя тя след чезнещата в дъжда фигура на Макс Дън. — Никога!

Объркана и колебаеща се, Линдзи стоеше на алеята край пристана и се чудеше къде ли може да е „Големите надежди“. Беше сигурна, че не е объркала мястото, но старата черупка не се виждаше наоколо.

Стисна по-силно чантата си. Това беше единственото, което носеше. Котето, естествено, остана у тях — с Наоми и Тод.

Бяха будували до сутринта — измисляха стратегия, с която да убедят Макс Дън да ѝ остави котето и бунгалото. Най-сетне, след може би стотната чаша кафе, Наоми бе положила уморено лице в ръцете си.

— Честността е най-добрата политика — беше заключила тя. — Кажи му истината, разбира се с достойнство, после се остави на неговата милост. Нямах друг избор.

Съсипана, Линдзи разбираше, че Наоми е права.

Оставаше ѝ надеждата, че Макс Дън ще я приеме като достойна, здравомислеща и честна жена. Щеше да е по-добре, ако не го беше мушкала с пръст в гърдите вчера, ако не го беше наричала крадец, ако не го беше заплашвала със саксията.

Е, в края на краищата, помисли си Линдзи, никой не е съвършен.

Облече се за срещата с церемониалност, напомняща жертвоприношение. Гримът ѝ бе дискретен, косата — прибрана на френски кок.

Беше облекла семпла сива рокля и бял ленен жакет, украсен само с един ред перли и червен копринен карамфил на ревера. Широкополата ѝ бяла шапка стърчеше леко наклонена, а белите обувки изглеждаха безупречни.

За шапката настоя Наоми.

— Така ще имаш вид на дама — убеди я тя. — Ти си хубава, млада, предана майка. Няма как да сбърка — видът ти недвусмислено казва едно — аз съм почтена, не ме пипай.

Линдзи носеше и чифт големи слънчеви очила — хем да крият, хем да бранят. Погледна над рамката — как е пропуснала „Големите надежди“. Беше сигурна, че мястото ѝ е точно тук.

На пристана обаче се полюшваше лъскава бяла яхта — малка и скромна, ако въобще е възможно да има скромност при яхтите. Наричаше се „Капер“.

Линдзи огледа отново пристана. Когато се обърна повторно, видя с изненада, че на бака се е появил човек.

Висок и снажен. Макс Дън.

Стоеше и предизвикателно я гледаше, кръстосал ръце, с разрошена от вечерния бриз коса. Погледът му шареше безсрамно от долу нагоре и от горе надолу. По лицето му нямаше усмивка.

— Къде е котето? — сопнато попита той, впивайки поглед в очите ѝ.

В къщи, където му е мястото, искаше да му отвърне Линдзи, но преглътна и замълча.

— Не го нося — отвърна тя. — Идвам да обясня защо.

Единственият му отговор беше мълчанието.

— Вижте — каза тя, с усещане за собствената си слабост, — може ли да се кача на яхтата? Ще разберете, като ви обясня.

— Не разчитайте на това! — отговори той с каменно лице, но ѝ кимна да се качи.

С неуверени движения Линдзи едва успя да стигне палубата. Външно изглеждаше спокойна, но наум се проклинаше заради високите токове и късата пола. От полъха на вятъра тя се повдигаше още по-нагоре, давайки възможност на непознатия да огледа краката ѝ с неприкрит интерес.

Линдзи я поприглади, но се почувства неловко. Опита да се усмихне, но усилието излезе неуспешно.

— Е? — рече тя и едва позна гласа си. — Ето ме, дойдох.

— Дойде — отвърна той апатично. — Но не си се издокарала достатъчно. Къде ти е короната? Къде ти е скиптърът?

В къщи, при котето, идиот такъв, искаше да му кресне в лицето. Но замълча и се опита да изглежда въздържана.

И той не се е издокарал, рече си Линдзи. Бермудите му бяха изтъркани до бяло. Беше облякъл шарена хавайска риза на яркочервени и зелени папагали. Разбира се, не си бе направил труд да я закопчае, нито пък да обуе нещо на краката си. Така Линдзи бе принудена да гледа значително по-големи части от гърдите и бедрата му, отколкото би искала.

Залезващото слънце се показа зад облака и късата светлина в един миг го превърна в прекрасна бронзова статуя.

На Линдзи ѝ спря дъха. Имаше око на художник и в този миг си даде сметка, че Макс Дън е не просто хубав мъж — той бе красив в класическия смисъл на думата.

Засрамена, Линдзи отмести погледа си. Той е неин враг. Само това липсва, да тръгне да му се възхищава като на древногръцка статуя!

— Мили боже, как си се изтупала! — измърмори Макс. — Обаче с боя по лицето и боса ми харесваш повече.

Линдзи нервно въртеше гривната си.

— Аз наистина искам да поговорим, господин Дън! — студено каза тя. — Дълго мислих. Боя се, че можете да останете с грешна представа. От своя страна, аз също бих могла да си направя неверни заключения за вас. Струва ми се, че трябва да оправим нещата.

— За да оправим нещата... — избоботи той — трябваше да донесеш котето.

Тя продължи да върти гривната. Той не отстъпваше и на милиметър. Линдзи обаче се надяваше да остане спокойна и любезна. На всяка цена.

— Нали ви казвам, дойдох да ви обясня. Искам да знаете какво се случи със сина ми. Може ли да поговорим?

Той ѝ хвърли недружелюбен поглед.

— Да слезем долу. Не ми се иска да ме видят с теб. Ще ми развалиш репутацията. С този вид на дама...

— Надявам се, не съм закъсняла. Търсех другата лодка. Не очаквах да видя тази — много е хубава.

— Излишно е да ме ласкаете. И тя не е кой знае какво — кимна той, правейки ѝ път. — Добре, кралице. Да слезем долу, освен ако не те е страх.

Тя вирна брадичка.

— Защо да ме е страх?

Очите му предизвикателно я опипваха, което я плашеше.

— Не ми харесват тези дрехи — усмихна се той. — Все си те представям без тях.

Линдзи прехапа устни. „Опитва се да ме извади от равновесие, помисли тя. Поиска ли, всякак ще го направи. Спокойно. Не се вълнувай. Не губи самообладание.“ Беше благодарна, че очите ѝ са скрити зад тъмните очила.

— Не се ли боиш? — Той повдигна вежда и иронично се усмихна. — Отлично. Ела в бърлогата ми, рекъл паякът на мухата.

Той вървеше отпред, а Линдзи го следваше механично, молейки се колената ѝ да не се разтреперят. Заради Тод, повтаряше си тя наум, заради Тод трябва да го направя.

С вирната глава тя слезе в бърлогата.

ТРЕТА ГЛАВА

Макс с неудоволствие трябваше да признае, че харесва лицето на Линдзи. Изглеждаше толкова спокойна, въздържана и почтена. Мъчеше се да си я представи гола и пламнала от целувки. Носеше перли и шапка. Беше издокарана и хладна като царска особа на изложба за цветя.

Той си я припомни боса и в дънки, с разпусната коса, съблазнително мокра — с блуза, прилепнала от дъжда. Контрастът между „преди“ и „сега“ го забавляваше.

Макс обаче не искаше да се забавлява. От цяла седмица го държеше лошо настроение и единственото, което се въртеше в главата му, бяха сярата и буреносните облаци. Нахаканите млади майки нямаха никакви шансове.

Жената, рече си той с горчивина, не решава проблемите. Тя самата е проблем. Трябваше да си вземе котето обратно, иначе щеше да загуби петдесет хиляди долара.

Второ, трябваше да спечели благоволенieto на Фъргъс Хабиб — Бога на звукозаписния бранш и да подхване бизнес с него. Трудна задача, защото Хабиб изглеждаше клиничен случай.

Намираше се на обиколка из страната и се срещаше с пласъори на записи. Отначало нещата потръгнаха, Макс почти получи обещание. Той безспорно бе най-подходящият човек за музиката на Хабиб.

После обаче неговата астроложка от Ирландия видяла в чаените листенца поличба за опасност, обадила му се и го предупредила да се пази от неженен партньор с репутация на женкар. За жалост Макс покриваше напълно тази категория.

Именно затова бе излъгал, че ще се жени. Не му се искаше заради някакви си чаени листенца сделката им да се провали. Той също можеше да се прави на интересен като Хабиб — че и повече от него!

Дори си ангажира една актриса с достопочтен и благонадежден вид. Беше висока и хубава блондинка, а по бикини изглеждаше

направо страхотно. Имаше и още едно качество — не си падаше по мъже. Тъкмо както искаше Макс — сватба без чувства и обвързване.

Хабиб неохотно се беше съгласил да подновят преговорите. Неговото посещение и лъжегоденицата щяха да решат нещата. Хабиб беше мениджър на няколко многообещаващи музиканти и Макс гореше от желание да работи с тях.

После обаче всичко се обърка. Русата актриса се разболя от шарка и излезе от играта за цели две седмици. Това означаваше край на надеждите. Макс и приятелят му Хамиш Кордуайнър отчаяно търсеха друга актриса за съпруга.

Само че удариха на камък. Макс не одобряваше нито една от кандидатките. Бяха или празноглави, или прекалено меркантилни.

Тогава му откраднаха и котето. Петдесет хиляди долара отидоха по дяволите. Макс се чувстваше като прокълнат.

Този порой от малшансове напълно разваляше настроението му. Беше свикнал да печели, а не да губи, да се смее на обратите, не да го побеждават. Линдзи Маккой можеше да се окаже изкупителната жертва на дяволските сили, които го владееха — нали и тя беше допринесла за тях.

— Седни — изръмжа той, посочвайки вградения сиво-син диван зад масата от тиково дърво. Слънчевите лъчи, които се прокрадваха в каютата, играеха по стените.

Линдзи седна сковано, стискайки пред себе си чантата. Светлината бе слаба и очите ѝ надничаха над рамката на очилата.

Салончето на яхтата изглеждаше уютно — полирано дърво покриваше стените и пода. На вградените рафтове се виждаха компактдиск плейър, дискове и купища книги.

Поизмачкан чаршаф едва покриваше тясно легло, вградено в стената. Дали Макс Дън спи тук, помисли си Линдзи и от тази мисъл по кожата ѝ пробяга странна тръпка.

Макс пристъпи бос към хладилника, отвори вратичката и заоглежда съдържанието му.

— Една бира?

— Не, благодаря.

— Не пиеш ли, или с мен не искаш да пиеш?

— Въобще не пия.

Той извади една бутилка и отвори капачката на ръба на страничния плот. Приблужи до масата, но не седна, за да я гледа отвисоко.

— Защо не пиеш? По религиозни причини или от принципност?

— Заради моята наследственост — хладнокръвно отвърна Линдзи. — В семейството ми има хора с алкохолни проблеми. Не искам да се окажа между тях.

— Много благородно за жена, която краде котета.

— Не съм откраднала котето! — Линдзи свали очилата си и впери поглед в него. — То е на сина ми. Само си го върнах.

Макс нервно се засмя.

— Интересно, а можеш ли да го докажеш в съда?

— Да, мисля, че мога.

Гледаха се напрегнато. Линдзи почувства как въздухът в салона е наситен от електричеството помежду им.

— Опитай! — най-после рече той.

— Няма ли да седнете? Така ме притеснявате.

— Извинявай! За да седна, трябва да се дръпнеш!

По дяволите, рече си тя, защо не го оставих прав?! Още повече, че сега я притесняваше с близостта си.

Тялото му излъчваше топлина, сякаш цял ден бе събирало слънчева енергия. Усети, че коляното му се допря до нейното. Дръпна се като от ток.

Линдзи извади от чантата си плик със снимки.

— Доказателствата са тук! — рече тя, подавайки му го деликатно. Потръпна, когато пръстите му се задържаха върху нейните. Ядоса се на собствената си реакция.

— Значи доказателства? — иронично рече той, но извади снимките и ги заразглежда.

Линдзи затаи дъх, надявайки се суровостта му да се посмекчи.

Тя знаеше снимките наизуст: майката котка сама, майката с котенцата, котенцата сами. Щеше ѝ се да има повече и по-добри снимки само на Бозо. Уви!

Лицето на Макс оставаше все така мрачно.

— Котето може да е същото, но може и да не е.

— Какво искате да кажете? — попита Линдзи, избирайки от купчината най-приличната снимка на Бозо. — Това е нашето коте! Не

може да има никакъв спор.

— Очите му са затворени, лапите му не се виждат. Тази снимка не доказва нищо.

За момент Линдзи забрави, че трябва да запази спокойствие:

— Как можете да спорите?!

— Не само споря, но и оспорвам! Прилича, но какво от това?

Линдзи реши да си послужи с логика:

— То се роди почти на нашата тераса от една бездомна котка. За да го задържим, поискахме разрешение от господин Хидалго. Четири седмици по-късно котенцето изчезна.

— Това ли е синът ти? — Макс разглеждаше снимка на Тод с майката котка.

— Да — поотдръпна се Линдзи. Макс миришеше на слънце и кокосово масло. От тази комбинация ѝ се виеше свят.

— Мадам — разпиля той снимките върху масата, — решението е просто. Връщате ми котето, а за детето намираме друго.

— Невъзможно! — отсече Линдзи. — Опитвам се да ви обясня...

— Няма нужда! Няколко лоши снимки... Наистина прилича, но такива котета колкото щеш!

— Знаете, че не сте прав!

Линдзи се беше дръпнала от Макс, но той постоянно се накланяше към нея. Отблизо очите му изглеждаха още по-всепроникващи. В дълбините им трепкаха сини петънца и ярки пламъчета.

— Пълно е с такива котета! — каза той и посочи дъното на помещението, където върху плик с котешка храна се мъдреше снимка на черно-бяло коте.

Линдзи си даде сметка, че само петното на носа липсва, за да прилича напълно на Бозо. Тя помръдна притеснено — да можеше събеседникът ѝ да не е толкова близо, а и снимката с четириногия двойник...

— Това не доказва, че сте прав — каза тя.

— Мадам, имам цял куп великолепни снимки на котето. Образът му е патентован. Използвам го като запазена марка.

— Запазена марка ли?

— Да. На двете ми компании: „Кет Рекърдс“ и „Кет Рекърдс дистрибушън“. Инвестирах петдесет хиляди долара за маркетинг и

реклама. Сега напълно завися от този символ. Затова или връщай котето, или ще се разправяме в съда!

По гърба на Линдзи пробяга ледена тръпка.

— Петдесет хиляди долара? — промълви тя ужасена.

Той измъкна цяла папка рекламни материали от чантата си и я шляпна пред нея.

— Петдесет хиляди долара! Така че, ако не го върнеш, ще трябва да ми ги платиш.

Линдзи гледаше занемяла от ужас. Той вадеше от папката, трупаше пред нея и изреждаше:

— Етикети на плочи, снимки, реклами, фирмени бланки, дипляни, макети, каталози... Мога да продължавам до безкрайност!

Навсякъде се мъдреше главата на Бозо. Портретът му красеше всяка страничка, а препоръчваните плочи от каталога имаха специално обозначение и надпис: „Препоръчано от Мяу!“.

Стомахът на Линдзи се сви. Имаше представа колко струва всичко това. Макс Дън наистина бе вложил тази сума. И всеки цент бе свързан с невероятната муцуна на котето Бозо.

— Това коте не е само мое! — продължи Макс. — То е на всички, които стоят зад „Кет Рекърдс“ и „Кет Рекърдс дистрибушън“. Та, тръгваме ли за Вака Кий, принцесо? Дължиш ми едно коте!

Линдзи седеше безмълвна. Само кръвта пулсираше в слепоочията ѝ. Петдесет хиляди долара, повтаряше си тя трескаво.

Ликът на Бозо заплува пред очите ѝ. Дали нямаше да припадне?

Спомни си за Тод, спомни си как Бозо го накара да проговори отново. Не можеше да загуби котето!

— Не! — почти безмълвно прошепна тя, блъсна ръката на Макс и затвори папката.

— Мадам — рече той разочаровано, — тази котешка муцуна ми струва петдесет хиляди! Ще ви докарам до просешка тояга!

— Не — повтори тя твърдо. — Котето е на сина ми. При него се е родило. Използвайте снимката му...

— Но, мадам...

— Първо, името ми е г-жа Линдзи Маккой, а не мадам — изрече злобно Линдзи. Колкото повече мислеше за Тод, толкова повече решителността ѝ нарастваше. Край с любезния тон!

Дън я беше вбесил.

— Ако извикате мадам на някоя кобила или кучка, сигурно ще дотича, но не и аз. Имам си име. Използвайте го!

— Мадам! — прекъсна я той със заплаха в гласа.

— Второ! — отсече Линдзи. — Котето е мое! Снимала съм го много преди вас, а имам и свидетели.

Макс бръкна в чантата и хвърли на масата втора папка.

— А имаш ли бележка, че си го ваксинирала срещу бяс, срещу котешка левкемия, срещу чума; че си лекувала счупеното му краче?

Линдзи го погледна злобно.

— Тогава кракът му беше здрав, а за ваксина бе рано. Ветеринарният каза...

— Мен ме интересува имаш ли тези документи или не? Друго не ме интересува! Котето може да е било при вас. Какво от това? Или се е загубило, или са го откраднали. Толкова сте го гледали! Намерих го пълно с бълхи, кракът му беше счупен.

Лицето на Линдзи пламна.

— Срещу бълхите не можеше да се направи нищо, докато живееше с майка си. Тя самата беше пълна. А и хазяинът...

— Знам — отвърна Макс. — Говорих с Хидалго.

Решителността на Линдзи изчезна като дим. Почувства как между плешките ѝ пролазва хлад.

— Говорили сте с господин Хидалго?

Макс се усмихна. Нейното смущение му доставяше удоволствие.

— Все още не знае всичко. Каза, че ви е разрешил да гледате котето само навън. В противен случай ще ви изхвърли. Ако обаче му се обадя! Чудя се, дали на него да оставя процедурата по изваждането ви, или когато уредим прехвърлянето на имота, да ви изгоня аз?

— Това е изнудване! — рече Линдзи.

— Това е бизнес!

— Мръсен бизнес! — тръсна тя глава. — Искате да лишите едно момче от неговия любимец, да изхвърлите вдовица с дете на улицата. Защо не ме заплашите, че ще ме вържете на влаковите релси?! Разбойник без мустаци!

Макс се облегна назад с каменно лице. Беше се засегнал.

— Глупости!

— Какви глупости?! — отвърна Линдзи. — Опитвам се да ви обясня, но вие дори не ме...

— Нали точно ти не искаш да...

— ... чувате. Искате петдесет хиляди за котето ли? Добре! Щом трябва, ще ги намеря някак си и ще ви ги платя.

— Правилно, някак си, защото според Хидалго нямаш...

— Нямам пари! — допълни Линдзи разгневена. — Но ако трябва, ще мия подове и пак няма да ви отстъпя.

— Моят адвокат провери финансите ви — рече Макс с присвити очи. — Ще съберете петдесет хиляди на куково лято!

— Ще правя каквото реша! — тросна се Линдзи и стана. Лицето ѝ бе преbledняло от яд, само на страните си имаше две червени петна. — Но след като ви видя в съда!

Той също стана — беше доста по-висок. Пред очите ѝ се изправиха загорели гърди в риза на пъстри папагали.

— В съда ли?! — просъска той. — Не, ти не искаш това, повярвай ми!

— Ще ви закарам, ако трябва, дори и в ада! Не си въобразявайте, че с няколко адвоката ще ме изплашите!

— Не няколко, а шестнайсет. Или седемнайсет... Забравил съм.

Линдзи се взря в безмилостните му очи. Сърцето ѝ силно биеше, но страхът я правеше още по-решителна.

— Мислите ли, че е достатъчно да бъдеш силен, за да си прав? — попита тя. — Момченцето ми се поболя от мъка, когато това животинче изчезна. А излиза, че сте го откъмнали вие заради шарките му.

— Не аз го откраднах, а вие. И то от мен.

— Как мога да открадна нещо, което е мое?!

Макс се намръщи. Явно търпението му се изчерпваше.

— Бях на площад „Мелъри“. Рекламната ми агенция търсеше запазена марка от месеци, но нищо не излизаше. После се появи това полуживо жалко коте. Точно то ми трябваше.

— Трябва ми, нужно ми е... Само това чувам. Синът ми изобщо бе спрял да говори. Баща му загина пред очите му. Колата се хлъзнала по леда и катастрофирала. Мъжът ми починал на място, а детето, ранено, стояло затворено вътре. Плачело, но татко му не можел да го утеши. Оттогава не се усмихваше, не говореше. Докато не се появи котето... Не разбирате ли?! Няма да позволя да му го отнемете пак!

Макс Дън отстъпи крачка назад. Гневното му изражение бе изчезнало. Гледаше я така, сякаш я вижда за първи път. Устните му тъжно потръпнаха.

— Не си споменавала...

— Ти не искаше изобщо да чуеш — отвърна тя. — Мислеше, че можеш да ме сплашиш и да отмъкнеш котето. Грещиш! Ще се боря с теб докрай, ако трябва ще те замерям със счупени бутилки, но няма да те допусна до котето!

Линдзи импулсивно сграбчи бирената бутилка и я удари в масата. Разпененото питие ги изпръска, намокри папките на Макс и потече по пода. Счупените стъкла се посипаха със звън. В ръката на Линдзи се впиха парчета от гърлото и тя почервения от кръв.

Сълзи на гняв напихаха в очите ѝ.

— Синът ми е достатъчно съсипан от живота, за да го оставя и на теб! Поне докато съм жива...

Макс я гледаше напрегнато. Един мускул под окото му потрепна нервно и спря:

— Ти също си съсипана! — прошепна едва чуто той.

Тя поклати упорито глава — не можеше да овладее гнева си.

— На никой няма да позволя да нарани детето ми! Нито на теб, нито на многобройните ти адвокати!

Сиво-сините му очи се спуснаха върху окървавената ѝ ръка, свита на юмрук.

— Ясно.

— Ще грабна сина си и котето и ако трябва, ще отида в Мексико. Или в Тимбукту, или на друго място, където никога няма да ни намериш! Върви по дяволите с твоите компании!

— Добре... Успокой се — каза Макс и хвана кървящата ѝ ръка. После внимателно извади стъклата от раната.

Линдзи занемя от учудване. Не си беше представяла, че мъж с неговия ръст може да пипа така леко и нежно. Едва сега осъзна, че ръката ѝ е наранена.

— Остави ме на мира — опита да се дръпне тя. — Остави сина ми и мен да живеем спокойно!

Макс стискаше китката ѝ, докато другата му ръка я обгърна през раменете.

— Не се притеснявай за котето! Ще измислим нещо. — Той я поведе към камбуза, макар че тя се съпротивляваше.

— Малкото ми момче... — Объркана, Линдзи не можеше да довърши изречението. — Малкото ми момче...

— Тихо — повтори той, пусна студената вода и сложи ръката ѝ под струята. — Нищо няма да му стане на момчето. Казах ти, че ще измислим нещо за котето. Не се тревожи!

Тя мигаше замаяна, не вярвайки на ушите си.

— Ще измислим нещо?

— Да. Дръж я под водата. Ще донеса медицинската чантичка.

Той пусна ръката ѝ и тя се почувства безпомощна и слаба. Колената ѝ трепереха. Загледа го с учудване и изненада.

— И свали тази проклета шапка — рече присмехулно той. После я взе от главата ѝ и я сложи на плота. Очите му се задържаха на нейните доста дълго. След това се обърна и изчезна зад една врата.

Линдзи пое дълбоко дъх с ръка под студената струя. Макс се върна почти веднага така безшумно, че дори я изплаши.

— Дай — промърмори той, отново взе порязаната ръка, изсуши я с кърпа и поведе Линдзи към кушетката.

Тя не искаше да сяда, не искаше той да се грижи за нея, но омекналите ѝ колене я предадоха. Отпусна се с ръка в дланите му. Той се настани плътно до нея — лактите им се допираха.

— Мили боже — проточи Макс, — ясно е, че каквото правиш, го правиш без грешка. Имала си късмет. Ще ти се размине без шевове. Как щеше да се грижиш за дете и коте, ако ти беше изтекла кръвта?

За свой срам тя произнесе някакъв звук на безпомощност — нещо между плач и хълцане.

Той сръчно превърза с парче марля порязаното място. Изненада я силата и увереността на пръстите му. После откъсна парче лейкопласт и го залепи върху марлята. Раната започваше да пулсира безмилостно.

Линдзи погледна масата. Стана ѝ неловко. Бирена пяна и парчета от стъкла проблясваха в здрача. Каква детинщина, помисли си тя, да счупи бутилка.

— Така — рече Макс с дрезгавия си глас. — По този начин печелиш още един ден, за да ме уязвяваш.

Тя издърпа ръката си и я сложи в своя скут. В погледа ѝ се четеше ненавист и... благодарност. Върху ужасната му риза личеше

голямо кърваво петно.

— Съсипах ти ризата — поклати глава Линдзи.

Той погледна петното и отвърна:

— Не е голяма загуба. Ризата и без това не струва. — Свали я от гърба си и я запокити върху вградената масичка в ъгъла на помещението.

Линдзи прехапа устни. Стисна здравата си ръка в юмрук и я прибра в джоба. Предницата и ръкавът на белия ѝ жакет бяха опръскани със ситни капки кръв.

— Изцапала си си жакета — улови погледа ѝ той. — Няма да се изчисти лесно.

Тя гледаше дрехата с безразличие:

— Чувствам се като кръгла глупачка.

Макс се засмя и каза:

— Човек трябва да се съобразява и с другите.

— Под другите... имаш предвид себе си ли? Няма ти нищо.

— Външно не, но отвътре... Губя петдесет хиляди!

Линдзи не посмя да благодари. Седеше свита в края на диванчето, с превързана ръка върху скута. Болката пулсираше.

— Не знаех за детето — каза Макс, — нито за катастрофата... Какъв ужас?! Но аз не съм ясновидец, нямах представа...

Тя го погледна обнадеждено.

— Котето е всичко за него. Щях ли да се впрегна толкова, ако не беше така?! За пръв път се усмихна на котето, след година и половина мълчание!

Настъпи тишина.

— Ами ти? — проговори най-сетне Макс.

— Какво аз?

— Ти имаше ли някаква радост през цялото това време?

Линдзи наведе поглед:

— Моят син Тод... Щастлива съм, че имам него.

Макс въздъхна.

— Май трябва да отида на лекар. Такъв сантиментален глупак съм, че... Искам фотографските права над това коте. Всъщност, искам официално то да принадлежи на мен. Предлагам ти да го вземеш назаем за неограничено време.

Той прекара ръка през къдравата си коса, седна и заби мрачно поглед в пода.

— Смяташ, че може нещо да се измисли, така ли? — колебливо попита Линдзи. — Аз държа на думата си. Готова съм на всичко, само котето да остане при Тод...

Макс вдигна глава. По погледа и напрегнатото му тяло тя прочете какво мисли.

— Искам да кажа всичко, което е в реда на нещата... — добави Линдзи. — Аз съм порядъчна жена.

— Така е — с нотка на сарказъм произнесе Макс. — Ти си порядъчна. Оставаш порядъчна, дори когато разбиваш бутилки.

— Това ли било? — смути се Линдзи. — Ще оправя веднага.

Опита се да стане, но той протегна ръка и я задържа.

— Няма нужда. Аз ще оправя. Искам да те погледам. — Със свободната си ръка Макс запали близкия аплик.

Линдзи премигна от внезапната светлина. Ръката му, голяма и силна, тъмнееше върху белотата на ръкава ѝ. Тя вдигна очи. Той се наведе към нея. На лицето му грейше опасна усмивка.

— Напоследък съм в нещо като черна дупка. Губя сделка за много пари. Наистина много. Повече, отколкото за твоето коте.

Линдзи го гледаше озадачено. Макс протегна ръце и започна да вади фибите от косата ѝ. Сякаш я хипнотизираше. Кичурите от косата ѝ един по един падаха върху нейните рамене. Той ги погали с длан.

— Онзи ден — започна Макс самоиронично, — мислех, че всичко е загубено. И котето, и онзи договор. Него все някак можех да получа, но ми липсваше нещо важно. Като те гледам, не мога да повярвам. Всеки мъж би... Наистина би...

— Какво точно? — с труд промълви тя.

Ръката му застина върху косата ѝ. Линдзи също не помръдваше.

— Всеки мъж би искал да се ожени за теб — довърши Макс гледайки в устните ѝ. — Мога да спечеля сделката, ако имам едно нещо...

— Едно нещо? — премигна озадачена тя.

— Да. Порядъчна жена. Нали ти казах, че ще измислим нещо! Ти искаш котето. Ще го имаш! Само че за една седмица, уважаема госпожо Маккой, ще бъдеш моя съпруга. Тялом и духом.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Линдзи се освободи от ръцете му и гневно изрече:

— В такива сделки не участвам! — Опита се да се изправи, но той я държеше. — Не ме докосвай! — изсъска тя и замахна да го удари.

Макс улови ръката ѝ и се разсмя. Доброто му настроение се беше върнало.

— Ти самата си коте. Съскаш и драскаш с лапа. Не съм ти обещавал котето. Казах, че ще измислим нещо.

— Няма да стане! Припознал си се!

Той поклати глава. Разгневеното ѝ лице беше още по-хубаво.

Чувстваше се глупаво. Твърде леко предаде котето. Мразеше се, че е такъв наивник. Мразеше и нея, че го превърна в наивник. Сега обаче наистина виждаше изход. И то съвсем в стила на чувството му за хумор.

— Спокойно, госпожо Маккой! Няма да отнема целомъдрието ви! Нужна сте ми само привидно. Предложението ми не е сексуално, а делово.

Линдзи напрегнато слушаше.

Макс не беше жесток човек, но бе твърде независим. Не обичаше да го водят за носа. Съзливата история за детето го беше обезоръжила напълно. Сега чувстваше отново първичната мъжка нужда да командва.

Усмихна ѝ се ехидно и каза:

— Бих те пуснал, госпожо Маккой, но се боя, че ще ме изпързаяш. Склонна си към насилие, когато се защитава.

Линдзи вдигна юмрук и се опита да го блъсне в рамото. Макс отклони удара с лекота.

— Точно както казах! — рече Макс. — А сега стой мирно и слушай! След четири дни пристига шефът на една ирландска звукозаписна компания. Съгласил се е на среща само защото смята, че тази седмица аз ще се женя.

— Представи си! — процеди през зъби Линдзи. Унищожителният ѝ поглед можеше да го изпепели.

Макс обаче не се поддаде:

— Името му е Фъргъс Хабиб. Ръководи бизнеса си не с разум, а по предсказания... Звезди, чаени листа... В момента не бивало да се доверява на партньор ерген. За нещастие, аз съм точно такъв.

Линдзи присви очи.

— Ако не ме пуснеш, ще сваля превръзката и ще те направя целия в кръв!

— Шшт! Ти трябва да се грижиш за сина си, а аз — за компаниите си. Готов съм да ти отстъпя котето, ако ми помогнеш.

Той освободи раменете ѝ. Тя е не само мъжко момиче, но има и най-красивите очи, които съм виждал, помисли си Макс. Бяха синьо-зелени, леко дръпнати като на горска вълшебница.

— Фъргъс Хабиб няма да направи сделка с най-добрата компания... С моята компания! Ще я направи с някой друг улегнал и женен бездарник!

— Естествено! — през стиснати челюсти отвърна Линдзи.

— Аз съм свободен дух! — продължи разпалено Макс. — Не понасям утъпканите, банални пътища! Хабиб ще контактува с мен, само ако ме види с порядъчна жена. Само че единствената благонадеждна дама, която познавам, се разболя.

Линдзи дишаше тежко. Гърдите ѝ ритмично се движеха. Макс си припомни колко красиви и предизвикателни изглеждаха те под мократа блуза.

— Тогава срещнах теб. А ти, струва ми се, ми дължиш петдесет хиляди долара! Мога да ги забравя, ако сключи тази сделка!

— Какво точно предлагаш? — попита мнително Линдзи.

— Една седмица, докато Хабиб е тук, да се грижиш пред хората за благонадеждния ми вид. — Той поглади раменете ѝ, наслаждавайки се на тяхната крехкост и нежните им очертания. — Вилата е готова отдавна. Трябва да се пренесеш в нея, все едно, че си моя съпруга. Хабиб пристига след четири дни.

— Съпруга ли?

Макс се разсмя:

— Ти си моя длъжница! На мен ми трябва почтеност. Ти имаш тази стока. Отстъпваш ми я и сме квит!

— Не мога да живея с теб!

— Не е и необходимо! Само трябва да се правим на женени. Не се безпокойте, госпожо Маккой, нужна сте ми за къщата, а не за леглото. Но трябва да се преструваш, че ме харесваш.

— Ти си луд!

— Луд за връзване! Обаче това е животът — хазарт!

— Не и моят живот — отвърна Линдзи. — Аз имам син. Какво ще стане с него по време на този „брак“?

Макс вдигна рамене. Мускулестите му рамене затрептяха.

— Вземи го с теб! Това ще впечатли Хабиб още по-силно!

Линдзи поклати глава:

— Тод е петгодишен. Не може да изиграе толкова сложна роля. Пък и аз няма да позволя. Това е лъжа. Неморална лъжа!

Макс я пусна. Облегна се назад и вдигна ръце зад тила си.

— Добре! Тогава ще си взема котето обратно.

— Престани! — извика Линдзи зачервена от гняв. — Не е честно!

— „Всичко в любовта е честно! И битки, и любовни серенади!“ Моля те! За една седмица само! Нищо повече! Една абсолютно целомъдрена седмица! А като замина, можеш да останеш във вилата. Честна дума, не познавам порядъчни жени и не възнамерявам да се ангажирам с такива. Дори ме втриса от подобна мисъл! В пълна безопасност си!

— Няма да влача детето си по разни...

— Хабиб може и да не вижда детето. Как му беше името на нашия син? Ще го направим като игра!

— На моя син! — възпротиви се Линдзи. — Казва се Тод. И няма да ти позволя да го замесиш в...

— ... в играта! Това е само игра. Разбери! Ще му кажеш, че отиваш при един приятел. Двамата отивате на гости на един добър човек.

— Ти не си добър човек! — отсече Линдзи.

Той се изсмя.

— Разбира се, че не съм! Но това си е мой проблем.

— Каквото и да измислиш, трудно ще ти повярват, че си порядъчен! — каза злобно тя.

Той се облегна назад и й се усмихна.

— Бъркаш. Ти ще ги накараш да ми повярват. От мен се очаква именно това. Да се променя от любовта на една мила жена.

Линдзи онемя от тази безочливост. Макс отново вдигна рамене и се разсмя саркастично.

— В последна сметка, ти нямаш избор! Нали, скъпа?

Линдзи беше толкова бясна, като си тръгваше, че забрави шапката си. Когато стигна във вилата, с облекчение видя, че Тод вече спи в леглото. Бозо удобно се беше сгушил в краката му. Наоми, макар че изгаряше от любопитство, видя, че Линдзи е разстроена и не настоя да говорят.

— Ще ви остави ли котето? — попита все пак тя.

— Мисля, че да — отвърна Линдзи. — Иска... Всичко е много заплетено. Трябва да си изясня нещата.

Наоми бавно я изгледа и най-сетне кимна.

— Разбирам.

Линдзи отметна разпуснатата си коса. Превързаната ѝ ръка пулсираше от болка. Във външния ѝ вид цареше същият хаос като в душата. Надяваше се Наоми да не бъде настоятелна.

— Ще говорим утре — каза загрижено тя.

— Да — отвърна Линдзи с благодарност. — С удоволствие.

После бръкна в чантата си и дълго търси нещо.

— Ще ти платя, Наоми. Забавих се по-дълго от уговореното!

— Беше приятелска услуга. Но щом настояваш, нарисуй ми някой ден една картина. Морски пейзаж с Тод, Муч и котето.

На следващата сутрин Линдзи стана рано. Тод още спеше. Тя самата почти не спа. Дън си играе с мене, повтаряше си тя. Безумното му предложение не можеше да бъде сериозно.

Сега, когато навън беше вече светло, Линдзи нямаше търпение да се облече и да говори с Наоми. Но не ѝ провървя. Точно когато се готвеше да пие кафето си, някой, във всеки случай не Наоми, почука на предната врата.

Линдзи конвулсивно се стегна. Някакво чувство ѝ подсказваше, че е Макс Дън. При нея ли идваше? Или целта му беше котето?

Нямаше да му го позволи. По вратата се чуха нови удари. Добре, че Тод спеше дълбоко. Линдзи стана и отиде да отвори. Беше боса, само по нощница и къс бял халат. Косата ѝ бе пусната. Нямаше грим.

Седем и половина, погледна часовника тя. Този човек с всичкия си ли е? Напълно е непредсказуем. С него винаги трябва да си нащрек.

Отвори вратата.

— Да?

Отвън стоеше Макс Дън. Косата му блестеше на светлината. В едната си ръка държеше нейната сламена шапка, а в другата — букет бели рози, увити в целофан. Колосаната бяла риза контрастираше с бронзовия му тен. Само неукротимият блясък в очите нарушаваше благо приличния му вид.

— Добро утро, моя любов! — каза той и без повече церемонии ѝ подаде шапката. — Ти все нещо забравяш. Първо обувката като Пепеляшка, а сега това.

Тя го гледаше като вкаменена. Той се засмя широко и тикна в ръцете ѝ букета. Целофанът прошумоля върху гърдите ѝ. Ароматът на розите изпълни утринния въздух. Линдзи хвърли пренебрежителен поглед към цветята, после към Макс.

— Може ли да вляза? — попита той. — Трябва да поговорим за котето, наред с другите неща.

Линдзи продължаваше да го гледа безизразно. В очите му се четеше толкова ирония, че ѝ се щеше да го замери с нещо. Нервите ѝ бяха изневерили снощи. Не можеше да си го позволи отново.

— Влез! — каза тя и го поведе навътре. Остави небрежно розите на кухненския плот, метна шапката до тях. После скръсти ръце на гърдите си и се обърна към него:

— Сигурно искаш да седнеш? Добре. Само по-бързо.

Макс седна зад масата, изпружвайки лениво крака. Въпреки свирения ѝ поглед, той продължаваше да се усмихва.

— Говорих с адвокатите.

— Така ли? — попита хладно Линдзи, докато сядаше срещу него. — С всичките шестнайсет ли? Или бяха седемнайсет?

— Не помня. Всъщност, говорих с най-добрия. Цяла нощ го държах буден. Той е на моето мнение. Няма да успееш да убедиш съда, че котето е твое.

Линдзи болезнено преглътна.

— Аз също мислих. Ти не си положил кой знае какви грижи за него. Оставил си го само на разнебитената лодка...

Макс се засмя.

— Използвахме тази съборетина в рекламата. Една нова компания тръгва със счупено корито, което се нарича „Големите надежди“. Добра ирония, нали?

И тази надежда пропадна, помисли си Линдзи. Искаше ѝ се да не му вярва, но знаеше, че е прав.

Макс продължи, любувайки се на преимуществото си:

— Точно бяхме свършили снимките. Чаках яхтата ми да се върне и прескочих до един съсед да погледна разваленото му радио. Не съм се бавил повече от десет минути.

— Все пак си го оставил само — не пропусна да отбележи Линдзи. — Можело е да се загуби, да изчезне...

Той поклати глава:

— Не. Изключено. Страхуваше се да слиза на брега... Единствено можеше да бъде откраднато. Точно това и стана.

Линдзи не отговори.

— Недей да се цупиш! — продължи Макс. — Както ти казах снощи, ще ви дам попечителство над котето, ако се споразумеем.

— Готова съм на отстъпки само ако са разумни — отвърна Линдзи и се загърна по-добре в халата.

Макс стана и без покана си наля чаша кафе.

— Всъщност, къде е синът ни? — усмихна се той.

— Моят син все още спи! Въпреки че можеше да събориш вратата с думкането си.

Той кимна доволно.

— Има здрав сън. Това ми харесва. Не обичам неспокойни деца.

— Никак не е забавно! — каза Линдзи и посочи към спалнята. — Там спи малко човешко същество.

— Разбирам. И аз съм бил такава.

— И какво?

Макс само се усмихна над чашата кафе.

— Доста си нахакана. Това ми харесва. А и сутрин не си толкова царствена.

Линдзи кръстоса ръце и стисна зъби. Щом няма да говорят смислено, тя въобще ще млъкне.

Той кимна към тясното диванче в дневната.

— Тук е тесничко. На дивана ли спиш?

— Това няма значение!

Той поклати глава.

— Има значение, скъпа. Важно е къде спиш. Трябва да знам всичко за теб.

Линдзи му хвърли гневен поглед.

— Ако става дума за онова глупаво предложение, не продължавай! Твърде несериозно звучи.

— Напротив. Дори съм донесъл договорите. Заради тях адвокатът ми не спа цяла нощ, съкровище.

Фамилиарността му я ядоса.

— Не съм ти никакво съкровище!

Макс се надвеси над масата с очи, вперени в нейните.

— Ще се правиш, че си! Това е достатъчно.

Лицето ѝ се зачерви.

— Не можеш да постъпиш така!

— Не мога ли? Казах ти, че ще получиш попечителство над котето при определени условия. За доброто на детето. Разбираш ли?

Линдзи обаче не разбираше. Гледаше вторачено.

— Котето — с настойчив тон продължи Макс, — както и всички права, ми принадлежат. Или приемаш условията ми, или ще се простиш с него!

Тя гневно отметна глава.

— Условията са повече от разумни. Нося два договора за подпис. Единият е за котето. Искане за съгласието ти да го гледаш според моите наставления.

Линдзи не хареса тази дума. Тя стисна масата, за да не избухне.

— Това е единият, а другият?

— Предбрачно споразумение.

Тя го погледна стъписано и изкуствено се засмя.

— Какво? Какво?

— Предбрачно споразумение. Не можем да се преструваме на женени само заради Хабиб. Аз не съм измамник. Ние трябва да се оженим наистина.

В погледа ѝ се появи ужас. Макс продължи, все едно не забелязваше.

— Според споразумението, аз ти отстъпвам попечителство над котето, ако се разделим. Това получаваш от мен. Но ще го гледаш при условията, които диктувам аз.

— Истински брак? — не вярваше на ушите си Линдзи. — Договори? Това е най-циничното предложение, което някога...

— Предбрачният договор е циничен, но необходим. Когато бракът се прекрати, нито ти ще можеш да ме изиграеш...

— Да те изиграя? — Вече наистина побесняваше. Беше я докарал до ръба. Едва се въздържаше да не го залее с кафето.

— ... нито аз тебе — спокойно продължи той. — Не очаквам от теб преданост, нито я желая! Не ми е нужна верността ти, нито секс с теб. Всичко това е описано в договора. Няма дори да те докосна, освен за пред хората. Разбира се, ако ти не го пожелаеш.

— Да го пожелая?! — като ехо повтори тя. — Да пожелая да ме докосваш?! Ти?!

— Някои жени — усмихна се той — са го пожелавали.

Той продължаваше да я гледа лукаво. Погледът му пронизваше нейните сетива.

Това не може да е истина, мислеше Линдзи. Той отпи от кафето и я погледна.

— Не го приемай като лична обида! Ще се оженим тайно, по кратката процедура. Предлагам чисто и просто брак по сметка!

— Чисто и просто?! От този брак само ти имаш сметка. Ако си въобразяваш, че ще вкарам сина си в този евтин фарс...

— Може да е фарс, но не е евтин! Няма нужда да вкарваш сина си. Ако щещ, не му казвай, че сме женени!

Линдзи скочи и нервно закрочи из малката кухня.

— Разбира се! Движим се заедно, живеея с чужд мъж и си трая! Толкова ли не разбираш? На горкото дете само това не му е минало през главата! Да го лъжа, както ти — твоя Хабиб...

Макс стана и едрото му тяло препречи пътя ѝ.

— Детето е на пет години. Няма нищо да разбере. С Хабиб могат да не се срещат. Ще му кажеш само, че сме приятели и ще се преместите в моята къща за малко.

— Разбира се! Просто ще се преместим! А защо? Какво ще кажа на хората?

— Ще кажеш, че съм те взел да пазиш къщата! Нещо като икономка...

— Глупости! — каза Линдзи. Опита се да го заобиколи, но Макс отново препречи пътя ѝ. — И защо тъкмо мен ще вземеш за икономка?

— А ти — рече хладно той — кого предлагаш? Ако се нанесеш само за една седмица, фарсът веднага ще проличи. Трябва да постоиш. За Хабиб ще бъдеш моя жена, а за външните — икономка.

— Икономка?! Аз съм художничка, а не прислужница.

Той вдигна веждата си.

— Правилно! Не си прислужница. Само привидно. Освен това бунгалото подлежи на събаряне. Ще живеете във вилата ми безплатно. Около година...

— Около година?! Искаш цяла година от живота ми? Аз и синът ми трябва да живеем с теб цяла година?!

Макс вдигна безразлично рамене.

— Аз пътувам непрекъснато. Може и въобще да не се виждаме. Иначе къде би отишла? Тази част на брега ще бъде моя собственост и смятам да разчистя всичките грозни бунгала.

— Стига! — избухна Линдзи. — Единственото грозно нещо тук си ти! Предпочитам да се срещнем в съда, мошеник такъв!

Макс я улови за раменете и се засмя. Гневът я отиваше.

— Къде ти е чувството за хумор, Линдзи? Всичко е една игра. Нищо повече! Трябва да прикоткам този стар особняк Хабиб и да направя сделката. Ако не бяха тези чаени листа... Имам право да се самозащитя! А ти ще получиш своето коте.

— Няма да лъжа сина си! За нищо на света.

— Не е и нужно. Ще измисля отговор на всичките му въпроси.

— Мръсник!

— Освен това — продължи да се усмихва той, — недей забравя, че е за негово добро. Котето остава с него.

— Ти... — заекна Линдзи и косата падна над очите ѝ.

— Спокойно! — предупреди Макс и я стисна още по-здраво. — Никой няма да разбере, че сме женени! Като му дойде времето, ще наредя да се анулира брака. Няма да ти се води развод. Опитвам се да мисля и за теб, както виждаш.

— Откъде знаеш, че нямам свои планове? А ако имам приятел?

— Единственият мъж в твоя живот сега е синът ти — каза той.

Докосванията му ѝ действаха странно.

— Разбрах го веднага щом те видях. Ти си самотница като мен. Нямах друго, освен детето си.

В очите му трепна нещо, което Линдзи не можеше да разбере.

Беше ѝ обещал, че няма да я пипне. Можеше ли да разчита на това? Не беше много сигурна. През халата усещаше докосването на ръцете му. Сякаш някакви невидими атоми проникваха в нея. Загадъчната му усмивка я объркваше още повече.

Предложението е абсурдно, мислеше си тя. Не може да го приеме. И трябва да спре да го гледа в очите. А и той — нея! Щом е убеден в това, което казва... Ако не я желае, защо видът му показва точно обратното?

— Ами ако не се съглася? — възпротиви се тя.

Той въздъхна и поклати глава.

— Ще се наложи да изработим график за месечните плащания. При няколкостотин на месец, би могла да откупиш котето за няма и двайсетина години, като изключим лихвата.

Дваiset години, помисли объркано тя. Тод ще е вече пораснал, а котето, ако все още е живо, ще е грохнало от старост. Чу приглушени шумове от отваряне на врата и стъпки на малки крачета. Обърна се към спалнята. Тод беше станал и държеше Бозо. Под разрошената коса очите му я гледаха въпросително.

Дали беше чул думите на Макс? Опита се да си спомни какво точно бе казал. Чувството за несигурност я вцепеняваше. Макс беше спокоен. Пусна раменете ѝ и се усмихна весело.

— Тод, приятелю — каза радостно той. — Ето, че най-сетне се срещнахме. Майка ти спомена ли ти за мен? Аз намерих твоето коте. Беше малко болно и се наложи да го излекуват. Доволен ли си, че пак е при теб?

Тод подозрително огледа Макс и кимна.

— Чудесно! — каза Макс с тон на добронамерен вуйчо.

Потупа братски Линдзи по рамото. Дъхът ѝ спря. После клекна пред Тод.

— Чу ли ни като си говорехме с мама? За теб и за нея, и за него, как беше името му? — Протегна ръка и погали котето. — Бозо ли се казваше?

Тод поклати глава и Линдзи въздъхна облекчено. Не ги беше чул. Бозо измърка от удоволствие. После се измъкна от ръцете на Тод и започна да се гали в краката на Макс.

Какъв предател, помисли си Линдзи, докато гледаше котето.

— Видя ли? — рече Макс искрено зарадван. — Старият Бозо ме помни. Познава си приятелите!

Вдигна животинчето, почеса го зад ухото и го върна на Тод. Момчето го взе и погледна Макс с видимо уважение. Макс бръкна небрежно в джоба си, извади една сребърна монета, сложи я на opakото на ръката си и майсторски започна да я движи. Тод гледаше като омагьосан. Макс хвърли монетата нагоре и я улови във въздуха. После отвори ръка. Парата я нямаше. Тод ококори очи. Съвсем онемя, когато Макс посегна и я извади от ухото на Бозо. Макс престорено се намръщи:

— Бозо, какви са тези неща тук?

Леко се приведе и го дръпна за ухото. От него се изсипа цяла шепа монети, които Макс ловеше в другата си ръка.

— Каква е тази работа?! — възкликна уж изненадано той. — Това да не са твоите пари, Тод? Щом са в ухото на твоето коте, значи са твои. Как мислиш, ще успееш ли да ги похарчиш?

Макс сложи монетите в ръката му. Тод вдигна грейнали от радост очи към Макс. Гледаше го очарован, сякаш бе Бог.

Макс натисна носа му и от там изскочи още една монета.

— Мисля, че това е последната. Интересно защо стават такива неща. Тази сутрин май е вълшебна!

Тод доволно потърка носле и продължи да гледа Макс с възхищение. Линдзи, колкото и да не ѝ се искаше, също не сваляше поглед от него.

— Майка ти и аз говорихме вие двамата и Бозо да поживеете малко при мен, в моята къща. Онази голямата, на края на плажа, сещаш ли се?

Тод кимна.

— Като дойдете, ще ви разправа за приключенията на Бозо. Искаш да ги научиш, нали?

Тод кимна отново. Личеше си, че гори от нетърпение.

— Като дойдете — продължи сериозно Макс, — нищо чудно всяка сутрин да бъде вълшебна. Така че ще е добре, ако поискате да останете при мен.

Тод беше толкова щастлив, че можеше да полети от щастие. Макс приятелски разроши косата му и се изправи. После се обърна към Линдзи.

— Е, най-важната част от компанията я осигурихме!

Той кимна към Тод, без да сваля погледа си от нея.

— Значи идвате!

Линдзи се опитваше да запази спокойствие. Не е честно, мислеше си тя. Тод не бе устоял на чара на Макс Дън. Дори Бозо — този малък Юда — премина на негова страна.

— Наистина ще се радвам да ми погостувате! — рече Макс, пронизвайки Линдзи с поглед. — И тримата!

Тя се опита да се усмихне заради Тод. Устните ѝ обаче бяха като заковани. Очите на Макс светеха победоносно.

Мразя те, каза погледът ѝ.

— Знам, отвърна той с ехидна усмивка, — но това е без значение — вече си моя.

ПЕТА ГЛАВА

Церемонията се състоя същия следобед. Приятелят на Макс — Хамиш Кордуайнър — богат, ексцентричен писател, имаше личен самолет. Излетяха тримата за Доуган, Алабама.

Макс избра Алабама, защото в този щат не се чакаше за церемонията след получаване на разрешителното. Във Флорида бе тъкмо обратното, а времето, както се изрази Макс, бе от съществено значение. Хабиб трябваше да пристигне след три дни.

Макс и Линдзи наеха кола, получиха разрешителното. После Кордуайнър ги закара отвъд Доуган в един малък, запустял чифлик. Тук, каза им писателят, през шейсетте имало комуна на хипита — един гуру и цяла група деца на цветята. Сега гуруто живеел сам. Последователите му отдавна си заминали, за да се заемат с по-практични неща. Гуруто наричал себе си „дъга на мира“ и твърдял, че може да извършва бракосъчетания. Имал дори сертификат — доказателство за правоспособност.

Линдзи искаше маскарадът да свърши по-бързо и да се върне у дома при Тод. Пак го беше оставила на Наоми. Измъчваше я чувство за вина. Макс им бе предоставил вилата, нямаше да скучаят, но въпреки това се притесняваше.

Не можа да обясни на Наоми с какво е заета. Знаеше, че трябва да въведе приятелката си в тънкостите на това налудничаво приключение. Каза на Макс, че няма да дойде във вилата без придружителка. Наоми трябваше също да е там, макар че Линдзи не знаеше как ще ѝ обясни всичко.

Сега оглеждаше с тревожни очи сухия пейзаж. Макс я потупа приятелски по рамото. От допира му тя подскочи като от ток.

— Стига си мислила за детето — рече той с дрезгав глас. — В къщата има толкова забавни неща, няма да скучае.

— Напоследък все го оставям сам — отвърна Линдзи.

— Няма и да усети, че отсъстваш. — Дъхът му погали врата ѝ.

Защо беше толкова чувствителна към физическото му присъствие? Никой не ѝ беше въздействал така. Дори собственият съпруг.

Съпруг?! Макс Дън щеше да ѝ стане точно такъв.

Негово светейшество Дъга на мира завариха в работен комбинезон, бос, без риза. Имаше дълга, посивяла коса и брада до гърдите. Беше висок, слаб, кокалест, с див поглед. Настоя церемонията да се състои в бостана, за да може плодородието на земята да се пренесе в младото семейство. Макс се ухили, а Линдзи се изчерви.

Преподабният стоеше пред тях бос, с нозе в прахта. Бърбореше и бърбореше, импровизирайки церемонията. В края на бостана се появи петнисто прасе, спря и впери поглед в тях.

Най-сетне Дъгата спря. В очите му се четеше невъобразимо напрежение. Линдзи дори се изплаши.

— Достатъчно! — рязко каза той. — Вече сте женени. Целуни булката!

Линдзи се опита да се противи, но гласът ѝ застина в гърлото, а силната ръка на Макс не ѝ позволи да мръдне.

— Нали чу — рече той, наведе се и я целуна.

Целувката трябваше да е формална, но не беше. Устните му — топли, меки и смели, се докоснаха до нейните. Следобедната жега сякаш цялата се бе събрала в тях. От аромата на диви цветя на Линдзи ѝ се зави свят. Мускулестите ръце на Макс я притискаха. Прегръдката му беше уверена и същевременно закриляща.

Той напълно владееше извънредната си сила, така че да не причинява болка.

Линдзи пое дъх. Постара се да скрие от себе си, че целувката ѝ харесва. Това не убягна на Макс. За миг я притисна още по-настойчиво, а после се овладя и отлепи устните си.

— Хм — рече Дъгата. — Сега можете да ми платите.

— Чу ли, госпожо Дън? — каза Макс, обгръщайки я с горещия си дъх. — Време е да се разплатим. Всичко си има цена.

Линдзи се върна в действителността. Иронията в това „госпожо Дън“ я накара да настръхне. Тя премигна тревожно. Макс продължаваше да ѝ се усмихва все така надменно. Нещо му доставяше удоволствие и тя с негодувание си даде сметка, че той я бе целунал, а

на нея ѝ бе харесало. Първо бе омагьосал сина ѝ и котето, а сега — нея. И то само за миг.

Макс я пусна, бръкна в джоба си и извади кожен портфейл. Сложи стодоларовата банкнота в мръсната ръка на Преподобния, после се обърна към Кордуайнър, който втренчено наблюдаваше прасето.

— Ти си свидетелят — произнесе бавно Макс. — Всичко ли видя?

— Практически нищо — отвърна Кордуайнър, без да сваля очи от прасето. — Гледам това животно. По-коварни очи не съм виждал. Определено в него има нещо свръхестествено.

Преподобният се почеса по мишницата, хвърли един поглед към прасето, после към Кордуайнър:

— Може да сте се познавали в предишния си живот. Случва се.

— Нищо чудно — промърмори Кордуайнър.

Макс почти насила го повлече към колата. Кордуайнър надничаше над рамото му към прасето.

Макс носеше под мишницата си диня. Това бе сватбения подарък на Преподобния.

— Няма ли да ни поздравяваш поне? — попита приятеля си той.

— По какъв случай? — намръщи се Кордуайнър.

— По случай брака ни.

— Бракът не е повод за поздравления — прозя се Кордуайнър. — Той е повод единствено за развод.

Спряха в Доуган, за да изпратят факс с копие от брачното свидетелство до хотела на Хабиб в Ню Йорк.

— Готово — рече Макс. — Това трябва да свърши работа.

Линдзи побесня от цинизма и абсурда на всичко.

„Домъкнаха ме чак в Алабама, за да се оженя в някакъв бостан, мислеше тя. Свещеникът беше едно дърто хипи, а единственият свидетел прекара цялата церемония, играейки на «Кой ще мигне пръв?» с едно прасе. И всичко това само защото някакъв си Фъргъс Хабиб вярва в чаени листа и звезди. Поздравления, госпожо Дън, и добре дошла в лудницата!“

Когато Линдзи и Макс се върнаха във вилата, Тод и Наоми се намираха в телевизионната зала, гледаха някакъв филм и дояждаха сладоледите си. Бозо спеше, свит на кравай до Тод.

Линдзи помоли Наоми да поговорят в съседната стая. Макс остана при Тод да му прави компания. Линдзи едва успя да затвори вратата и почувства, че ѝ прилошава. Облегна се на близката стена и прокара пръсти през косата си.

Отначало Наоми нищо не разбра.

— Я, каква стая! — заоглежда се тя. — Тази къща е истински дворец на удоволствията. Добре, че се върна. Наддавам по половин кило на час!

Линдзи отчаяно въздъхна.

— Наоми, смяташ ли, че би могла да останеш тук по-дълго? Сърцето ти би ли приело подобно нещо?

— Сърцето ми да — отвърна Наоми потупвайки се по шортите, — но бедрата ми, едва ли.

— Аз не се шегувам, Наоми! Тод и аз трябва да останем тук. Не зная колко време... Имам нужда някой да бъде с мен. Макс Дън и аз днес следобед се оженихме.

— Какво? — Наоми се плесна по челото.

Линдзи се опита да обясни, доколкото беше възможно. Наоми я прекъсваше с въпроси, възклицания, изблици на гняв и съмнения. Найсетне тя седна в едно кресло и се завайка:

— Иска да събори вилите ни, но бихме могли да останем тук за известно време, така ли? Много съм объркана... Но, разбира се, ще приема. Няма да те изоставя в тази бъркотия. И без друго къде ли можем да отидем? Заслужава въобще да не мръднем оттук и да му изядем всичката храна за отмъщение! Само че чувам гласове от ада. Наоми Фелдман ще стане сто кила!

Линдзи дори не се усмихна. Изглеждаше по-умислена от всякога. Наоми въздъхна, стана и я прегърна.

— Знам, не съм остроумна, но какво друго ни остава, освен да се смеем. Като онзи, дето казал, който не се смее, ще полудее!

— Не мога да се смея! — мрачно отбеляза Линдзи. — Сигурно съм се побъркала.

Наоми огледа разкошната стая и добави:

— Е, поне си се побъркала на хубаво място.

Останалата част от следобеда Линдзи прекара далеч от Макс Дън. С Наоми стягаха багажа си за пренасяне във вилата му. Тод беше толкова възбуден, че нямаше смисъл да го слага да спи. Докато

опаковаха дрехите и обувките на Наоми, той дръпна Линдзи настрани и попита:

— Утре ще има ли пак вълшебна сутрин?

Тя го погали по главата и рече:

— Може би, но не мога да ти обещавам.

Тод остави Бозо на земята и сладко се прозя. После разтърка очи с юмручета. До довечера ще е капнал, каза си Линдзи. Дано е за добро. Поне няма да усети, че ще спи в ново легло.

Ново легло, помисли си тя. И нея я чакаше същото. При това, под общ покрив с Макс Дън.

Линдзи леко пребледня. Тод отново се прозя.

— Макс каза, че можем да си направим делфинов ден. Позволяваш ли?

— Делфинов ден ли? Какво е пък това?

Тод я погледна разочарован от невежеството ѝ.

— Ден с делфин — обясни той.

— Ще видим — каза Линдзи.

Не знаеше какво точно е обещал Макс. Тод започна да обикаля по ръба на големия килим на Наоми. Бозо се прозя и се разположи да спи под тоалетната ѝ масичка.

— Вълшебни утрини, делфинови дни — ритмично повтаряше Тод.

Линдзи и Наоми се спогледаха. Тод говореше необикновено много. Беше ли възможно разбойник като Макс да направи такова чудо?!

— Имах една съседка, госпожа Фийни — тихо каза Наоми, — тя все повтаряше — неведоми са пътищата божии!

Линдзи прехапа устни и тръсна глава. Макс Дън? Та можеше ли жив дявол да върши божия работа?!

Тази вечер Тод отказа да си легне. Преуморен и хленчещ, той се инатеше. Обикновено не постъпваше така. Умората и възбудата го бяха превърнали в истинско зверче. Най-сетне Линдзи се принуди да го грабне и да го отнесе в леглото. И там очите му не искаха да се затворят. Предложи да му прочете приказка, но и това не подейства. Беше толкова неспокоен, че дори Бозо напусна постелята му и отиде да спи на един фотьойл. Линдзи го смъмри и уморено огледа стаята. Както в целия дворец на удоволствията, и тук имаше безброй

примамки. В ъгъла се мъдреше голям цветен телевизор, а от френския прозорец се излизаше на балкон с изглед към морето. На бюрото се намираще касетофон с цял рафт касети. Завесите бяха от синьо-зелена коприна. Покривката на двойното легло — от синьо-зелен сатен, по стените имаше копринени тапети в същия тон, със сребристи, стилизирани миди.

— Хайде, Тод, лягай вече — за стотен път повтори Линдзи. — Иначе никакво четене.

Той я погледна хитро и посочи другото двойно легло.

— Да — увери го тя, — аз ще спя там. А Наоми в съседната стая. Също като в къщи.

Вратата на спалнята се отвори. Линдзи се обърна. Когато видя Макс, дъхът ѝ спря. Беше бос, в смачкани бермуди и шантава риза — зебри върху синя трева.

В ръцете си държеше китара. Косата му беше зализана, сякаш от морския бриз. Около него винаги витаеше непредсказуемост.

Макар че тази къща му принадлежеше, той някак не ѝ подходеше. Загорелият мъжествен вид не се връзваше със сатените и коприната в пастелни тонове.

Той дори не погледна към Линдзи, а направо отиде при Тод. Намигна му дяволито и каза:

— Хей, още ли не спиш? Да няма бунт на кораба? Веднага лягай, тюленче! Иначе ще те накажа да излапаш цяла бананова торта!

Тод се разкикоти, но легна. Макс продължи да се кара:

— Какво?! Още си с отворени очи? Моментално да се затворят! А аз ще ти разкажа за приключенията на Бозо.

Тод послушно затвори очи, но пак се разкиска. Макс взе един стол и седна до Линдзи. Ръката му докосна нейната. Както винаги цялото ѝ тяло почувства този допир. Макс безразлично въртеше ключовете на китарата, за да я настрои.

— Балада за котака Бозо — каза усмихнат след първия акорд и запя. Гласът му бе леко дрезгав, дори малко груб, но дълбок и успокояващ.

*„Котето Бозо се родило при Тод.
Поело един ден без път и без брод.“*

*Само ли? Не зная. Не искам да знам.
Може пират да е минал оттам,
космически кораб, летяща чиния
или пък някаква друга фурия.
В Кий Уест един ден — и това е чудесно —
намерих го аз. И то стана известно.“*

Акомпаниментът на китарата ставаше все по-монотонен, а Макс пееше все по-тихо.

*„Бе ходило дълго по толкова улици!
Бе бродило тъжно по толкова улици!
По шумната улица.
По страшната улица.
По тъжната улица.
По смешната улица.
По нежната улица.
По сънната улица.“*

Докато стигне до последната, Тод вече спеше с усмивка на лицето. Макс свали китарата и погледна иронично към Линдзи.

— Слава богу... Улиците ми бяха на привършване.

— Много ти благодаря — рече тя, изпълнена с противоречиви чувства.

Сините му очи сякаш помръкнаха.

— Не личи да си благодарна.

Тя стана и зави Тод с чаршафа, после пристъпи към френския прозорец и го отвори. Лъхна я топлият морски бриз. Вятърът разроши косата ѝ и изпълни стаята с мирис на водорасли.

— Тук животът е малко прекалено богат — произнесе тя с гръб към Макс. — Тод има нужда от сигурност и постоянство. Всичко това, този разкош... го изхабява.

Макс помълча и рече:

— Искаш да кажеш, че аз съм виновен?

Тя продължи да гледа навън.

— Да, така е.

— Независимо, че го приспах?

— Естествено. Беше хитро и трогателно, но причината да не си е легнал досега си ти. Живееш прекалено разточително.

— Не мислиш ли, че всъщност ти живееш бедно?

— Не, не мисля! Благодаря за серенадата и лека нощ! Моят ден също беше доста дълъг.

За да му покаже, че разговорът е приключен, Линдзи излезе на балкона и кръстоса ръце. Движещата се дантела на морската пяна просветваше под звездното небе.

Очакваше, че Макс ще си отиде, чу го да става и да гаси лампите. Вместо това той излезе на балкона и затвори вратата зад себе си.

— Недей! — обърна се към него Линдзи.

— Не искам котето да излезе, а трябва да поговорим.

— Не може ли утре!

— След три дни трябва да изглеждаме като женени. Предлагам да не отлагаме разговора.

— Има време — настоя Линдзи.

— Не, няма! Предполага се, че се познаваме интимно, че... извинявай за израза, сме влюбени.

Тя стисна още по-силно ръце и се обърна към морето.

— Влюбени...

От лявата страна на вилата имаше стар, надвиснал над морето кей и отраженията на неговите лампи блещукаха по тъмната вода.

— Да, влюбени — присмехулно повтори той.

— Не зная дали ме бива толкова за артистка — погледна към звездите Линдзи.

— Същото се отнася и за мен.

— Ти ставаш повече. Много не се замисляш, преди да излъжеш.

Той пристъпи до нея. Без да го поглежда, тя чувстваше близостта му. Сякаш излъчваше ултразвук. Линдзи потръпна.

— Студено ли ти е?

— Не.

— Може би нерви?

— Нерви, разбира се! Никога не съм участвала в подобно нещо — правя го заради котето, но ми се подкосяват краката.

Той се изсмя.

— Ще стане като в приказките. Ще бъдеш силна колкото десет юнака, защото сърцето ти е чисто.

— За разлика от твоето — рече тя с леден глас.

— Да, за разлика от моето! Но не и от сърцето на съпруга ти. Защото, ако и той е бил толкова непорочен, просто не зная как се е родило това дете.

Линдзи се подразни, но премълча.

— Разбирам — продължи Макс, — не искаш да омърсиш паметта му, разговаряйки с такъв като мен. Не съм толкова лош!

Неочаквано той взе лявата ѝ ръка и я вдигна, така че халката да заблести на лунната светлина.

— Не ти натрапих моя халка, нито те накарах да свалиш неговата.

— Е, да! Поне това не ми натрапи! — издърпа ръката си Линдзи. Мушна я в джоба на шортите и я стисна в юмрук, за да преодолее необяснимата възбуда от допира с него.

— Ще ми разкажеш ли за катастрофата или пак трябва да измислям лъжи пред Хабиб?

Тя отново зарея поглед в тъмнината на океана.

— Няма нищо за разказване. Живеехме в Минеаполис. Беше ноември. Мъжът ми Джери и Тод се връщаха от пазар. Имах рожден ден на следващия ден и ги изпратих да пазаруват. Валеше силен сняг. По пътя към къщи, колата попада на леден участък. Джери загубва контрол. Блъскат се в един от стълбовете на моста. Джери починал на място. — Линдзи прехапа долната си устна: — Тод, макар и ранен, е бил в съзнание. Ужасно!

Макс помълча и каза:

— Съжалявам.

Линдзи се чувстваше уморена от фразите и глупавото му съчувствие. Още повече, когато самият той я караше да се връща в онези тъжни спомени.

— Колко мило от твоя страна! — подигравателно рече тя.

— Наистина съжалявам, дявол да го вземе! — ядоса се Макс. — Виждам, че детето е преживяло много. Минавало ли ти е през ума да го заведеш на психолог?

— Разбира се. Водих го. Казаха, че времето е най-добрият лекар. Препоръчаха да сменим района. Снегът го плашеше. Направо се

влудяваше.

— Затова дойдохте тук, така ли?

— И аз не можех да гледам сняг. Харесва му да играе край водата. Ходим и на психоложка в Маями, веднъж седмично. И тя казва същото. Нужно е време.

Духна вятър, който разроши косата на Макс и очерта силното му тяло под ризата. Той погледна небето.

— А ти? И на теб ли ти трябва време, за да го преодолееш?

Тя се загледа надолу по плажа, където се тъмнееше тяхното бунгало.

— Да преодолеея това, което стана с Тод? Да, разбира се. Като видя тъжните му очи...

— Не това имам предвид. Това е ясно. Дълго ли ще преживяваш загубата на мъжа си? Това те питах.

Тя мушна ръце по-дълбоко в джобовете си.

— Ще бъда откровена. Загубих мъжа си преди катастрофата.

Той я погледна озадачен:

— Преди...?

Тя изправи гръб. Гласът ѝ прозвуча язвително.

— Той беше като теб. Смяташе, че бракът е играчка, верността — смешна човешка измислица, а бащинството — лесна работа.

— Искаш да кажеш...

Тя го прекъсна:

— Просто не приемаше на сериозно нито брака, нито бащинството. Е, от време на време имаше прояви на загриженост. Като в онази печална вечер.

Тя пристъпи към парапета и погледна надолу.

— Каква ирония, нали? Веднъж да се опита да направи нещо и това да го погуби. За малко да убие и детето.

— Боже мой, Линдзи — рече нежно Макс, — защо живееше с него?

Тя вдигна глава.

— Щях да го напускам. След Коледните празници. Но не се наложи. Снежната буря се погрижи вместо мен.

Макс стоеше и я гледаше в гръб — раменете ѝ бяха стегнати, ръцете стискаха перилата. Явно се опитваше да се владее. Усети в стомаха си неприятна празнота.

— Линдзи — попита след минута той, — плачеш ли?

— Не — отвърна тя с приглушен глас, който издаваше, че лъже.

Макс изпита желание да пристъпи, да я прегърне, да я успокои някак, но не посмя. Тя настръхваше при всяко негово докосване. Не беше свикнал да го отблъскват — това го правеше заядлив и нагъл.

Все пак приближи, за да ѝ говори отблизо. Надвеси се толкова, че един неин кичур от вятъра погали устните му.

— Защо тогава носиш брачната му халка? — попита той тихо.

— За да ми напомня.

— За какво?

— Да не се влюбвам повече — рече тя с горчивина. — Видя се, че не ме бива. Този разговор ме уморява. Разстройвам се. Хайде, върви си, моля те.

Косата ѝ продължаваше да се развява и да гали страните му. Той отново потисна желанието си да я погали.

— Добре — каза той. Усещаше парфюма ѝ, напомнящ за диви цветя. — Тръгвам си... засега.

Тя се обърна да му каже „Лека нощ“, но нещо в изражението му я възпря. Той я изгледа и най-сетне се усмихна иронично.

Чуваше се далечният плисък на океана. В градината пееха щурчета.

Макс вдигна рамо и каза иронично:

— Лека нощ, госпожо Дън!

Обърна се и тръгна. Тя остана сама, заслушана в самотното неспиращо сърце на океана.

ШЕСТА ГЛАВА

Седяха на терасата след сутрешната закуска.

— Не, не! Не почвай пак с онези улици! — засмя се Тод и с ръце запуши ушите си.

— Така се пее в песента за Бозо — каза Макс. Той бе както винаги бос, с измачкани бермуди и нова хавайска риза. Този път с маймуни, люлеещи се на бананови дървета.

— Тогава изпей друга! — помоли Тод.

Макс кимна замислено и започна да настройва китарата.

Ранното слънце блестеше в червеникавата му коса.

— Щом не щеш да пеем за обикновени котки, ще ти изпея за морската — каза той, удари няколко акорда и започна.

*„На върха на носа си морската котка
може да вдигне дори челна стойка.
Тя лапички няма, но има мустаци
и заслужава безкрайни овации.“*

Тод се засмя. В скута му Бозо се прозя и затвори очи.

Наоколо беше пълно с цветя. Отвъд градината се простираше плажът. Океанът просветваше на слънцето в синьо-зелени тонове. Целият този свят изглеждаше нереален на Линдзи и тя не преставаше да е нащрек.

Беше спала на отворен прозорец и се събуди от омайващия аромат на кафе и пресен сладкиш. Чуваше се някакво бръмчене. Някой подстригваше живия плет. Жужеше прахосмукачка.

Линдзи и Тод бяха вече облечени, когато Макс почука и ги покани на закуска. Наоми, издокарана в розово-бял костюм, беше с него. Изразът ѝ обаче подсказваше, че и тя изпитва съмнения.

Макс закуси с Линдзи, Тод и Наоми. Наистина бе очарователен — особено внимателно се държа с Наоми. Непрестанно редуваше

шеги и ласкателства и почти я разплака от смях. А Тод го гледаше направо като омагьосан.

Линдзи почувства, че се дразни от това. Докато Тод седеше в краката на Макс, двете с Наоми си размениха погледи.

Тод съвсем се е захласнал по него, казваха очите на приятелката ѝ. Той се държи добре с момчето.

Нека си го харесва, отвърна с леден поглед Линдзи, на мен тези не ми минават.

Наоми безпомощно вдигна рамене. Ситуацията я затрудняваше. Но тя явно омекваше спрямо Макс. За разлика от Линдзи.

Безотговорните хора много често са чаровни. Не бива да им се вярва, казваше си Линдзи.

Макс свърши песента и сложи китарата настрана.

— Толкоз! Ако продължа, на майка ти ще ѝ се надуе главата.

Тод се изкиска, а Бозо се прозя.

Наоми свенливо подръпна шортите си и рече:

— Много хубаво пеете, г-н Дън. Имате необикновен глас.

Наоми, не ме предавай и ти, отчаяно помисли Линдзи.

Макс скромно наведе глава, след което чаровно се усмихна на Наоми. Очарователно фалшив, отбеляза наум Линдзи.

— Това е вълшебна сутрин, нали? — попита Тод.

— Не знам — повдигна вежди Макс. — Ти как мислиш?

— Мисля, че е вълшебна.

Макс сви устни и поклати глава.

— А изми ли си ушите тази сутрин?

Тод не разбра въпроса. Какво общо имаха ушите?

— Хм — наведе се Макс. — Май не си ги мил? В тях има нещо.

Той направи ловък жест и в ръката му се появи малка неразцъфнала роза.

— Хм — рече втори път той и отново се наведе над Тод. — Какво ли само няма в ушите ти?!

И извади последователно — бяла роза, маргарита, малко столче играчка. Когато обаче измъкна и една гъба, Тод започна да се търкаля от смях. Бозо възмутено се оттегли.

Наоми изцъка от възхищение, а Линдзи, за да преодолее напирещата усмивка, се обърна към морето.

— Стани от камъните, Тод! — каза през стиснати зъби тя. — Ще си изцапаш дрехите.

Тод направи сериозна физиономия, но само за миг. Макс протегна ръце и го вдигна, отупвайки дрехите му.

— Стига си се хилил! — рече му Макс. — По-добре предложи цветята на госпожа Фелдман. Ще подхождат на тоалета ѝ.

Тод събра розите и маргаритата и ги подаде на Наоми.

— Цветя за най-добрите! — тържествено обяви Макс.

Линдзи му хвърли унищожителен поглед, но той не ѝ обърна внимание, а продължи да се усмихва.

— Има ли още нещо? — приближи се Тод и поднесе ухото си.

Макс се престори, че търси.

— Единственото нещо в това ухо е самото ухо — каза той.

Тод подпря лакти на коленете на Макс и го погледна с надежда.

— Щом това е вълшебна сутрин, ще има ли делфинов ден?

— Не! — рече Макс. — Неделя никога не е делфинов ден. А ти сигурен ли си, че всички закусиха?

Тод кимна.

— Аз ядох, ти също, Наоми, мама и Бозо се нахраниха...

Макс вдигна глава и мълчаливо му посочи един пеликан, който летеше ниско над вълните. Тод се замисли. Погледна въпросително към Линдзи. Тя разбра въпроса му.

— Муч — нежно рече Линдзи.

Тод хранеше Муч всяка сутрин. Разглезената птица сигурно продължаваше да се върти около тяхната вила в очакване на своите сардини.

— Не съм купила сардини! — ядоса се Линдзи.

Тод погледна виновно.

— Имаш ли риба, чичо Дън?

— Макс! — поправи го той. — Нямам. Съжалявам. — Гледаше Линдзи. Усмивката му бе изчезнала. Но когато обърна поглед към Наоми, не можа да се сдържи и каза:

— Ще бъдете ли така любезна да купите риба и да нахраните Муч заедно с Тод?

— С удоволствие — отвърна Наоми. — И без това трябва да прескоча до моето бунгало за бродерията си.

— Бродерия ли? — интересува се Макс. — Майка ми бродираше навремето. Голямо изкуство! Искане се изключително търпение.

— О! — рече Наоми. — Чак пък толкова?!

— Ще ви дам пари за рибата — настоя Макс и извади от джоба на ризата си петдесетдоларова банкнота. — Вземете повечко, моля! Приятелят ти очаква от теб грижи, нали така, Тод?

Той потупа момчето по гърба и го изпрати при Наоми. После се обърна към Линдзи.

— Да се поразходим по брега! Трябва да обсъдим някои неща.

Линдзи вдигна безразлично рамене.

— Не забравяй да прибереш котето, Тод!

Тод кимна и вдигна Бозо на ръце. Макс ги изчака да влязат и каза:

— Добро утро, госпожо Дън. Сигурно ще си още по-хубава, ако престанеш да говориш през зъби.

— Накарай ме да спра, ако можеш!

— Аз? Какво пак съм направил?

— Я, виж ти!

— Хайде — кимна към плажа Макс, — разходката може да ти оправи настроението.

Линдзи се изправи, но изразът ѝ остана непроменен.

Беше в жълти панталони и блуза в тон. Косата ѝ бе прибрана с жълта панделка, но вятърът се опитваше да я разроши. Линдзи се намръщи, опитвайки се да я завърже по-добре.

— Дай на мене! — приближи до нея Макс.

От допира на пръстите му кожата ѝ настръхна.

— Мога и сама — възпротиви се Линдзи.

— В такъв случай трябваше вече да си я вързала. Сега стой мирно и гледай какво прави морският вълк. Бива ме за възли.

— Бива те за мошеничества! — прекъсна го тя, но се остави да ѝ помогне.

Неговата близост я смущаваше. Най-сетне той я тупна приятелски по гърба и каза:

— Готово! По-добър възел не може да се направи!

Прав е, помисли си Линдзи, така ме е завързал, че...

— Можеш да оставиш сандалите си, иначе ще ги съсипеш!
Отпусни се, мадам, не гледай така мрачно!

— Няма смисъл. Ти си се отпуснал и за двама ни.

Той се изсмя. Това я ядоса, но разбираше, че Макс е прав. Вдигна крака си на пейката, разкопча сандала и нави крачолите си.

— Престани да ме гледаш и да се хилиш така ехидно! — улови погледа му Линдзи.

Макс се облегна на една палма и каза:

— Мислиш, че като гледам глезена ти изгарям от страст ли? Не ставай смешна!

Линдзи събу и другия сандал и нави крачола.

— Няма да ти навреди, ако се обличаш малко по-прилично. Сигурно имаш по-добри дрехи, като за пред твоя скъп Хабиб?

Той намръщи вежди:

— Какво ми е на дрехите?

Линдзи отметна глава и пое по каменната пътечка към брега. Макс я настигна и както винаги, надвисналото му над нея тяло я притесни.

— Питам, какво им е на дрехите ми?

— Преди всичко са доста оскъдни — отвърна тя, поглеждайки към босите му крака. Гърдите му бяха прекалено секси. Не беше свикнала с толкова мъжественост.

— Във Флорида се ходи с разкопчани дрехи — каза Макс и се шляпна по голия корем. — Още нещо?

Тя стисна зъби ядовито:

— Ризите ти са кошмар — рече тя. — И закопчани, и разкопчани!

— Толкова разбираш — отвърна Макс. — Това са истински хавайски ризи. Колекционерска рядкост.

— Може, ако някой колекционира боклуци...

Той спря и я хвана за ръката.

— Ти жилиш повече от оса. И знам защо.

— Не може ли без физическа сила? — хвърли унищожителен поглед към ръката му Линдзи.

— Може, разбира се — отвърна той. — Знаеш ли какъв ти е проблемът? Ти си ревнива.

Линдзи се изчерви от гняв:

— Ревнива?

— Точно така. — Силата на погледа му я изплаши. Искаше да се дръпне, но той я държеше в плен. — Ревнива — повтори той. — Синът ти ме харесва и ти беснееш.

— Глупости! — отсече Линдзи. — Просто не искам да го въртиш на пръста си.

— Аз го забавлявам. Навремето бях в този бранш. Това престъпление ли е?

Този път той я пусна и избърса ръце, сякаш съжаляваше, че я е докоснал. Бяха вече на плажа. Линдзи ускори своя ход. Макс без усилия я настигна.

— Смятам... — започна той, но тя го прекъсна рязко.

— Няколко евтини фокуса! Няколко глупави песни и разбира се, шепа жълти монети. Може ли без подкуп!

— Подкуп ли? — учуди се той.

— Да! Сладолед, видео, игри, обещания! Това не е ли подкуп!

— Това не е подкуп. Просто така живея. Обичам живота и му се радвам.

Линдзи го погледна злобно.

— Обичаш да ловиш наивници! Умиращ да те гледат като Бог. И знам защо го правиш! За да смаеш господин Хабиб с едно дете, което те боготвори!

— Е, да, ти всичко можеш да развалиш! Защо поне веднъж не ме погледнеш с нормални очи? Без да мислиш какъв удар ти готвя.

— Вече казах. Престани да манипулираш детето!

Той поклати презрително глава.

— Господи, що за собственическо отношение към това същество!

— Не е вярно!

— Не е вярно — иронично повтори той. — Доколкото разбирам, тази сутрин момчето разговаря повече, отколкото всичките последни седмици. Мислех, че ще си доволна. Уви!

Макс изруга и мушна ръце в задните си джобове. Линдзи стреснато втренчи поглед в него.

— Ти също си част от проблемите на детето! То не говори, защото не му се налага. Ти го разбираш без думи. Аз го карам да говори. Затова ревнуваш.

Линдзи спря, обърна се към него и понечи да каже нещо, но от устата ѝ не излезе нито звук. Езикът ѝ се скова. Стомахът се сви на топка, а дробовете останаха без въздух.

— Не ме гледай така — каза Макс с гняв. — Вчера само го предполагах. Днес го видях с очите си. Когато иска нещо от мен, той моли. Ти го разбираш по погледа и действаш. Няма нужда от думи.

Линдзи си даде сметка, че ядът ѝ идва повече от собственото ѝ чувство за вина. Думите на Макс бяха верни. Те просто я шокираха. Толкова обичаше Тод, че съзнанието му се бе превърнало в част от нейното. Гордееше се, че го разбира напълно. Но в старанието си да му помогне, не беше ли оцетила детето си? От невежество и надменност. Какъвто и да беше Макс — мошеник, сваляч, кичмен — той бе свършил онова, което тя не беше успяла. И то само за един ден! Беше извадил Тод от собствената му коруба. Върна думите и усмивката му. Накара го да бърбори. Линдзи обърна глава. Очите ѝ се наляха със сълзи. Вдигна ръка към устата си и усети грубия допир на бинта.

„Всеки път, когато се приближа до този човек, чувствам болка, помисли си Линдзи. Няма спасение от него. Не е честно!“ Макс успяваше с Тод там, където тя се беше провалила. Това също не беше честно!

— Линдзи? — рече Макс — О, господи, какво пак направих?!

Тя усети на раменете си големите му, топли, внушаващи сигурност ръце. Почувства, че я обръща с лице към себе си. С изненада видя загриженост в насмешливите му обикновено очи. Опита се да отвърне глава, но той улови брадичката ѝ и я задържа. Другата му ръка я притегли. Линдзи не искаше да се притиска до него, но се остави, без да разбира защо.

Той беше висок, той беше силен, той стоеше стабилно върху земята. На него можеше да се разчита. Поне като временен отдушник.

Линдзи едва сега си даде сметка, че е изтощена от емоции. И не само от последните дни, дори не само от годината и половина истински ад след смъртта на Джери.

Не, мислеше си тя, с глава върху смешната риза на Макс. Дългите години тревоги — от неуспешния брак, от лекомисления съпруг, от свръхчувствителното дете — казваха своето. Отдавна се бореше с това. Сама. Съвсем сама и беше уморена.

Много години се опитваше да бъде силна, да се справя по най-добрия начин. Нужен ѝ беше само един миг на отдых. За да си даде сметка, че остава без сили, че бърка, че не е права.

Макс я прегърна с две ръце, притисна устните си до нейните, нашепвайки успокояващо:

— Добре, добре... — Гласът му звучеше приглушено и тихо. Морският вятър отвяваше думите.

Усети, че държи единия ревер на ризата му като спасително въже, а бузата ѝ се притиска в голите му гърди. Бронзовата му кожа приятно ухаеше на кокосов сапун. Ударите на сърцето му отекваха в ушите ѝ с ритъма на започващия прилив. Силното му тяло я закриляше.

— Няма нищо — шепнеха устните му. — Всичко ще се оправи.

„Прегърни ме, постой така още миг, искаше да каже Линдзи. Толкова отдавна никой не ме е прегръщал.“

Но мисълта да изрече тези думи я плашеше. Тя мълчеше. Но какво всъщност правеше? Какво търсеше на частния му плаж, в неговите ръце, притисната към него с толкова копнеж?!

Може би той искаше точно това — до обяд да спечели и тримата — Наоми, Тод и нея самата? Нея, вероятно, бе решил да спечели не само емоционално, но и иначе. Не може ли без физическа сила, го беше попитала. И сега си отговаряше — очевидно може!

Опита се да се дръпне, но макар че Макс бе разхлабил прегръдката си, ръцете му все още бяха на раменете ѝ. Погледна я леко намръщен:

— Няма да умрем от това, че се харесваме! Не е престъпление човек да се позабавлява!

— Забавление? Само за това ли мислиш?

Макс се вгледа в очите ѝ. Лицето му се напрегна. На слепоочието му запулсира една вена.

— Да — рече той бавно, — само за това.

Ако е истина, чудеше се тя объркано, защо я гледа така сериозно? Какво става в неговия мозък, когато в очите му припламва този дяволски блясък? Ръцете му вече едва я докосваха.

— Забавление... — повтори той, сякаш убеждавайки сам себе си. После я грабна на ръце и се втурна към морето.

— Не! — закрещя Линдзи.

Но той продължаваше да я носи като перце.

Спря да тича, чак когато вълните заляха коленете му. Линдзи мигаше от пръските. Притисна се в него, почувствала допира на водата и извика отново:

— Не!

— Да! — отвърна ѝ Макс. — Няма да те пусна, докато не се засмееш!

Линдзи се опита да се съпротивлява, но една вълна се разби почти в лицето ѝ. Тя се разкашля и тръсна мократа си коса.

— Не мога! Ще се удавя!

Макс я притисна още по-здраво, а в очите му дяволските пламъчета засветиха по-силно от преди.

— Няма да те пусна, докато не се засмееш! И ти имаш нужда от смях, също като детето.

После — като напълно побъркан — нададе ликуващ вик и се бухна във водата, продължавайки да я държи в ръцете си. Линдзи риташе с все сили, заплашваше и се мъчеше да се откопчи от прегръдката му.

Това само амбицира Макс. Най-сетне тя се разсмя.

Смехът все още продължаваше да грее на лицата им, докато се връщаха към вилата. Видът им бе съвсем окаян. Ужасната риза на Макс бе прилепнала от морската вода върху гърдите му. От косата му се стичаха капки. Краката му, също като нейните, бяха в пясък.

Панделката, благодарение на моряшкия възел, все още държеше прибрана косата на Линдзи. Мокрите ѝ дрехи очертаваха извивките на нейното тяло. Макс пусна някаква шега, която накара Линдзи отново да се разсмее. Пристигнаха на терасата едновременно с Наоми и Тод. Като ги видя, очите на Наоми се разшириха от учудване, а после се свиха замислено. Тод погледна доволен майка си и тя разбра какво си мисли. За малко да му кимне, но си спомни думите на Макс. Усмихна се и не каза нищо.

— Какво казваш на майка си, когато ѝ говориш само с очи? — попита Макс.

Тод срамежливо се засмя.

— Какво ѝ казваш? — настоя Макс.

Тод се обърна към тях.

— Къпали сте се с дрехите — тихо прошепна той. — Много смешно!

— Значи днес е смешен ден! — каза Макс. — Така си и знаех. Щом намерих в ухото ти гъба.

Тод набърчи носле и погледна към Линдзи. Тя отново усети, че чете мислите му, но реши да премълчи.

— И сега какво казваш на мама? — намеси се Макс. — Нека всички да чуем!

Момчето погледна към Макс, после Наоми и накрая Линдзи. Наведе глава и рече:

— Забавляваме се много хубаво, нали?

Гласът му беше ясен и щастлив. Линдзи прехапа устни и замига с очи. Не, това не беше от морската сол!

— Да — каза уверено Макс. — Наистина се забавляваме!

Тод все още се усмихваше с наведена глава. Мислеше си нещо.

— Макс — започна той срамежливо.

— Какво?

— Всички цветя дадохме на Наоми. Защо мама не получи нищо?

Той погледна към Макс.

— Ами тогава да видим дали не е пораснало още някое цвете? — отвърна, след като помисли той. — Але, хоп! Ти позна.

В ръката му се появи прекрасна жълта роза. Макс галантно я подаде на Линдзи.

— Ето! Какво ще кажеш сега?!

Тод се засмя. Линдзи недоумяващо гледаше розата.

Как го прави, питаше се тя. Розата беше суха и току-що откъсната. Явно не я е носил от сутринта. Можеше също така да се закълне, че не е ходил в градината.

Погледна го едва ли не със страхопочитание. Дали пък наистина не беше вълшебник?

СЕДМА ГЛАВА

Моментът на прехласване обаче бе прекъснат от икономката. Пенелпи Грисл беше висока, четирийсетгодишна жена с тъмна коса и извънредно сериозен вид.

— Господин Дън — каза тя, — обади се от Ню Йорк господин Хабиб.

Усмивката на Макс изчезна.

— Хабиб от Ню Йорк?

— Каза, че няма да дойде след два дни, както било планирано.

— Отказа ли поканата?

В миг въображението на Линдзи полетя. Ако Хабиб не пристигне, целият този карнавал ще приключи. Но в гърдите си усети болка — сякаш железен обръч притискаше сърцето ѝ.

Отговорът на икономката пресече противоречивите ѝ чувства.

— Не, господине, пристига тази вечер.

— Какво, какво? — намръщи се Макс.

— Няма да пристигне след два дни, а още тази вечер. Искане да го чака кола на летището.

— Тази вечер?! — попита Макс.

— Тази вечер? — повтори изумена Наоми.

Какъв ужас, помисли Линдзи.

— В седем и четиридесет и пет — изправи още повече гръб Грисл. — Трябва да се направи нещо с това коте, господин Дън. Затворих го в мокрото помещение, за да не ходи по цялата къща. Но то мяука, драци. Не се търпи. Хвана ме мигрената.

— Разбирам — рече Макс.

— А сега — каза Грисл, цупейки уста, — пристигат и гости. Почти без предупреждение. И без това не е лесно с непослушното коте. Казахте, че има два дни до пристигането на господин Хабиб. Не мога да поема отговорност, когато гостите не се придържат към графика.

— Тод — рече Макс със заплашителен, равен глас. — Идете с Наоми да пуснете Бозо.

Тод кимна, хвана Наоми за ръка и я поведе към вилата. Макс се намръщи още повече.

— Щом пристига довечера, ще го посрещнем довечера. И то както се полага. Независимо от трудностите. Ясно ли е, госпожо Грисл?

Тънките вежди на икономката високо се повдигнаха, а лицето ѝ помръкна.

— Искам — добави Макс — да се отнасяте с котето като с мой гост. Дори по-добре. Ако вие и вашата мигрена не можете да изтърпите това, ще е по-добре да напуснете.

— Сериозно ли? — попита разтревожена икономката.

— Да — отвърна Макс, — съвсем сериозно! А сега се заемете с приготовленията за Хабиб.

Икономката измърмори под носа си и влезе във вилата.

— Знаех си, че не съм за прислуга — троснато каза Макс, когато вратата се захлопна след нея. — От два дни съм ги наел, а вече едва ги издържам.

Линдзи го погледна с изненада.

— Искаш да кажеш, че никога до сега не си имал домакин, готвач, градинар, така ли? За първи път ли наемаш тези хора?

Макс сложи ръце на хълбоците си и поклати глава.

— Кордуайнър каза, че ще ми трябва за тази голяма къща. Изпрати ми ги чрез някаква агенция. Май ще се наложи да воювам с госпожа Грисл за правата си.

— О, боже — измърмори Линдзи, поглеждайки пясъчните си крака. — Тя ще ме намрази, ако мина така през къщата.

— Преобличането може да почака. Сега имаме работа.

Макс я хвана за ръката и я поведе към беседката в градината.

— Какво?

— Хайде! — каза сериозно Макс. — Хабиб вече чука на вратата. Ти и аз трябва да се справим с интимната част. Много бързо и без увъртане!

Останалото време от деня Макс и Линдзи прекараха в сянката на беседката сред палми и зеленина, обменяйки подробности за живота си.

Наоми разбра сериозността на положението и се зае с Тод. Даже нареди на прислугата да им занесе обяда в беседката.

— Така — рече Макс, захапвайки сандвича, — да повторим. Родена си в Сент Клауд, Минесота. Имала си сестра, две години по-голяма, но тя умряла, когато си била на шест. Казвала се е Джени, така ли?

— Да — кимна Линдзи. Имаше много добра памет. Донякъде я потискаше с това.

— Баща ти е бил адвокат, а майка ти — графичка. След смъртта на сестра ти, тя започва да пие. Бракът се разпада, когато постъпваш в колежа. Преместваш се в Минеаполис и следваш литература в университета в Минесота. Дипломираш се с отличие. Срещаш Джери Маккой в последната година от следването си.

Линдзи кимна и нервно отпи от лимонадата.

— Постъпваш на работа във фирмата за картички „Силвър беър“, в художествения отдел. А онзи, как му беше името...

— Джери — подсказа му Линдзи. Името все още я изпълваше с неприятни спомени.

— Джери работи в счетоводна компания. Боже мой, как си могла да се омъжиш за счетоводител? Най-скучните хора на света!

Линдзи вдигна глава, очаквайки да види заядливата му усмивка, но лицето му беше сериозно. Очите му я пронизваха като скалпели и караха дъха ѝ да спре.

— Беше единственото възпитано момче, което познавах. Държеше се почти галантно. Всичко при него беше перфектно...

— Перфектно — с върховна ирония повтори Макс.

— Той беше първата ми сериозна връзка. Бях ужасно притеснителна. Умееше да се облича, да говори, получаваше отлични бележки. Въобще... самото съвършенство.

Макс изсумтя.

— Уважаема госпожо Дън, ти си страшно зле с критериите!

Линдзи го погледна хладно. Макс не си поплюваше. Но тя също можеше да му намери безброй кусури. Ако беше зрял човек, нямаше да ходи полугол. Или така ужасно облечен. Денят ставаше все по-горещ и Линдзи се опасяваше, че Макс всеки момент може да съблече ризата с премятащи се маймуни.

Най-голямото му качество бе, че хладнокръвно умееше да казва най-ужасни неща. Сигурно никога не бе получавал добри оценки. Затова се гордееше, че са го изхвърляли от колежи в Луизиана, Алабама и Флорида.

Какво ли би станало, ако преди много години не Джери, а Макс бе нахлул в живота ѝ?

— Наистина беше самото съвършенство — рече тя, защитавайки се. — При това не само аз мислех така, а и той самият. И за да си го докаже, започна да кръшка.

— Защо? Ти си разумен човек. Защо трябваше да те лъже? Вероятно все пак му е липсвало самочувствие, въпреки привидната самоувереност.

— Започна да ме лъже, веднага щом разбра, че съм бременна с Тод. Бацинството го плашеше. Все повтаряше, че времето върви, че животът се изнизва...

Макс се прозя.

— Господи! Как мразя такива хора! Защо въобще се женят?

— Не се прозявай, когато ти разказвам своя живот — каза Линдзи. — Не е възпитано. Ожени се за мен, защото само така можеше да ме вкара в леглото си. Аз бях хубаво момиче.

— Това е още по-невъзпитано. Да се ожениш за някого, само за да спиш с него. Звучиш самоукорително. Не си ли вече хубаво момиче? Трябва да сваля тази риза. Много е горещо.

Както Линдзи се опасяваше, той съблече ризата. Хвърли я на шезлонга, после се изтегна с доволна въздишка. Процеждащата се през плетения покрив слънчева светлина хвърляше ярки петна по широките му гърди.

Тя преглътна.

— Не съм хубаво момиче...

— Добре. — Той я огледа отново и повдигна вежди.

— ... а хубава жена — довърши Линдзи.

Той се плесна по голия корем. Сложи ръце под главата си и се усмихна. Сякаш си припомняше някакъв виц.

— Чака ни работа — напомни му Линдзи.

— Тогава не си губи времето с непрежалимия си съпруг. Хабиб трябва да мисли, че си била щастлива с него.

Линдзи се улови, че не може да откъсне очи от красивото му лице. Бризът рошеше гъстата му коса. Когато очите му бяха затворени, можеше да разгледа и другите черти на лицето му. Имаше широки скули и орлов нос. Устните му съчетаваха чувственост и цинизъм, плюс доста загадъчност.

Тя си спомни усещането от тези устни върху своите — сигурни, пламенни и властни. Беше я целувал дълго и вълнуващо.

Споменът я стопляше и разнежваше, сякаш жегата на деня я беше опила или по-точно разтворила в себе си. Силното му тяло пораждаше в нея копнежи, които не трябваше да допуска в мислите си.

Стресна я гласът му:

— Щеше ли да се разведеш?

Линдзи отмести поглед, изпълнена с чувство за вина. Не знаеше какво да отговори. Катастрофата така я беше разстроила, че съжаляваше, загдето бе мислила за развод. Дали щеше да му прости, ако беше оживял?

Би ли могла да му прости? Щеше ли той да се промени?

— Не знам — отговори тя. — Нещата са много сложни...

— Да, твърде сложни — каза Макс с дрезгавия си глас. После неочаквано запя:

*„В живота ни вече всичко е сложно.
Дори да мълчим е почти невъзможно.
А от любов бяхме просто пияни...
В какво се превърна днес любовта ни?“*

Линдзи се засмя с горчив смях.

— Помня тази песен. Изживяла съм я.

— Какво съвпадение?! Защото аз съм я написал.

— Ти?

Той се протегна и се прозя отново.

— Точно така. Хайде сега да продължим! Ти напускаш „Силвър беър“, защото си бременна, но продължаваш на свободна практика. Тод е роден на осемнайсети септември, вторник през нощта. Любимият ти цвят е зеленият, любимото ястие — лазаня, а любимият аромат — на шоколад.

Линдзи кимна.

— Преместила съм се тук преди девет месеца — продължи тя. — С теб сме се срещнали преди три месеца, не — преди четири, когато си дошъл да разгледаш вилата. Запознали сме се на брега. Аз съм се разхождала, не — с Тод сме правили пясъчен замък.

Линдзи тръсна отчаяно глава.

— Ще объркам нещо, не мога да лъжа. Няма да стане. Кажи на Хабиб, че имам ларингит.

— Жегата те съсипва. Ще те хвърля в басейна. А и аз ще се окъпя.

— Не — възпротиви се Линдзи, изплашена от мисълта да попадне пак в прегръдките му.

— Тогава не се отпускай — рече той със затворени очи. — Какъв е моят любим цвят? Аромат? Името на първото животинче, което съм имал?

Тя се намръщи от напрежение.

— Любим цвят — небесносив. Аромат — лимон. Питомецът — куче... на име... — заекна Линдзи.

Той повдигна глава, отвори едното си око и я погледна.

— Зут. Казваше се Зут. На френски значи „кроше“, или нещо подобно. Ужасно куче. Заради него заобичах котките.

— Добре — кимна Линдзи. — Майка ти взела Зут, за да те пази. Обичал си да бягаш от къщи като малък. А кучето те захапвало за панталона и те връщало.

— Често ме захапваше и по-дълбоко — измърмори Макс. — Искаш ли да ми видиш белезите.

— Ами!

— Пак този свян. — Той затвори очи и отново легна. — Продължавай! Кажи сега нещо за това, което обичам най-много: за собствената ми персона.

Линдзи се отпусна на шезлонга и затвори очи. Обедната жегата се засилваше и я правеше едновременно ленива и нервна. Опита се да забрави чувствата и да се съсредоточи над фактите.

— Роден си в Лафайет, Луизиана — започна тя. — Баща ти е ирландец. Преместили сте се в Байлокси, когато си бил на една годинка заради морето.

— Баща ми беше неспокойна душа.

— Работил е главно по търговските параходи — продължи Линдзи. — Но все пак успял да направи още три деца.

— Да беше се грижил повече за тях — рече Макс без злоба.

— Бил си ужасен ученик, много непослушен.

— Предпочитам да мисля, че съм бил бунтар, който не приема задушавания живот на големите.

— Започваш да пееш пред барове и кръчми, когато си на петнайсет. Още си малък и не те пускат вътре. Първите си авторски песни композираш на дванайсет години. Сам си се научил да свириш на китара.

— Майка ми работи допълнително в ресторанта, за да ми я купи. Беше добра майка. Страхотно добра.

— Мечтаела е да учиш в колеж.

В гласа му имаше раздражение:

— Опитях. Но все нещо ми пречеше. Непрекъснато напусках колежите заради някой нов състав...

Ох, помисли си Линдзи, той е бил безнадежден случай, напълно безотговорен тип. Беше груб, безогледен и своенравен. Но въпреки това, тя започваше да го харесва. При това много. Каква лудост! Можеше да си го обясни само с прекалено дългото стоене на слънце!

Потърка чело, защото започваше да я боли глава.

— Изключили са те от университета във Флорида.

— Това беше нещо като експеримент, а не изключване.

— Доста такива експерименти си направил в разни колежи — рече тя заядливо. Потисна у себе си желанието да отвори очи и да го погледне. — Майка ти сигурно се е съсипала.

Той се изсмя саркастично.

— Другите й три деца нали завършиха колежи! Аз напредвах със състава. Помагах и на тях.

Изведнъж Линдзи усети, че Макс слага голямата си ръка върху нейната — на облегалката на шезлонга. Стресната отвори очи.

Гледаше почти задрямал, с полуспуснати клепачи и лека усмивка. Стисна ръката й и Линдзи усети мазолите от китарата.

— Трябва да свикваш — рече той бавно. — Съпрузите често докосват жените си. Не подскачай така.

Тя гледаше като хипнотизирана слетите им ръце. По ръката й протичаше електричество, от което колената й омекваха.

— Ти не си ми съпруг — произнесе тя с напрегнат глас.

— Сега съм ти съпруг, ситуацията го налага. — Той прокара нагоре ръка и почна да гали рамото ѝ.

— Недей! — едва промълви тя.

— Усещам, че се стягаш, но ние трябва да се държим свободно. Отпусни се. — Пръстите му бавно галеха скованите ѝ мускули. — Сякаш си направена от желязо. Това трябва да се оправи.

Той стана плавно като събуждаща се котка. Заведе я до оградата на градината и седна, придърпвайки и нея долу. Обърна я с гръб към себе си — бяха толкова близо, че Линдзи усещаше топлината на тялото му. После с две ръце започна да гали раменете ѝ.

— Недей! — повтори нервно Линдзи.

— Голяма работа, не обръщай внимание — измърмори Макс.

Сега му е паднало, помисли си Линдзи.

— Докъде бяхме стигнали? — Гласът му звучеше неочаквано нежно. — Първият ми успешен състав. Как му беше името?

Тя затвори очи, опитвайки се така да игнорира и усещането от неговата близост. Но допирът му я разсейваше още повече. Отвори очи и опита да се концентрира, гледайки разкошните цветя.

— Групата е... „Максимилиян и Марсианците“...

— Не, „Лунните кучета“ — поправи я Макс. Галеше врата ѝ, от което тя настръхваше. — Трябва да си оправиш косата. Има ли гребен?

Наоми беше пратила по Тод тоалетната ѝ чанта, ако се наложи да си оправи грима или да глътне аспириин. Стоеше недокосната на масата в беседката. Линдзи се чувстваше по-добре така.

Тя не помръдна и Макс отиде да го вземе сам. Намери малка четка за коса и отново седна зад Линдзи.

Отвърза жълтата панделка и ѝ я подаде. Линдзи я взе объркана.

— Цялата си в сол — каза Макс, докато решише дългата ѝ коса. — Също като русалка. Обзалагам се, че и на вкус си солена.

— Само че не опитвай — предупреди го Линдзи и застина като статуя.

— Сигурно и аз съм солена — измърмори той и продължи да я сресва.

— Това не ме засяга — рече Линдзи.

— Приличаш ми на русалка — леко солена, с дълги коси и морскосини очи. Русалките обичат най-много да ги решат. Това ги

успокоява.

Линдзи не мърдаше, загледана в алените цветове на гладиолите. Представи си, че е русалка, седнала на скала сред морето. Отвлякъл я е красив пират и сега бавно, бавно сресва копринените ѝ коси.

— Ресането на косата е чувствено изживяване — рече Макс. — Когато се прави бавно и с удоволствие. Въобще приятните неща трябва да се правят бавно, за да продължат колкото може по-дълго. Така ли е?

— Да, но трябва да си купиш пудел, щом толкова ти харесва. Мене ме изнервя.

Той се пресегна и грабна панделката.

— Добре. Кажи за следващия състав.

Линдзи се намръщи — опитваше се да се съсредоточи. Вместо да ѝ върже косата, той я беше пригладил над раменете ѝ.

— След „Лунните кучета“ идва „Цирк Максим“. След него „Дън и Отново Дън“.

— Не. — Той събра косата и започна да я връзва на опашка. — „Дън и Анти-Дън“. Тогава си падах по интелектуалните имена.

Ръцете му слязоха на раменете ѝ и започнаха да ги масажират. Линдзи почувства как цялото ѝ същество шеметно се понася в непознатата галактика.

— „Дън и Анти-Дън“ — повтори старателно тя и облиза устни. Наистина беше солена, съвсем леко.

Продължи нататък:

— Тогава пишеш първия си хит: „Текила Сити“. Малко по-късно ставаш солист.

Пръстите му натискаха по-силно.

— Колко по-късно?

— Година, а не! Година и половина. „Текила Сити“ е станала платинена плоча. Имаш още три златни плочи. — Тя отново облиза устни, затвори очи и се отдаде на докосването му. Опита се да мисли за живота му, а не за неговата близост. — Три златни плочи: „Акули“, „Неизбродното море на сърцето ми“ и „Кораби в морето“. После си изгубваш гласа от многото турнета.

— Загубата не беше голяма — подхвърли той.

— Освен това — продължи Линдзи прилежно като ученичка — най-голямо удоволствие ти е доставяло да пишеш текстовете за

музиката си, да пътуваш по света, да слушаш различна музика. Привлича те бийта на Карибите.

Ох, Макс, мислеше отчаяно Линдзи. Как да науча всичко? Живял си толкова дълго, толкова бурно, толкова волно и безгрижно — умът не ми го побира. Не познавам друг такъв човек.

Пръстите му върху раменете ѝ застинаха. Тя най-сетне започна да им се наслаждава. Лежеше със затворени очи, сгушена на голите му гърди.

Усети, че той се навежда към нея, но не направи нищо — само леко се усмихна. Макс я прегърна — нежно и плавно, като в танц. Линдзи почувства топлината на неговия дъх, после — леко соления вкус на устните му върху своите.

Грапавите му пръсти погалиха шията ѝ. Целуна я страстно, но и нежно.

Усети, че нещо я отнася в дълбините на забравени чувства. Нещо по-силно от прилива. Тя се отпусна по течението, сякаш винаги е била там, като русалка.

ОСМА ГЛАВА

Линдзи усети, че ръката ѝ докосва лицето му — топло и с набола брада. Устните ѝ леко се разтвориха и езика му пробяга по зъбите ѝ. Целуваше я бавно, сякаш опитваше рядко, фино вино.

Ръката ѝ обгърна рамото му, после плахо се плъзна надолу, докосвайки косъмчетата по силните му гърди. От допира ѝ той потръпна и я притисна по-силно.

Бризът се засили и уханието на орловите нокти стана по-осезателно. Косите на Линдзи се разпиляха, преплетоха се с неговите.

Отвъд градината морето се плискаше и шумеше. Макс я целуваше, а пръстите му се ровеха в косите ѝ, развързваха панделката. Сърцето ѝ сякаш полетя. Самотната Линдзи Маккой бавно изчезваше — превръщаше се в нов, окрилен човек.

„Целувай ме, Макс, мислеше си Линдзи, превърни живота ми в магия. Промени всичко наоколо! Докосвай ме, целувай ме, люби ме.“

Любов?

„Не, не любов, мислеше си объркана Линдзи. Любовта няма нищо общо с това. То е лудост!“

— Мамо? — чу се изведнъж детско гласче.

О, господи! Линдзи се откъсна от Макс, отвори очи и се озова право пред синьо-зелените очи на Тод. Бозо беше до него. И веднага започна да се гали в босите крака на Макс.

— Какво правите? — каза Тод с озадачено лице.

Линдзи се опита да се измъкне от прегръдката на Макс, но той не пускаше ръцете си от раменете ѝ. Той погледна Тод и му се усмихна.

— Как какво? Целувах я — рече Макс.

Тод се намръщи.

— Защо?

— Ела насам и ще ти кажа.

Тод пристъпи колебливо. Макс го вдигна и го сложи от другата си страна. Прегърна го с една ръка, а с другата продължаваше да държи Линдзи. Бозо, чувствайки се изоставен, също скочи върху него.

Тод погледна подозрително първо Линдзи, после Макс.

— Защо целуваш моята майка?

— Защото я харесвам.

Макс повдигна рамене и ги приближи един към друг.

— И ще ти кажа. Харесвам теб, но и нея.

— Да, ама аз не я целувам така — рече Тод.

— Това не беше обикновена целувка — започна да обяснява Макс. — Това беше истинска вендуза по мадагаскарски. Когато пораснеш, и ти ще го правиш.

— Какво? — любопитството на Тод нарастваше.

— Използва се от мъжете, когато искат да разберат дали дамите ги харесват.

— Мама обича най-много мен! — каза Макс без колебание.

— Разбира се — съгласи се Макс. — Но харесва и мен. Не както теб, то се знае. Нямах нищо против, нали?

Тод изглеждаше объркан.

— Не знам.

Линдзи стисна зъби. Чувстваше се продажна и виновна. „Това направих — собственото ми дете да страда и да се тревожи.“ И не без основание. Защо ѝ трябваше да се целува с Макс Дън! Този безотговорен, несериозен човек.

— Тя е моя приятелка — рече Макс и ѝ стисна рамото. — Харесвам я, защото е добра майка. Нали тя намери котето и го върна вкъщи?

Тод кимна, но явно усилено мислеше. Макс му разроши косата.

— Нали тя те доведе тук, за да имаме вълшебни утрини и делфинови дни?

Тод премисляше нещо с присвити очи, после погледна към Макс:

— Кога ще има делфинов ден?

— Утре — отвърна Макс без колебание.

Тод не сваляше очи от Макс:

— А какво значи делфинов ден?

Макс поклати глава:

— Ще ти кажат делфините.

— Делфините не говорят — възрази Тод.

— Ами, могат — увери го Макс. — Езикът им се нарича делфинофолус. Знаеш ли какво правят делфините, ако им харесаш?

Да не повярваш, мислеше си Линдзи. Как успява да се измъкне!

— Ако делфинът те хареса — рече му Макс доверително, — може да получиш от него мадагаскарска вендуза! Голяма, мокра целувка!

Тод се разсмя и за малко да падне в лехата с маргарити.

— Истина ти казвам! — Макс сякаш се засегна. — Ако си добро момче, ще получиш една голяма целувка от делфина. Е, разбира се, стига майка ти да няма нищо против. Какво ще кажеш, мамо?

Тод я погледна с очакване. Линдзи вдигна безпомощно ръце:

— Ами Хабиб?

— Той не е толкова важен. За моя Тод винаги ще намеря време.

— Хайде сега ти целуни мама, загдето е толкова добра — рече Макс на Тод.

Той се затича към Линдзи и вдигна лице. Сърцето ѝ заби, тя се наведе и го целуна по бузата.

Когато се изправи, ръката на Макс беше още на рамото ѝ като жест на невинно приятелство. В този момент нещо прихвана Бозо — той скочи от скута на Макс и се разтича наоколо. После се скри зад един храст.

Тод със смях се спусна след него.

Линдзи, смутена заради изчервяването си, избута ръката на Макс и се опита да прибере косата си.

— Беше ужасно! — прошепна тя побесняла. — Нямах ли капка срам? Раздрънка се като...

— Защо да се срамувам от една истинска мадагаскарска вендуза? Обясних му, той разбра и хич не се вълнува. Какво толкова е станало?

Линдзи искаше да му възрази, че децата не трябва да се лъжат, но изведнъж усети колебание — беше ли излъгал Макс? Наистина каква беше целувката им? Линдзи не беше наясно.

Знаеше единствено, че изпитва яд към себе си, загдето позволи на Макс отново да я омагьоса и Тод ги видя. С основание или не, беше я яд и на Макс.

— Повече не ме целувай — рече тя. — Не е редно.

Той се изсмя и стана.

— Защо, нали сме женени?

— Не е вярно, не сме — разгорещи се Линдзи. — Знаеш, че това е един фарс. Не се настройвай любовно. Няма да го позволя!

Той се протегна мързеливо — мускулите му потрепнаха. После се наведе над нея, с ръка подпряна на стената. С другата повдигна брадичката ѝ. Наоколо се носеше уханието на орловите нокти и Линдзи се почувства раздвоена между чувствената миризма на храста и опасната близост на този човек.

— Скъпа — рече той, — аз съм влюбчив по природа. А на теб това определено ти харесва. Започва да става интересно.

Тя се дръпна от ръката му.

— Случилото се не означава нищо!

Той се засмя и се изправи. Гледаше я в очите с присъщия си предизвикателен, насмешлив поглед.

— Не означава нищо — повтори тя.

— Напротив — усмихна се той, — означава. Въпросът е какво точно?

В очите му играеше пламъче.

— Много се притеснявам — рече Линдзи за кой ли път. — Не мога да повярвам, че става всичко това.

— Хайде, хайде — каза Наоми, но личеше, че и тя е нервна. Беше облякла най-хубавата си ленена рокля, а русата ѝ коса бе изрядно вчесана.

Макс замина за летището да посрещне г-н Хабиб. Струваше им се, че го няма от часове.

Линдзи също се беше издокарала в широка синьо-зелена плажна рокля с презрамки. По думите на Макс, Хабиб обичал жените да се обличат по дамски.

Дали самият Макс се беше облякъл както трябва, щеше да проличи като се върнат. Линдзи къпеше Тод, когато той тръгна за летището. Самата тя би сложила пола от лико и наниз глиганови зъби, но не я питаха.

Седяха с Наоми на терасата и пиеха лимонада. Жаркото слънце вече залязваше. Скоро щяха да запалят специалното осветление, за да ги брани от комарите. Бозо гонеше пеперуди край олеандровите храсти.

В скута на Линдзи Тод заспиваше с глава на рамото ѝ. Може би така е най-добре, помисли си Линдзи и го целуна по главата. Колкото

по-малко види от маскарада, толкова по-хубаво. Ще посрещне Хабиб, ще занесе Тод в леглото и дискретно ще се оттегли.

— Не мога да повярвам, че участваме във всичко това — рече пак Линдзи, люлеейки леко Тод в стола. Телцето му я успокояваше. Може би благодарение на него не беше откачила.

После чу колата на Макс.

— О, ужас! Пристигат — рече тя. Сърцето ѝ така заби, че се боеше да не събуди Тод.

Затвори очи и започна да се моли. „Моля те, боже, помогни ми да се справя. Знам, че е ужасно, но съм принудена заради сина си. Веднъж да свърши — повече никога няма да лъжа. Обещавам.“

Мина цяла вечност, докато Макс доведе Фъргъс Хабиб на терасата.

Със задоволство видя, че Макс се беше постарал да изглежда прилично — елегантни бели панталони, синя риза и дори, да не повярваш, връзка.

Изпита желание да стегне възела ѝ и да приглади непослушния му перчем.

Фъргъс Хабиб бе невисок, слаб с телени очила. Носеше гъсти, бухнали бакенбарди, които се сливаха с мустаците му. На възраст бе между шейсет и седемдесет години, но по лицето му нямаше нито една бръчка. На Линдзи не можеше да не ѝ направи впечатление връзката му — тя наподобяваше пъстърва.

— Здравейте всички! — весело поздрави Макс. — Извинявам се за закъснението. Самолетът закъсня.

Той сложи ръка на рамото на Хабиб и продължи:

— Позволете да ви представя моето семейство. Жена ми Линдзи, нейният син Тод, който вече спи, клетият! И неговата гувернантка, Наоми Фелдман. Тя е като член на семейството.

„Наистина майсторски лъже! Направо — роден лъжец. Това не бива да се забравя“, помисли си Линдзи. После се усмихна на г-н Хабиб с най-чаровната си усмивка:

— Приятно ми е! — каза тя и понечи да стане.

Хабиб пристъпи и взе ръката ѝ.

— Не ставайте, мила госпожо! Приемете моя поклон за чаровния ви син. — Той тракна токове и ѝ целуна ръка. Мустаците му одраскаха

пръстите ѝ. После се обърна към Наоми, която го следеше с поглед и вече беше готова да стане.

— Не, не — спря я Хабиб, траквайки отново токове. — Моите почитания, госпожо! Няма по-важна работа от възпитанието на децата. Във вашите ръце е бъдещето. При това ръцете ви наистина са красиви.

Той се наведе и целуна ръка на Наоми, от което очите ѝ се разшириха. Линдзи прочете мислите ѝ без затруднение. „Какво е това? Мъж с пъстърва вместо връзка ми целува ръка?!“

— Моля седнете! — покани го Макс, като му предложи един удобен стол. — Ще пийнете ли нещо? Доколкото си спомням, не пиете алкохол.

— Прав сте. Но бих изпил чаша минерална вода с лъжичка мед.

— Чудесно!

Макс извика госпожа Грисл и ѝ даде нарежданията си. Тя кимна като робот и излезе.

— Момчето петгодишно ли е? — попита Хабиб, кимвайки към Линдзи и Тод. — Така ми каза вашият съпруг.

Моят съпруг, помисли притеснена Линдзи, но кимна с глава:

— Да.

— Доколкото разбирам, детето е от предишния ви брак?

Линдзи преглътна унижението и отвърна:

— Аз съм... бях вдовица.

— Изчакахте ли да мине траура, преди да се омъжите повторно?

Хабиб беше безцеремонно и властно същество. Линдзи се почувства слаба и безпомощна.

— Не зная. Минаха почти две години.

Този отговор задоволи Хабиб.

— Съвсем достатъчно е. — Той хвърли многозначителен поглед към Наоми и добави: — Аз самият съм вдовец от три години.

— Преживял сте тежка загуба! — каза тя.

Хабиб кимна изискано.

— Казвате го с разбиране. Да не би да ви е сполетяло и вас?

Наоми притеснено кимна с глава.

— Съпругът ми се спомина преди четири години.

Очите на Хабиб видимо просветнаха. Наоми побърза да смени темата:

— Разкажете ни за себе си. За работата си. Аз и госпожа Дън все още не познаваме добре този бранш.

— Какво да ви кажа? Роден съм в България — патетично започна Хабиб. — Произходът ми е смесен. Също като музиката, която записвам. Смятам се за гражданин на света. И моята музика е музиката на света.

„Божичко, помисли си Линдзи, той се лепна за нея. Дори флиртува. А би трябвало да е сериозен човек. Какво ще правим оттук нататък?!“

Макс подаде чашата на Хабиб, после седна на люлеещия се стол до Линдзи. Усмихна ѝ се ехидно, наведе се и я целуна по голото рамо:

— Здравей, скъпа!

Прегърна я и макар да излъчваше топлина, Линдзи почувства ледени тръпки. Усети одеколона му с аромат на ром. Усмихна му се малко изкуствено и се обърна към Хабиб:

— Корените ви са от България, така ли?

Хабиб вдигна рамене.

— Дядо ми е ирландец. След първата световна война заминал за България и се влюбил в баба ми. Тя била българка от турски произход. Тяхното първо дете е моята майка. Баща ми пък е наполовина французин, наполовина мароканец.

— О, господи, истински миш-маш!

Хабиб се разсмя и се тупна по бедрото.

— Харесвам жени с чувство за хумор. И аз го имам. Затова нося вратовръзка като риба, както сигурно сте забелязали.

— Забелязах — равнодушно каза Наоми.

— Искаш ли и аз да си сложа такава? — прошепна Макс в ухото на Линдзи. — Ще ти подейства ли възбуждащо?

— Дори целият да се накичиш със скумрии, все ми е тая! — отвърна тихо тя, без да променя изкуствената си усмивка. После пак се обърна към Хабиб.

— Семейството ви вероятно е било забележително. Хора от толкова различни националности да се разбират помежду си.

— Не се разбираха — каза мрачно той. — Караха се непрекъснато. Затова като поотраснах, избягах от къщи. Заминах за Финландия.

Макс се правеше, че слуша внимателно, играейки си с шалчето на Линдзи. Пръстите му я гъделичкаха, така че врата ѝ настръхваше. Бедрото му се докосваше до нейното, при всяко полюляване на стола.

— Финландия ли? — сковано каза тя. — Та вие наистина сте гражданин на света.

— О — отвърна скромно Хабиб, — това е само началото. В момента центърът на моя бизнес е в Дъблин. Работя с музиканти от цял свят. Ирландия, Шотландия, областта Бретан във Франция, освен това Албания, Югославия, също Туркестан. Господин Дън знае много добре, не бих искал да го отегчавам.

Макс се наведе, уж да разгледа панделката, с която Линдзи бе вързала косата си. Пръстите му се плъзнаха по врата ѝ.

— Не се отегчавам — любезно каза той.

Линдзи усещаше грубата кожа на ръцете му. Абсолютен мръсник, мислеше си тя ядосано. Опитва се да свири на мен като на китара. Няма да стане.

Само че стана — гърлото ѝ пресъхна. В нозете си усети странна слабост.

— Изгарям от желание да чуя за работата ви, господин Хабиб — намеси се Наоми. — Моля ви, разкажете повече за вашата музика!

Хабиб се засмя.

— Тази музика е нещо като хибрид, драга госпожо Фелдман. През петдесетте години във вашата страна се роди най-великото нещо на века. Рокендролът. Музика — по-съвършена от всяка симфония. Какво възшебство е рокендролът?!

— Вие обичате ли рокендрол? — попита Линдзи.

— Това е животът ми — тупна се по гърдите Хабиб. — Преди да го открия, живеех безцелно. Една нощ в един бар в Абърдийн, вече се бях преместил в Шотландия, го чух за първи път. В цялото му величие.

— Рокендролът ли?

— Да. От един джубокс. Пееше Елвис Пресли. Господи, какво великолепие!

— Великолепие ли? — попита недоумяващо Наоми.

— Върхът на великолепието! Истински хибрид! Смесица от африкански ритми и американска попмузика. Помислих си, тази музика ще промени света. Бога ми, така и стана!

— Прав сте — съгласи се Макс, наведе се и целуна Линдзи по рамото. Тя леко потрепна, но не се дръпна, за да не забележи Хабиб.

— Вашият великолепен рокендрол! — почти в екстаз продължи Хабиб. — Знаех, че ще се котира добре.

— Като Мики Маус, като кока-колата и дънките. Не политиците ще обединят света, а музиката! Музиката! Едно голямо братство в царствения свят на музиката!

— И сестринство — добави Наоми с вдигнати вежди.

— Разбира се. Навсякъде. По целия свят. Музикалните традиции на всички народи ще се обединят и слоят в рокендрола. Каква сила! Каква мощ! Електрически китари в Индия! Синтезатори в Африка! Диско в Карибите! Калипсо в Берлин! Навсякъде страхотна, нова музика! Дори в този миг, когато говоря!

— Да! — рече Макс. — Почти я чувам, а ти, скъпа?

Линдзи кимна леко, усещайки как започва да трепери вътрешно. Притисна Тод по-силно. Бозо се покатери на люлеещия се стол и се сви в скута на Макс. После затвори очи и замърка.

— Когато открих рокендрола — продължи Хабиб, — аз намерих себе си, своето призвание! Започнах да записвам онези музиканти, които дораснаха да смесват рокендрола със своята традиционна музика. Често се провалях в търсенията си. Но тогава направих второто откритие в своя живот.

Той вдигна поглед към звездите:

— Астрологията. Астрологията! — повтори със страхопочитание. — Сега живея в хармония с Вселената. Когато ме водят звездите... най-малкото бизнесът ми процъфтява. Вече никога не взимам решения, без да се консултирам с тях. Никога!

Той впери поглед в Макс.

— Затова отначало отхвърлих вашето предложение. Астрологът ми ме предупреди да не правя сделка с неженен човек. Всичко е ясно. Като се има предвид осмата къща, моя асцендент и сегашното положение на Марс...

— Не пресилвате ли? — провлачи Макс. — Това, че един бизнесмен не е женен, съвсем не означава, че е лош.

— Така е — кимна Хабиб. — Аз в момента не съм женен, но съм отличен бизнесмен. Звездите обаче, при сегашното разположение на

планетите, ме съветват да контактувам само с женени партньори, да избягвам котарците.

Макс ядосано потри брадичка.

— Никога не съм бил котарак!

— Да, но хората те мислят за такъв. Аз поразпитах тук-там.

— Знам — рече Макс с половин уста, — разпитвали сте конкуренцията. Трябвало е да проверите по-обстойно. Майка ми се казваше Кет. Кетрин Трибидокс Дън. Беше забележителна жена. Много силен човек и невероятна майка. Компаниите ми носят нейното име. В нейна чест.

Линдзи гледаше безизразното му лице и се чудеше дали казва истината, или това е една от безкрайните му сладкодумни лъжи.

— Хм! — рече Хабиб, поклащайки леко глава. — Ти докато беше ерген не написа ли една песен, която се казваше „Вълни във водното легло“?

Макс стисна зъби.

— Бях млад. Търсех себе си. Занимавах се с музика...

— Разбирам — отвърна Хабиб, — но все пак съм прав. Кажи ми, не чувстваш ли, че като женен си по-мъдър, по-богат, по-дълбок. Звездите не лъжат!

Линдзи почувства, че Макс е толкова ядосан, че може да спори не само с Хабиб, но и със самите звезди, ако можеха да говорят.

— Колко интересно?! — побърза да се намеси Линдзи. — Докато ви слушах, забравих всичко, дори Тод. Трябваше да е в леглото още преди час.

Тя многозначително погледна Макс.

— Ще ми помогнеш ли, скъпи?

— Не искаш ли да дойда аз? — попита Наоми.

— Не — каза Макс. — Снощи заедно го сложихме да спи. Така трябва да бъде. Хайде, скъпа, дай го, а ти вземи котето!

Той стана и остави Бозо до Линдзи. С изненадваща нежност пое Тод, сложи го на рамото си, като го придържаше с една ръка и веднага щом Линдзи взе котето, я хвана за ръка, помогна ѝ да стане и я привлече към себе си.

— Не искаш ли и аз... — отново попита Наоми.

— Ти остани да занимаваш господин Хабиб — отвърна Макс.

Поеха към вилата. Линдзи хвърли назад един поглед. Хабиб възторжено гледаше Наоми изпод белите си вежди.

— Много ще ми е приятно да бъда забавляван от вас, госпожа Фелдман — галантно каза той.

— Проклет дъртак — промърмори Макс на Линдзи. — Домъкнал се тук да държи сметка за миналото ми и да ухажва моята гувернантка.

— Тя не е твоя гувернантка! — прекъсна го Линдзи.

— Не бързай толкова, ще събудиш Тод.

Макс забави крачка, но продължи да се мръщи.

— Не съм никакъв котарак, дявол да го вземе! Съществуват ли въобще такива днес? Грижа се за тялото си като всеки нормален мъж.

— Наистина ли? — саркастично попита Линдзи. Беше убедена, че Хабиб е прав.

— Наистина! — отвори вратата към тяхната спалня Макс. Изчака я да остави Бозо на пода и да отметне завивката. След това положи момчето в леглото.

Направи го с такава нежност, че Линдзи отново се изненада.

— Искаш ли да му облечеш пижама? — попита той.

Тя поклати глава и приклепна до леглото.

— Не искам да го будя. Само ще го събуя — свали маратонките му, сложи ги до кревата и целуна крачето на Тод, както правеше това, докато беше бебе.

После стана, целуна го по бузата, зави го с чаршафа, без да откъсва поглед от личицето му.

— Толкова е красив като спи! — промълви тя.

— Прилича на теб — каза Макс. — Хайде, трябва да вървим да спасяваме Наоми от Хабиб!

Той затвори вратата след тях, а Линдзи леко се усмихна на тази загриженост.

— Божичко — продължи Макс, — такава ли трябва да бъде истинската ти усмивка за мен?!

Лицето ѝ веднага се промени, но той не се разстрои. Очите ѝ го гледаха сериозно. Сериозна русалка, помисли си той, те са най-опасни. Изключително опасни! В такива синьо-зелени очи можеше да се удави и най-добрият моряк.

— Дръж се прилично! — твърдо каза тя.

Той се усмихна и направи опит да я прегърне.

— Как бих могъл, когато ти си до мен, скъпа?! Главата ми се замайва като от младо вино.

Линдзи отстъпи назад, за да се измъкне от прегръдката му.

— Говоря сериозно! — каза тя. — И не само с мен, а и с Хабиб. Готов е да преговаря, затова бъди въздържан. Не се хвърляй в празни спорове. Надвий малко себелюбието си!

Той отметна един кичур от челото си:

— Добре! Спаси ме от него! Спаси ме от самия мен! Медал ли искаш? Вече получи най-скъпото коте на света.

— Искам само да се държиш прилично. Разбери, че излъчването ти може да развали всичко! Виж вратовръзката си! Сложил си я накриво. — Линдзи без желание поправи възела, за миг спря поглед на кичура върху челото му, но само скръсти ръце. — Нямах ли лак за коса?

— Не — отвърна Макс, доволен от жеста ѝ. Жалко, че се бе въздържала. Даже се подразни. — Само с косата ми ли остана да се заяждаш? Друго няма ли?

Линдзи ядосана се обърна, за да тръгне към стълбите. Това го разсърди още повече.

— Не мога да си представя — подхвърли тя през рамо, — че някога походите ще свършат!

Макс бръкна с ръце в джобовете на панталона си.

— Знаеш ли на какво приличаш? На съпруга... мрън, мрън, мрън, точно като жена!

Тя му хвърли многозначителен поглед:

— Така ли? Чудесно, ти точно това искаше?

— Не — отговори Макс. — Не това исках. Това ми трябва само за сделката. Последното нещо, което бих искал, това е съпруга. По-скоро бих се съгласил да живея в бъчва!

— Млъкни! — побесня Линдзи и спря. После го улови под ръка и добави: — Хабиб идва.

Макс също спря. От студените пръсти на ръката ѝ го побиха тръпки. Пази се от силни женски ръце, предупреди го вътрешният му глас и той се опита да се освободи. Но се въздържа. Долу наистина стоеше Хабиб с празна кана в ръка.

— Какво прави тук, по дяволите! — измърмори Макс.

— Свършила е лимонадата — отвърна Линдзи. — Той е кавалер, за разлика от теб.

— Ти по-добре смени израза на лицето си! — прошепна Макс. — Забрави ли, че трябва да сме влюбени!

Хабиб тръгна към кухнята и Линдзи просъска:

— Ние не сме влюбени!

С крайчеца на окото си Макс видя как Хабиб спира и поглежда към тях.

— Скъпа — рече той, прегръщайки я, — в този момент сме толкова влюбени, че ще ти се завие свят.

Преди Линдзи да реагира, той я целуна така страстно, че за миг ѝ притъмня пред очите. Едва не загуби съзнание!

След това отново изпита чувството, че в душата ѝ се раждат звезди.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Макс я беше притиснал така силно, че тя остана без дъх и разтвори устни.

— Охо! — обади се отдолу господин Хабиб. — Само да се обърна с гръб и започвате! Ех, любов! Май не ви се философства с мен. Колкото е по-ново брачното легло, толкова по-силно ни тегли!

— Не трябваше да си сложи връзка, а намордник! — просъска тихо Макс и отново целуна Линдзи.

— Пълен напред! — извика Хабиб. — Нали така казвате тук?! Не се притеснявайте за мен. Забавлявам се отлично. Водете булката право в леглото!

Очите на Макс светнаха. Докато разбере какво става, Линдзи вече се намираще в ръцете му и той я понесе нагоре по стръмното стълбище.

— Какво правиш? — улови се тя за врата му. Макс прескачаше по две стъпала наведнъж.

— Тихо! — предупреди я той. — Остави стареца да се радва!

— Виж какво... — възрази тя.

— Казах, тихо! Щом Скарлет О'Хара не се е съпротивлявала, когато са я носели на ръце...

Макс спря на завоя на стълбите и я целуна отново.

— Ах! — извика Хабиб. — Какво чудесно нещо е бракът!

Макс продължи нагоре.

— Прав сте наистина! Лека нощ, сър!

После отвори с крак вратата на голямата спалня, влезе, затръшна я с ритник и пусна Линдзи върху гигантското легло, толкова рязко, че тя подскочи.

Без да я погледне, Макс седна в самия край на матрака, подпря лакти на коленете си, стисна глава, сякаш го болеше и изруга. Линдзи изпъзля на четири крака, гледайки го недоумяващо.

— И кога бракът престана да е чудесно нещо?

Макс отново изруга.

— Какво, по дяволите, правиш?! — попита Линдзи, докато слизаше от леглото.

Той протегна ръка, улови китката ѝ и я придърпа към себе си:

— Спокойно! Отпусни се. Повече никъде няма да ходим. В капана сме, поне за известно време.

Линдзи отметна кичур коса от очите си и каза:

— Благодарение на теб. Цялата каша забърка ти!

— Какво друго можех да направя? Трябваше да запуша устата ти. А докато целувам, невинаги мисля правилно. — Макс сърдито изгледа стените, разхлаби възела на вратовръзката си и разкопча яката на ризата. После за трети път изруга, свати вратовръзката и я запокити на пода.

Линдзи го погледна хладно.

— Не съм те молила да ме целуваш!

— Хабиб идва, а ти беше отворила такава уста, че...

— Нямаше защо да ме целуваш по този мадагаскарски начин!

— Не мадагаскарски начин, а мадагаскарска вендуза — със сериозен тон я поправи той. — И не аз я правя, а ти.

Линдзи прокара пръсти през косата си и въздъхна тежко.

— Съжалявам, че се забърках в този фарс! — развърза панделката си тя и нервно започна да си играе с нея. — Особено сега, когато се запознах с Хабиб. Той е порядъчен човек и не заслужавала бъде лъган!

Макс дълго мълча. Линдзи чуваше ударите на сърцето си. Усещаше как пулсира цялата — от страх, опиянение и срам.

— Не е задължително да бъде лъган — каза най-сетне Макс.

Ръцете ѝ, мачкали до този момент панделката, се усмириха. За първи път Линдзи забеляза леглото. То бе последна дума на модата. Имаше четири сребристи крака, а под бялата копринена завивка се виждаха кранчетата на синьото копринено бельо.

— Нито пък е задължително да играем фарс — добави Макс леко развълнуван.

Линдзи го погледна и веднага съжали. Очите му никога не бяха изглеждали толкова сини и толкова настоятелни.

— Само от нас зависи да стане действителност. Ние сме мъж и жена. И аз те желая.

Неосъзнато, първично желание проблесна в душата ѝ. Изправи рамене, но не каза нищо. Продължи да си играе с панделката.

— Ти също го желаеш. Независимо, че казваш не!

Макс сложи ръката си върху нейната, за да спре нервната ѝ игра.

— Когато се докосваме, ти изпитваш същото силно желание като мен. Ако се отдадем на това чувство, луната би могла да слезе при нас, а звездите да изпадат!

Желанието я прониза като с нож. Но Линдзи знаеше — всичко това е безполезно.

— За няколко дни или как? — горчиво попита тя. — Само докато си тръгне Хабиб. Така ли?

Той се наклони и целуна голото ѝ рамо:

— Може и за по-дълго. Кой знае?

— Аз знам! — гневно го погледна Линдзи. — Не искам да бъда поредното ти кратко пристанище!

— Напротив, искаш — отново целуна рамото ѝ той.

Линдзи се дръпна ядосано:

— Това е твоят стил, не моят! Аз също имам право да знам. Човек невинаги може да има онова, което иска!

— Така ли? — Той взе ръката ѝ и я целуна, без да откъсва очи от нейните.

„Може и да го желая, мислеше Линдзи, но не по този начин, по който той би ме искал. Той признава само леката любов. Другото за него е шега, игра. И той играе, за да спечели. Когато не може да промени правилата, просто ги нарушава!“

— Не! — решително каза Линдзи. — Аз имам задължения, имам дете... Не мога да се впускам в авантюри.

Авантюри, каза си тя, запомни тази дума! Никога няма да падна толкова ниско. Защото съм силна — трябва да съм силна, заради Тод.

— Това не е авантюра — рече Макс, — а брак!

— Не е брак — възрази тя. — Никога не съм имала истински брак! Нито първият път, нито сега. Бракът означава трайност и пълна отдаденост.

Усмивката изчезна от очите на Макс. Той вдигна ръка.

— Чакай сега! Не бързай да се отдаваш! Първо трябва да се опознаем. Не съм ли прав?!

Внезапната промяна ядоса Линдзи още повече.

— Това е точно в твоя стил — присви очи тя. — Когато не можеш да си откровен, започваш с шегите. Ти не можеш да бъдеш предан докрай, добре! Но аз мога. През последните години от живота си никога не съм изневерявала на онова малко същество в съседната стая!

Макс сбърчи вежди:

— Престани да се криеш зад детето, Линдзи! То няма нищо общо с нас двамата.

— Но с мене има! — побесня Линдзи. — С това, което съм и което трябва да остана! Няма да позволя никакви едnodневки да дефилират из живота ми!

— Един човек не може да дефилира, Линдзи!

Тя не му обърна внимание и стана. Трябваше да се махне още в началото. Защо ѝ беше нужно да седи на леглото до него?! Обезумяла ли беше?!

— Ти си привлекателен мъж, господин Дън — делово започна Линдзи. — Аз обаче не вярвам в мимолетните връзки.

Макс също стана. Върху устните му играеше едва доловима усмивка.

— Аз пък не вярвам във вечната любов! Само че това не значи, че не бихме могли да се възползваме от ситуацията.

— Това възнамерявам да направя — каза Линдзи, обръщайки се към вратата.

— Къде смяташ да вървиш?

— В моята стая.

— А ако те види Хабиб?

— Какво от това?! Майката наглежда детето си.

— А какво ще кажеш за леда?

Линдзи го погледна недоумяващо.

— Ледът, който те покрива от главата до петите — продължи Макс с горчива ирония. — Сигурно половината портокали на Флорида ще измръзнат, защото са в един щат с тебе.

— Можеш да напишеш песничка! — отговори Линдзи и посегна към дръжката на вратата.

— Знам защо си бясна — каза Макс. — Искаш да спиш с мен! И двамата го знаем.

Тя се обърна гневно:

— Въобразяваш си!

Той прие думите ѝ с усмивка.

— На твоє разположение съм, сладурче. Ако промениш решението си, вратата ми е отключена. Можеш и да не чукаш!

Линдзи излезе и не затръшна вратата само заради Хабиб.

— Линдзи, трябва да поговорим! — Наоми изглеждаше почти отчаяна. Хабиб и Макс закусаха на терасата. Линдзи бе успяла да избегне тяхната компания, оправдавайки се с Тод. Закусиха в стаята и цяла сутрин се занимаваха там — рисуваха Бозо — ту като пират, ту като пожарникар, ту като космонавт.

Наоми в зелена плажна рокля стоеше на вратата с табла, каничка кафе и чаши.

— Може ли да вляза? — попита тя почти шепнешком.

— Разбира се — рече Линдзи. — Случило ли се е нещо?

Наоми влезе, остави таблата на малката масичка, наля кафе и подаде едната чаша на приятелката си.

— Какво има, Наоми?

— Линдзи, Хабиб е изключително хитър. Мисля, че подозира нещо. Опитва се с ухажване да ме спечели за свой агент.

Лицето на Линдзи помръкна. Наоми беше ефектна жена и мъжете я харесваха. На Линдзи никога не ѝ бе минавало през ум, че Хабиб ще си послужи с подобни трикове.

Защо не, помисли си тя отчаяно. В дома на Макс нищо не е такова, каквото изглежда. Всичко е възможно.

— Задава много въпроси — рече Наоми. — Аз ги парирам. Казвам, че не обичам да коментирам работодателите си, но той все пита и пита. Започвам да се чувствам виновна, че лъжа.

— Разбирам — рече Линдзи. — И аз изпитвам същото. Ненормална история. Ще кажа на Макс, че е по-добре да стоим далеч от Хабиб.

— Точно така — продължи Наоми. — Във всеки случай, Хабиб не е моят тип. Аз съм възискателен човек. Държа на някои неща. Какво ще кажат внуците ми? Мамо, този човек носи пьстърва вместо вратовръзка.

Въпреки напрежението, Линдзи се усмихна.

— Всъщност той защо я е сложил?

Наоми поклати глава.

— Давала му предимство при сделките. Привличала вниманието.

— Това е безспорно! — съгласи се Линдзи. — Но пък те обърква.

Чудиш се какво да мислиш за такъв човек.

— Може и да е луд, но умът му сече. Притежава правата над най-добрите музиканти отвъд океана. Сделката с Макс е за много пари и това доста ме притеснява.

Линдзи кимна с разбиране:

— Слушай, защо не си вземеш свободен ден? Просто се измъкни. Аз и Макс ще се оправим с Тод. Днес нали е делфинов ден.

Наоми замислено приглади косата си.

— Този свят е полудял. Какво всъщност значи делфинов ден?

— Нямам представа — отвърна Линдзи. — И Тод ме пита.

От балкона се промъкна Бозо с вирната нагоре опашка. Без да се колебае, скочи в скута на Линдзи и любопитно надникна в чашата ѝ. Наоми го погледна враждебно:

— Ей, коте, ти преобърна света с шарките си!

Бозо вдигна клоунското си лице към Наоми и се прозя, сякаш за да ѝ се надсмее.

Линдзи беше минавала край делфинариума стотици пъти. Пред градината се мъдреше огромна бетонна скулптура, изобразяваща делфин. Нищо не я беше привличало вътре, макар да знаеше, че е отворено за посещения. Винаги си беше представяла тъжни, измъчени делфини и учени в бели престилки, които ги тормозят с разни жици, инжекции и какво ли не.

— Ние ще влезем във водата при делфините, така ли? — попита недоумяващо Линдзи. — В самия басейн?

Пътуваха с колата на Макс. Тод се намираше в скута на Линдзи, пристегнат с предпазен колан към седалката.

— Не в басейна — уточни Макс, — а в морето.

— В морето ли? Тод не обича морето, нито пък аз. Обичаме само да го гледаме.

— Трябва да се научите да го обичате истински — отвърна Макс. — Иначе за какво си взехте бански?

— Мислех, че отиваме на воден парк или нещо подобно.

— Нямам нищо против да се окъпя, но с делфини...

— В океана ли ще плуваме? — попита Тод. — При големите риби?

Макс разроши перчема му.

— Ще ти хареса. Пък и делфините не са обикновени риби. Те са умни като хората. Дори по-умни.

— Мене ме е страх от океана — каза Тод. — Мама казва, че човек може да се удави в него.

Макс хвърли на Линдзи укорителен поглед:

— Когато си с мене, няма страшно.

Тод се съгласи и се облегна на майка си. Линдзи се подразни от начина, по който Макс успя да го убеди.

— Смятах, че да се плува с делфини е забранено — каза намръщено тя. — Мислех дори, че има закон.

Макс тръсна глава:

— Програмата е под наблюдение. Никой не иска да мъчи делфините. Но видиш ли ги веднъж във водата, представата ти коренно се променя. Ставаш техен защитник.

— Аз и досега съм ги защитавала.

В делфинариума, за разлика от очакванията на Линдзи, нито язدهа делфините, нито ги караха да скачат през обръчи. Това беше единственият делфинариум с нестопанска дейност в страната. Някои от обитателите му бяха родени тук, а други доведени. Мястото се бе превърнало в убежище за престарели, болни и наранени делфини.

Тук се помещаваше още щабът на направлението за защита на морските животни във Флорида Кийс и звеното за бърза помощ. Работеха над изследователски програми за ДНК-то, интелекта и отглеждането на делфините. Центърът предлагаше и множество образователни лекции.

Програмата за запознаване с делфините даваше възможност да се влезе в техния воден свят, да се пипнат и да се поиграе с тях, но под строго наблюдение и за кратко време.

Преди влизането във водата гостите се запознаваха с центъра и делфините. Получаваха описание за индивидуалните особености на всеки от тях.

Линдзи не беше очаквала всичко това. Инструкторите и изследователите нямаха нищо общо с представата за тежки учени в бели престилки. Те бяха загорели млади мъже и жени в твърде оскъдни бански костюми — поне според понятията на Линдзи.

Макс остави Тод край един малък пристан в началото на делфиновата лагуна. Той облече червени бански с избродирана синя рибка, обу плавници и се затича към майка си, шляпайки по цимента. Макс, с праметнати на врата кърпи, в стари бермуди и тъмни очила, весело подсвиркуваше след него.

Побързай, сякаш казваше лицето на Тод.

— Чувствам се глупаво — каза Линдзи на Макс. — От мен се иска да вляза във водата и да комуникирам с тези същества, така ли?

— Така. Русалките са приятели на морските обитатели!

— Аз не съм русалка — загърна се в халата си тя.

— Напротив! — засмя се Макс. — Ти си наполовина жена с гореща кръв, наполовина студена риба. А пък Тод е дете на русалка. Така ли е, приятелче? Кой знае, един ден можеш да станеш принц на делфините?!

Очите на Тод светнаха от любопитство. Някъде в морето изляя морж, после се чу пискливият глас на делфините и ехото му се понесе над водата. Тод едва сега попита:

— Какво значи принц на делфините?

Макс приятелски го потупа:

— Делфините са умни. Мозъкът им е по-голям от човешкия. Според легендата, преди много години те се опитали да говорят с хората, но хората били егоисти и постъпили подло с тях. Делфините се оттеглили. Предпочели да се заселят в морските дълбини.

Той вдигна момчето нагоре и го задържа в ръцете си. Тод го гледаше със сериозни очи.

— Сега делфините чакат някой, който ги разбира, да стане техен принц и когато той отиде при тях, те ще му предадат цялата си мъдрост. Тогава хора и животни ще заживеят в мир.

Тод гледаше като омагьосан.

— Не му пълни главата с глупости — измърмори сърдито Линдзи.

— Какви глупости?! Това е легенда. И то много хубава. — Макс стисна окуражително Тод и продължи: — Хайде, приятел, готов ли си

вече? Време е да се сприятелим с делфините.

После внимателно нагази във водата, стараейки се да не опръска Тод. Линдзи наблюдаваше напрегнато. Момчето изглеждаше щастливо и не изпитваше страх. Винаги я учудваше нежността, с която Макс се отнася към него.

От пристана ги следеше един инструктор на име Гари — млад човек с бронзов тен. Заливчето беше отделено от морето с едва забележима ограда. В него плуваше лъскав, сив делфин, дълъг около метър и половина. Линдзи прехапа устни. Макс се движеше във водата, сякаш сам бе някакъв морски вид. С едната си ръка крепеше Тод, а с другата помахна на Линдзи:

— Хайде, русалке!

„Не мога да повярвам, че аз правя всичко това“, помисли си Линдзи, съблече халата и се потопи в леко хладната вода.

„Не мога да повярвам, че Тод е във водата и при това му е приятно. Магьосник ли е този човек?!“

Припомни си как Макс вадеше монети и цветя от никъде и си каза: „Да, той наистина е магьосник!“. Беше влязъл в живота им, грижеше се за тях, правеше своите непредсказуеми вълшебства и обръщаше всичко нагоре с краката.

Нагоре с краката, но много хубаво, изразяваше лицето на Тод. Щом Макс се намираще наблизо, животът му се струваше страхотен. Делфинът се насочи право към Макс, сякаш му беше стар приятел, макар че инструкторът го извика.

— Внимавайте — рече Макс и протегна свободната си ръка. Научен да реагира на жестове, делфинът тръгна право към нея.

Животното гледеше тримата със странните си човешки очи, които излъчваха интелект. После изправи глава над водата и сложи право в ръката на Макс дългата си сива муцуна. Макс я приближи до лицето си.

— Виждате ли? Иска целувка и аз ще му дам.

Тод гледеше ококорено как Макс целуна делфина, а после приближи муцуната му до своята буза, за да го целуне и той. Линдзи беше поразена. Животното явно се радваше на това.

Делфинът отплува към средата на заливчето, но продължаваше да гледа към тях.

— Твой ред е — каза Макс на Тод, придържайки го здраво през кръста. — Не се бой, протегни му ръка. Като наближи, му дай една целувка.

Линдзи затаи дъх. Тод протегна малката си ръка, животното потопи глава и заплува към момчето. После доверчиво положи муцуна на дланта му. Тод се усмихна и звучно целуна делфина по бузата, след което го остави да се погали в лицето му. Момчето беше на върха на щастие.

Делфинът отново се отдалечи.

— Хайде, русалке — рече Макс, — дай на делфина хубавата си мадагаскарска целувка.

Почувствала се в друга вселена, Линдзи заплува встрани от пристана. Известно време се гледаха с делфина. После тя плахо протегна ръка. Той заплува към нея и Линдзи можеше да се закълне, че видя усмивката му. Аз съм част от твоя живот, сякаш казваше той, а ти си част от моя. Не е ли чудесно?!

Животното бавно я изгледа отстрани и муцуната му полегна върху ръката ѝ.

— Здравей, делфине! — прошепна тя и го приближи към себе си. Кожата му беше топла и гладка. Тя докосна устни до мократа, леко грапава повърхност на лицето му. После той я дари със странната си морска ласка и се отдалечи в очакване играта да продължи.

Линдзи погледна Тод. Щастие му бе неописуемо.

Никой не би повярвал, че преди седмица това дете можеше да бъде тъжно. Колкото и невероятна да беше интелигентността на животното, за Линдзи радостта в очите на детето ѝ изглеждаше по-невероятна. С изключение на Бозо, никой не го бе правил толкова щастлив.

Времето за запознанство с делфина изтече.

— Сега трябва да разбереш дали наистина те харесва — каза Макс. — Аз мисля, че те харесва. Готов ли си?

Тод кимна, загледан към делфина, който чакаше в средата на заливчето.

— Поплувай към него! — продължи Макс. — Ако те харесва, той ще се приближи и ще ти подаде горната си перка. Хвани се за нея и ще те повози. Това ще бъде най-интересното пътешествие в твоя живот.

Сърцето на Линдзи затуптя с все сили, когато Тод заплува към делфина. Плуваше като истинска риба. Не беше и помисляла, че нейният Тод може да бъде толкова смел.

Като видя детето, делфинът се плъзна към него и Линдзи затаи дъх. После животното се доближи до Тод и той се улови за перката му. Загадъчно усмихнат, делфинът заплува по повърхността, отнасяйки го като във вълшебна приказка.

Тод се смееше с все сили. Личеше, че изпитва върховно удоволствие. Делфинът обиколи залива в кръг, удивлявайки Линдзи със своята безпогрешност и бързина.

— Линдзи? — В гласа на Макс имаше тревога.

Тя се обърна към него.

— Защо плачеш? — попита той.

Тя не съзнаваше, че плаче. Погледна през сълзи Макс, преглътна с труд и пак се обърна към Тод. Делфинът го водеше към нея и момчето продължаваше да се смее.

— Линдзи? — повтори Макс.

Тя нарочно не се обърна. Не искаше лицето ѝ да издаде онова, което не можеше да изрече — ти направи сина ми щастлив! Обичам те заради това!

Как би могла да обича мъж като Макс Дън?! Това бе глупаво, безсмислено и опасно.

Но беше ли възможно да не го обича?! Поемайки малката ръчичка на сина ѝ, той всъщност бе уловил сърцето ѝ. Тя обаче не биваше да го допуска.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Линдзи къпеше Тод във ваната — миеше косата му.

— Мамо?

— Да?

— Не може ли Макс да е нашият татко?

Тя сякаш се вкамени. „Не, само това не, помисли си Линдзи. Защо не го предвидих? Колко съм глупава!“

Линдзи започна така силно да сапунисва Тод, че той се стресна. Беше оставила Макс да си играе с чувствата ѝ. Как можа да му позволи да омотае и Тод? Този човек е способен да омагьоса всекиго. Няма никакви скрупули.

— Макс е много зает — отвърна тя. — Той ни е само приятел. Ние можем и без татко.

— Но бихме могли да останем тук завинаги.

— Не — отсече Линдзи. — Макс има други планове. Ще поостанем още, но няма да е за дълго. Така трябва.

— Ама...

— Казах, Макс е зает! Недей да се въртиш около него! Особено когато е с господин Хабиб. Понякога ще ни отделия малко време и толкова.

За да приключи разговора, тя пусна душа с все сили и се зае да плакне косата му. Щом свърши обаче, Тод започна отново.

— Кога Макс ще направи пак делфинов ден?

— Днес беше изключение — каза Линдзи. — И недей да говориш само за Макс!

Дръпна ядосано запушалката на ваната и продължи:

— Не искам изобщо да споменавам за него!

„Как си представям, че едно петгодишно дете ще се подчини на тази забрана, след като самата аз не мога“, упрекна се тя.

Тод палаво се въртеше, но Линдзи го вдигна и го уви в хавлията.

— Ама той ще е добър татко — измърмори Тод под нея.

Линдзи свали кърпата от главата му, хвана го за рамената и го загледа напрегнато в очите.

— Не, не и не! Той си има друга работа. Много пътува. Вече ще го виждаме само от време на време, както Нана.

Нана беше бабата на Тод по бащина линия, живееше в Сент Пол. Беше женена за четвърти път и с Джери много не се обичаха. Не се интересуваше особено от Тод, а от Линдзи — никак.

От време на време обаче, бабата се трогваше и внезапно решаваше да ги посети. Интересът ѝ се изпаряваше почти веднага. Обикновено, за радост на Линдзи, си отиваше по-рано от планираното.

Очите на Тод потъмняха, като чу името на Нана. Знаеше, че и тя е от семейството им, но само толкова.

Обещаваше му какви ли не подаръци за Коледа и за рождения ден, а все не ги изпращаше. Вместо това пристигаше чек, ако не забравеше и него.

— Сега се облечи — рече Линдзи. — Дрехите ти са на леглото. — Тя го плесна по малкото дупе. Толкова щастлив изглеждаше цяла сутрин, че ѝ беше неприятно да го гледа отново тъжен.

Но той трябваше да разбере, че не може да се вярва на всички възрастни. Нана беше прекрасен пример в това отношение. За негово добро бе да го подготви, че Макс е същия като нея.

Телефонът иззвъня и Линдзи хукна към спалнята. Кой можеше да звъни, освен Макс?! Какво ли искаше? Да я покаже отново на Хабиб като послушна домашна котка?

Не разбира ли, че ако отиде при тях сега, ще трябва да вземе и Тод? Тод не бива да се мярка пред зоркия поглед на Хабиб. Първо, защото момчето рядко се разбира с непознати и второ... напоследък, за разлика от по-рано, бърбори като сврака. Знае ли човек какво може да изтърси?

Пристъпи към телефона готова за скандал с Макс. Щеше да му каже, че не се съобразява с нея, че е дързък и нагъл. Но вместо неговия глас, чу Наоми:

— Линдзи? Аз съм в Маями. Случи се най-невероятното!

— Така ли? — рече Линдзи и се приготви да слуша.

— Трябваша ми нови слънчеви очила и влязох в онзи магазин, дето ти си купи зелените сандали.

„Бях с тях, когато отмъкнах Бозо“, спомни си Линдзи.

— Стоях на щанда — продължи Наоми — и не щеш ли, приближава един мъж и пита „Наоми Селинджър, ти ли си това?“

Линдзи знаеше, че Селинджър е моминското име на Наоми.

— Обръщам се и, пресвета Дево, гледам Артур Шулман! Помниш ли, разправяла съм ти за него?!

— Да — отвърна Линдзи. Наоми ѝ беше казвала, че на времето имала един много красив съученик на име Артур Шулман. Била влюбена в него, но той не отвърнал на чувствата ѝ. Даже ѝ се струвало, че въобще не я забелязва. Загубила дирите му преди много години, но не го била забравила.

Наоми сниши глас:

— Линдзи, той ме помни! Сега е вдовец. Красив е почти както преди, само дето къдравата му коса е побеляла. Работил като лекар в Кеноша. Сега е пенсионер и се мести оттук. Единствената му дъщеря идва да живее във Флорида през другия месец. Обядвахме...

— Наоми, това е чудесно! Ще се видите ли пак?

— Затова ти се обаждам. Иска да се срещнем довечера. Ще остане в Маями само няколко дни. Търси къща. Помоли ме да му помогна. Ако не се стигне до нещо повече от вечеря, бих могла да се прибера преди полунощ. Имаш ли нещо против? Все пак, Артур Шулман след толкова години. Не е ли съдба?

Линдзи пое дълбоко дъх. Хрумна ѝ нещо доста смело.

— Наоми — рече тя, — ти нямаше ли племенник в Маями?

— Да, Хършел.

— Да си споменавала, че той и жена му все те канят на гости?

— Така е — съгласи се Наоми. — Какво общо има това?

Не можеше да разбере накъде бие Линдзи.

— Наоми — продължи тя. — Може би наистина това е знак на съдбата. Не ти се ще да лъжеш Хабиб, нито на мен. Защо не останеш при Хършел в Маями? Виж се с Артур, щом е там.

— Наистина ли? — Наоми явно се изненада. — Обещах да ти помогна и няма да те оставя сама в тази каша.

— Не — отвърна ѝ Линдзи. — Ако те няма, ще мога аз да се грижа за Тод. Така ще се измъкна от Хабиб, а и от Макс. Ще кажа, че внезапно си се разболяла... някакъв лош вирус. Тод също е контактен и затова трябва да си седи в стаята. Моля те, Наоми, Макс започва много да му влияе, а Тод се привързва към него. Не е редно.

Последва дълго мълчание. Най-сетне Наоми каза:

— А какво е станало с мен? Извънземните ли са ме отвлекли?

— Ще кажа истината. Отишла си при племенника си. Нали жена му беше медицинска сестра? Разболяла си се в Маями и те са настояли да останеш, докато оздравееш.

Пак настана мълчание.

— За човек, който не лъже, напредваш поразително.

— Защото съм принудена — отвърна Линдзи.

— Сигурна ли си, че ще се справиш? Мислех, че не искаш да оставаш сама с този човек.

Линдзи преглътна, но буцата на гърлото ѝ не изчезваше.

— Ще се справя. Това е най-добрият вариант за всички ни. Приятно прекарване с Артур Шулман.

— Не се безпокой, ще прекарам чудесно. Сигурна ли си, че ще можеш да се справиш сама?

Линдзи вдигна рамене:

— Ще мога!

Дълбоко в себе си обаче съвсем не беше сигурна.

Когато се обади Макс, Линдзи и Тод точно влизаха. Бяха ходили да хранят Муч. Пеликанът вървя след тях чак до вилата, макар че Линдзи го гонеше. Муч напоследък не се боеше да се разхожда по пътищата и тя се плашеше. Много по-безопасно за него бе да се навърта около басейна.

Гласът на Макс я накара в миг да забрави Муч. Каза ѝ, че с Хабиб са вечеряли и вече са уморени от делови разговори. Очаквали Линдзи да им прави компания, като си легне Тод.

Линдзи се опита да обясни сложните измислици, които бе сътворила. Слава богу, Тод беше на балкона с Бозо и не чуваше.

Какво става с мен, чудеше се тя угрижено. Досега никога не лъжех, бях честен човек.

Не ще и дума — Макс Дън беше виновен за всичко.

— Не мога да дойда. Безпокоя се за Тод, Наоми се обади от Маями. Някакъв вирус я съборил на легло. Ще остане при роднините си. Трябва да внимавам с Тод.

— Какво? — попита Макс.

С доста заекване Линдзи му разказа за внезапното разболяване на Наоми.

— Не мога да дойда — повтори тя. — Извини ме пред господин Хабиб.

Макс промърмори нещо.

Тя се опита да звучи по-нормално.

— Проклетница! — изръмжа Макс. — Що за измишльотини? Обърнах се на маймуна да угодя и на теб, и на детето. Нищо му няма, плуваше като риба сутринта. И си залагам главата, че на Наоми също ѝ няма нищо. Какво кроиш, Линдзи?

— Нищо не кроя — отвърна тя, опитвайки се да се постави над неговите обвинения.

Мълчанието, което настана, явно говореше, че той не ѝ вярва. Защо не можеше да не ѝ пука от това? Не беше честно. Защо му позволяваше да я кара да се чувства виновна?

Най-накрая той проговори:

— Ще ти помогна да сложиш Тод да спи.

— Недей — възпротиви се Линдзи. — Може да се е заразил.

— Намирам се в собствената си къща! — отсече той и затвори.

Появи се пред вратата им след по-малко от пет минути. По бермуди и оранжева фланелка, бос, с разрошена коса... На рамото му висеше китарата.

Като го видя, Линдзи усети, че гръбнакът ѝ се сковава.

Макс я огледа от горе до долу, сякаш я разсъбличаше с очи. Тя се обърна, преди да я е съблякъл напълно.

— Влез.

— Колко мило, че ме каниш.

— Макс! — весело извика Тод. Линдзи замръзна, като видя как сина ѝ се втурва от балкона към него. Бозо тичаше след момчето, готов, както винаги, да зарови носле в краката на Макс.

Той грабна момчето в свободната си ръка.

— Здравсти, шампионе. Как мина деня?

Тод стискаше лист хартия.

— Виж — изчурулика момчето и му го подаде, — това е за теб.

— Е — каза Макс доволен, — поне един човек да ми се зарадва.

Вдигна Тод и заразглежда картината.

— А! Не съм виждал по-хубава рисунка на делфин! За мен ли е?

— Да! — отвърна възбудено Тод. — Като порасна, ще стана като теб и мама. Ще съчинявам песни и ще рисувам картини.

— Това е чудесно — каза Макс. — Чакай да оставя листа, за да не го смачкаме. Измислих една нова песен днес. Искаш ли да отидем на балкона и да я чуеш?

— Искам!

— Ще си легнеш ли след това?

— Да!

— И ще затвориш очи?

— Да!

— И ще сънуваш делфини?

— Да!

— Тогава да вървим. — Макс излезе на балкона с Тод на ръце.

Значи ще имаме публична изява, рече си Линдзи. Хабиб ще гледа, сигурна съм. Макс не би пропуснал възможността да се покаже такъв, какъвто не е.

Тя ги последва със скръстени ръце и гневен вид. Хвърли око на рисунката на Тод. Макс я похвали, и я заряза — точно в негов стил. Изведнъж почувства, че го мрази.

Настъпващата вечер разстилаше сенки по балкона. Макс седна на плетената пейка, сложи Тод на възглавницата в средата и занастройва китарата.

Вечерният бриз рошеше разбърканата му коса и шумеше в листата на декоративния бръшлян по стената. Когато обаче срещна погледа на Линдзи, Макс изведнъж посърна.

— Ела при нас — показа ѝ той свободната възглавница до Тод. — Няма да те заболи, ако се усмихнеш.

Той погледна многозначително надолу към терасата. Линдзи видя, че Хабиб е седнал в един шезлонг и яде грозде. Той ѝ се усмихна чаровно.

Това я накара да се почувства неловко. Публиката беше осигурена — точно както предполагаше. Линдзи се усмихна и махна на Хабиб. После седна до Тод и го прегърна с ръка. Нищо не разбираш, искаше ѝ се да му каже. Всичко е въздух. Представление. Не го гледай така влюбено!

Разбира се, успя да се въздържа. Тод не би я разбрал.

— Песен за глупавите риби — каза Макс. — Искаш ли да я чуеш?

Тод кимна с нетърпение. Макс се усмихна и удари първите акорди. Погледна Линдзи и усмивката му изчезна. После запя с тих, дълбок глас. Песента беше някаква игрословица за един калкан, който си купил шапка, а всички риби му завиждали. Тод очарован се хилеше. Линдзи напразно се опитваше да се усмихне. Колко безмилостен беше този човек! Защо трябва да се държи така с детето? Не помисля ли колко ще липсва на Тод, когато фарсът свърши?! Или му е все едно?

Макс свири, пя и се шегува, докато Тод не почна да се прозява, свит в скута на Линдзи и готов за сън. Тогава запя безкрайната песен за приключенията на котарака Бозо.

Най-после Тод затвори очи. Бозо също вече дремеше на облегалката на пейката, сякаш уморен от историята за собствените си скитания.

Линдзи понечи да вземе Тод на ръце, но Макс я превари:

— Дай на мен. — Той остави настрана китарата, взе нежно Тод и се изправи.

После приближи парапета на балкона и кимна на Хабиб. Той му отвърна, приветствайки тази щастлива идилична картина.

Лъжец! Безсрамен лъжец, помисли си Линдзи в нов пристъп на омраза и ги последва в спалнята. Макс сложи Тод на леглото.

— Още не е съвсем заспал — рече той. — Искаш ли да му облека пижамата? Ако се разбуди, пак ще го приспя.

Линдзи кипна.

— Просто се махай! — изсъска тя. — Стига толкова. Остави ни на мира... мошеник такъв, лицемер, змия!

— Защо, аз обичам децата! Какво толкова...

— Ще се махнеш ли най-сетне? — прекъсна го тя. — Омръзна ми да те гледам!

Макс се усмихна иронично. Не казваше нищо — само я гледаше. На страната му трепкаше едно мускулче. Не пророни нито дума.

Върна се на балкона, взе си китарата и я преметна през рамо. Леко погали Бозо между ушите.

После влезе отново в спалнята. Спря за минутка пред леглото и погледна момчето загрижено.

— Стига си се преструвал! — ядосано му подхвърли Линдзи. — Изчезвай!

Той вдигна очи — в тях проблесна познатото огънче.

— Тихо! Ще го събудиш! — каза Макс, обърна се и тръгна. Спря само, за да вземе рисунката на Тод и тихо затвори вратата след себе си.

Линдзи стоеше с поглед забит във вратата и се молеше да го сполетят всички възможни злини. Ако за всяка лъжа получеше по една година в ада, нямаше да му стигне и самата безкрайност.

— Тате? — промърмори Тод в просъница.

Господи, помисли си Линдзи, дали не сънува Джери? Дали не преживява отново катастрофата? Или му се иска Макс да остане при тях?

Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя падна на колене до леглото. Челцето на Тод беше намръщено. Погали го и той се успокои. После приглади тъмната му коса.

— Съжалявам, Тод — прошепна тя, проклинайки се, че въобще му позволи да се доближи до Макс Дън. — Ужасно съжалявам!

Събуди я чукане по вратата. Седна в леглото и отметна коса от лицето си. Погледна светещия циферблат на часовника върху шкафчето — беше малко след полунощ.

Знаеше, че на вратата е Макс. Стана, грабна една роба и я намъкна в движение, проклинайки едва чуто.

Какво иска сега? Не мисли ли, че ще събуди Тод? Линдзи едва не настъпи Бозо, изруга и стигна до вратата.

Отвори. Беше Макс — войнствен и с ръце в джобовете. Очите му я оглеждаха от горе до долу.

Линдзи загърна по-плътено халата си. Под него беше в лека синя пижама.

— Какво искаш? — попита тя с досада.

— Теб! — рече Макс. — Искам теб.

Линдзи премигна неприятно изненадана.

— Искам да поговорим. Хайде!

Той я хвана за ръка и се опита да я издърпа навън. Тя се съпротивляваше.

— Има време, ще почакаш.

— Няма. — Държеше я така силно, че не ѝ оставаше нищо друго, освен да се разкреши.

— Хайде! — настоя Макс. — Да отидем на плажа.

Той протегна ръка и затвори вратата на спалнята. Поведе я надолу към дневната. Лампите в градината осветяваха хола, Макс

безпрепятствено го прекоси и стигна до френския прозорец. Отвори вратата и се спря на прага. Привлече я към себе си не особено нежно.

Линдзи усети, че е ядосан, при това много. Искаше ѝ се да види лицето му, но широките му рамене спираха светлината.

— Може да не ти харесва, но е възможно да имаме и публика. Мисля, че Хабиб е горе на балкона. Внимавай как се държиш и се прави на щастлива, дявол да те вземе.

— О! — рече Линдзи иронично. — Среднощен урок по актьорско майсторство, така ли, господин Дън?

Той я притисна още по-силно:

— Като за Оскар, госпожо Дън. Налага се да се преструвам, че си моята голяма любов.

— Защо въобще трябваше да забъркваш тази ужасна каша? — Сърцето на Линдзи заби учестено.

— Много просто! — Беше толкова близо, че усещаше дъха му върху лицето си. — Първо, срещнах един побъркан мъж, после — една побъркана жена. Сложи и едно улично коте и готово!

— Не се прави на светец!

— Не съм светец! И ако ме подведеш, ще се убедиш в това!

Той огледа градината, пусна Линдзи, но задържа ръката ѝ. После излязоха навън в светлината на градинските лампи и Макс я прегърна през кръста.

Линдзи потрепери, но не каза нищо. Хвърли поглед към далечния край на къщата, към стаята на Хабиб. На балкона се виждаше сянката му. Несъмнено ги гледаше.

Тя се обърна към Макс и се усмихна престорено.

— Е, да чуем какво е толкова важно, че ме вадиш от леглото посред нощ?

— Парите — отвърна той също с изкуствена усмивка.

— Трябваше да се досетя.

— Разбира се, че трябваше.

— Вероятно става дума за парите на Хабиб.

— Позна.

— Защо, няма ли да ти възложи сделката? Въпреки твоето чудесно на външен вид семейство?!

Той спря под лампата и я целуна по челото.

— Не се заяждай!

— А ти не ме целувай!

— Не ставай дръзка, иначе... — Макс отново я целуна по челото, нежно и с наслада. Това беше предупреждение и тя го разбра.

— Къде си купуваш пижамите? — подигравателно повдигна вежда той. — В девическия магазин ли?

— Бива те да хапеш. А на теб това ли ти е идеалът за официално облекло? — кимна Линдзи към оранжевата му тениска, бермудите и босите крака.

Той се усмихна и я прегърна отново. Тя обърна глава и устните му докоснаха само косата ѝ.

— Точно това ми допада у теб — чу да шепне в ухото ѝ. — Въобще не държиш да те харесват.

Стигнаха края на градината. Нататък се простираше плажната ивица, а след нея — океанът, огромен и тъмен под нощното небе. В тази част на залива брегът беше плитък и почти нямаше вълни. Малките гребени просветваха едва-едва.

За миг останаха така — Линдзи в плен на неговата прегръдка. Бавният ритъм на вълните събуждаше у нея неспокойствие и копнеж. Докосването му, колкото и пародийно да бе то, не я оставяше безучастна. Тя се опита да потисне чувствата си.

— Докога ще вървим така? Извика ме тук, за да говорим.

Сцената сигурно изглежда миловидна отстрани, помисли си Линдзи смутена. Но колкото по-дълъг бе допирът с Макс, толкова по-силно ставаше чувството ѝ за опасност. Толкова повече се объркваше.

— Въпросът е — започна Макс с тих глас, — че Хабиб е почти готов да подпише договор с мен. Но иска да говори първо с теб. Насаме.

Тя го погледна с тревога.

— С мен? Защо?

— Не знам. Сигурно иска да те пита за сватбата. Ще трябва да преценяваш бързо и да даваш отговори, които да го задоволят.

Тя се ужаси от тази перспектива. Макс беше хитър, но и Хабиб не падаше по-долу. Какъв ли капан ѝ готвеше?

— Но аз... — Гласът ѝ пресекна внезапно.

— Искан да стопля ръцете ти — Макс стисна пръстите ѝ по-силно — и да те питам дали имаш някакви въпроси. Ако искаш да направим повторение на нашето „минало“, а?

Тя се замисли за миг. Пръстите ѝ също се стегнаха неволно.
Поклати глава:

— Не. Мисля, че всичко помня.

— Надявам се. За доброто на всички ни.

Линдзи се опита да се дръпне. Той пусна едната ѝ ръка, но продължи да я държи за другата. Стояха безмълвни и се гледаха. Тя — угрижена, той — ироничен.

— Ако всичко мине добре — рече му колебливо, — приключваме, нали? Котето остава при нас без повече условия. Като изключим, че ще стоим тук още известно време сами. С Наоми, ако тя иска. Така ли?

— Точно така. Други условия нямам. Освен, че ще взимам котето за реклами. А ти трябва да го пазиш здраво и читаво.

— И изчезваш от живота ни, нали?

— Изчезвам от живота ви, напълно!

„Каква дума, помисли си Линдзи. Звучи като надгробен звън!“

— Разбирам — каза тя.

— Докато вие с Хабиб си говорите, реших да отидем с Тод в делфинариума. Да види пак делфините. Използват ги и за терапия. Особено на деца с проблеми. Тод би могъл също да се възползва. Толкова е преживял.

Линдзи се опита да се дръпне:

— Не!

Макс я държеше здраво.

— Защо не? Защо си такава? Не искаш ли синът ти да се радва? Не мога да си обясня държанието ти, Линдзи.

— Не! — повтори категорично тя. — Стой настрана от него. Мен можеш да ме използваш колкото искаш, но него остави на мира!

— Ела тук. Ако Хабиб гледа, не искам да помисли, че се караме. — Той отново я притегли към себе си. — Какво лошо има в това Тод да се забавлява? Той трябва да се смее.

Тя вдигна очи, пълни със сълзи.

— Започва да се привързва към теб, глупако!

— Какво?

— Сляп ли си? Не чувстваш ли нищо? Толкова те харесва, че те мисли за Бог. Не е честно! Ще го накараш да се привърже, а после... ще изчезнеш. По-добре стой настрана. Недей да усложняваш нещата.

Пръстите му притиснаха раменете ѝ.

— Чакай, нали ще се виждаме от време на време, заради котето. Ще идвам тук понякога.

— Ти си безнадежден случай — рече тя иронично. — Нищо не разбираш. Стой далеч от него. Само това му липсва. Да страда и за теб, като те няма.

Макс приближи и се вгледа в очите ѝ.

— Господи, заради него ти дадох котето, опитах се да съм добър, да го разведря. Пуснах те да живееш тук. Какво друго би могла да искаш?

— Да се връщаме! — рече хладно Линдзи.

В очите му нямаше нито топлина, нито съчувствие.

— С удоволствие. — Той взе ръката ѝ. — Но знай едно... не ставам за втори баща. Въобще... Не съм скроен така.

— Втори баща ли? — Лицето ѝ пламна. Значи намеква, че тя иска истински брак с него? Какво унижение! — Втори баща? Кой те е молил?! Въобще не те бива за това!

Той вече я водеше към вилата, стиснал силно лакътя ѝ.

— Тихо — прошепна Макс, едва отваряйки уста. — Хабиб гледа. Видях го, че идва насам. Дръж се добре и се прибирай.

Щом прекрачиха в хола, тя дръпна ръка.

— Ти си невъзможен! — Линдзи разтърка мястото, където той я беше стискал.

Макс стоеше и я гледаше с непроницаемо лице.

— Така е. Аз съм невъзможен. Винаги съм бил и ще бъда. Защото ми харесва. Не забравяй това.

После се обърна и я остави сама в тъмнината.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато на следващата сутрин господин Хабиб извика Линдзи на разговор в градината, тя остави Тод на госпожа Грисл.

Хабиб се разхождаше напред-назад по пътеката към брега. Беше издокаран в снежнобял ленен костюм и пак с връзка като риба, този път, шаран.

— А, очарователната госпожа Дън — посрещна я той. — Ще се разходите ли с мен?

— С удоволствие. — Тя също беше в бяло. С цвета на чистотата искаше някак да компенсира лъжите.

Хабиб спря, откъсна едно розово цвете и го подаде на Линдзи.

— Поздравявам ви с вашата хубост! — рече той. — Имате ли новини от чаровната госпожа Фелдман? Надявам се да е по-добре.

Линдзи завъртя нервно в ръка цветето.

— Тя е добре. Наистина е добре.

Хабиб изви единия край на мустаците си.

— Госпожа Фелдман е много чаровна жена.

— Много.

— Защо такава привлекателна жена не се е омъжила повторно? Мислите ли, че има желание да се задоми пак? Може би е била нещастна в първия брак?

— Напротив, била е щастлива — колебливо отвърна Линдзи, чудейки се накъде бие Хабиб.

— Да-а. За такава жена си струва да се чака. Бих удължил визитата си неограничено, ако трябва и цял месец. — Хабиб й хвърли кос поглед. — Или вече има някой друг в живота й?

Перспективата Хабиб да остане още хвърли Линдзи в паника.

— За съжаление съвсем наскоро тя срещна един красив и умен мъж, пенсиониран лекар на име Артур, неин познат от ученическите години. Истински знак на съдбата!

— А! — въздъхна той. — Съдбата. Разбирам. — Хабиб спря, взе един шезлонг и го предложи на Линдзи. — Заповядайте! Аз също ще

седна, защото се чувствам сломен. Самотният живот не е по вкуса ми.

— Съжалявам. Сигурна съм, че ще срещнете жената, която ви е необходима. Още повече вие имате какво да ѝ предложите.

Хабиб седна и се загледа тъжно към градината.

— Къде ще намеря жена като госпожа Фелдман? При това е Стрелец. Моят астролог ми каза, че новата ми любов ще бъде зодия Стрелец. Жалко. Но знае ли човек? Може пък този Артур да се окаже не толкова съвършен. Той сигурно е Козирог. Нищо няма да излезе и тогава ще се намеся аз. Дано не греша.

— Винаги сте добре дошъл в този дом, господин Хабиб! — каза Линдзи с надеждата, че Артур, макар и Козирог, в момента прави предложение на Наоми.

— Признавам единствено семейния живот! — възкликна Хабиб. — Съгласна ли сте? Вие имате щастлив брак, нали?

Линдзи пое дълбоко дъх и се опита да каже нещо, което не е съвсем лъжа:

— Щастливи сме, доколкото е възможно.

— Да, така е. Рядко съм виждал толкова силно да се привличат физически двама души. Човек има чувството, че между вас витае истинска магнитна буря.

Линдзи отново затаи дъх.

— Прав сте — кимна тя и се загледа в каменната пътека.

— Не ми се сърдете, но мисля, че вашият Макс е малко ексцентричен. Изглежда своенравен и независим.

Тя въртеше в ръката си цветето.

— Ексцентричен ли? Да, малко. И е доста своенравен.

— Защо, според вас, този независим мъж, реши така неочаквано да се ожени? — продължи Хабиб. — Какво има у вас? Как успяхте така да го промените?

„О, господи, помисли си Линдзи, той подозира нещо.“ Хабиб се обърна и втренчи очи в нея.

— Какво намери във вас, сред това море от жени?

Линдзи се опита да не се изчерви.

— Тези неща не могат да се обяснят. Мисля, че сте съгласен?

— Напротив — Хабиб следеше всяко нейно трепване. — Могат.

„Сега ще каже, отчаяно помисли Линдзи, че играта свърши, че сме долни, отвратителни и подли.“

— Ще ви го обясня — не сваляше проницателния си поглед Хабиб. — Оженил се е за вас по една-единствена причина.

— Интересно каква? — потисна желанието си да избяга тя.

— Оженил се е за вас само заради... вашата сила. Вярно е, че сте млада, умна, красива и така нататък. Но вашата голяма добродетел е силата ви. Тя сияе около вас, когато сте край сина си. Вашата любов го обгражда подобно на крепост.

Пред очите ѝ, като рояк дребни пчелици, заиграха черни точки. Линдзи се уплаши да не припадне от облекчение.

— Но трябва да ви предупредя — наведе се към нея Хабиб, — прекалената сила, също крие опасност. Ако се увлечете с грижите си към детето, то може да се превърне в единствения смисъл на живота ви. Но от това също има лек. Трябва веднага да имате второ дете. Да. Не ме гледайте така. Раждате хубави деца. Защо да нямате още едно, а после още едно и още едно? Вие с Макс сте млади, заможни, лудо влюбени. Имате тази чудесна къща. Напълнете я с деца, чак до покрива! Моето състояние е нищо, ако се сравни с богатството да имаш деца.

Бузите на Линдзи горяха, а черните точки пред очите ѝ продължаваха своя танц. Той взе ръката ѝ и я стисна.

— Знае ли човек? Нищо чудно вие да сте го планирали вече? Съпругът ви ще получи тези поръчки, но трябва да ми обещаете нещо...

— Да ви обещаая?

Той пак ѝ стисна ръката.

— Да. Като се роди вашият син да го кръстите на мен: Фъргъс Фингал Хърли Мохамед О'Флеърти Хабиб Дън. Добре ли звучи?

— Да — отвърна Линдзи смаяна. Името дълго отзвучава в главата ѝ — пълна лудост!

— За мен беше върховно удоволствие да ви гостувам! — Хабиб целуна ръката ѝ. — Скоро си тръгвам, затова, ако не ви видя повече, кажете на госпожа Фелдман, че оставам неин слуга и искрен почитател. Каква двойка можем да бъдем! Почти като вас с господин Дън!

— Макс! — извика Тод, когато Макс се появи вечерта на вратата.
— Отиваме да търсим Муч. Мама се тревожи, защото ходи много далеч. Искаш ли да дойдеш?

Макс вдигна момчето и го сложи на раменете си.

— Не мога. Трябва да излизам. Но ще ви изпратя до края на градината. Искам да говоря с майка ти. Може ли?

— Къде ще ходиш? — помръкна Тод.

— Далече — отвърна Макс. — В Монреал, в Израел, в Берлин. Чувал ли си за тези места?

— Да — отвърна Тод с разочарование.

Бозо скочи на един от столовете и измяука глезено. Винаги, когато нещо става, той държеше да участва. Макс му се усмихна.

— А, Бозо, мило клоунче. И ти ли искаш да дойдеш на разходка? Ще те сложа на главата си.

Тод се разсмя.

— Не може. Ще те одраска с ноктите си.

— Ох — простена престорено Макс. — Да му разрешим ли да повърви след нас? Хайде, Бозо! Ако срещнем Муч, ще те пуснем да го изплашиш. Идвай и ти, мамо.

Макс тръгна — на раменете му седеше Тод, а Бозо подтичваше по петите му. Линдзи ги последва неохотно.

Мъжката сила на Макс очароваше Тод, за разлика от Линдзи.

Макс беше бос, в стари бермуди, с поредната ярка хавайска риза — розова с нарисувани ананаси по нея. Вървеше напред и Линдзи не можеше да не забележи широките му рамене и уверената походка. Докато слизаше по стълбите, той запя и гласът му огласи цялата къща.

*„Пиратската шхуна
с платна като струна
вълните разсича сама.
Със сигурен кил,
с най-бързия шпил,
нарича се «Остра кама».“*

Бозо скачаше по стъпалата след тях сякаш в такта на музиката.

Линдзи ги следваше бавно, плъзгайки ръка по парапета. Дали Макс е разбрал какво беше говорила снощи? Той отново като безсъвестен магьосник изпробваше над Тод своите магии. Невинният Тод изглеждаше щастлив дори от малкото внимание, което му отделя Макс.

Стигнаха хола и Макс направи няколко странни танцови стъпки в такт с песента. Тод се засмя високо, а Макс затанцува още по-бързо. Появи се, с ваза в ръце, госпожа Грисл. Спря изненадана и ги загледа.

— Добро утро! — рече Макс с подчертана любезност. — Не ни обръщайте внимание. Това е танцът на Острата кама. Всички пирати го играят.

Той продължи да пее, направи кръг около икономката и излезе на терасата. Бозо стоеше наред стаята и подозрително гледаше към госпожа Грисл. После вирна шареното си носле и пое към вратата.

— Не съм виждала толкова странен човек! — измърмори икономката. — Дори котето му не е като хората. А и тези ризи...

Линдзи се почувства раздвоена. Тя вдигна Бозо и го притисна към гърдите си.

— Това са скъпи хавайски ризи — каза тя. — Имат колекционерска стойност.

Защо го защитавам, рече си смутено — гърлото ѝ беше пресъхнало. Искаше Тод да е щастлив и Макс наистина го правеше щастлив. Но той заминаваше и Тод щеше да страда. Даде си сметка, че и на нея, въпреки всичко, ще ѝ липсва.

Последва ги на терасата. Макс свали Тод от раменете си.

— Муч се въртеше наоколо днес след обяд, но вече не го виждам. Иди да поискаш риба от госпожа Грисл. После ще го потърсите с мама. Ако не е при бунгалата, сигурно е отишъл по-нататък.

— Макс, наистина ли заминаваш? — В сините очи на Тод отново се появи неспокойствие.

— Да, приятелю, заминавам.

— Защо?

— Защото трябва да си върша работата. По света има нови, интересни музиканти и аз искам да ги видя и чуя.

— Макс?

— Какво?

— Ще се върнеш ли скоро?

Макс сведе поглед към момчето и най-сетне каза:

— Не, няма да е скоро.

Лицето на момчето посърна.

— Кога ще те видя пак?

Макс вдигна рамене и се загледа към морето.

— Знаем ли? Но все ще се видим. Ще се връщам от време на време. И може да отидем пак при делфините.

Изведнъж очите на момчето се насълзиха.

— Недей да заминаваш! — Плачеше му се, а не искаше Макс да види сълзите.

Линдзи тикна котето в ръцете му и го обърна към къщата.

— Върви да вземеш кофичката с риба. Не забравяй да кажеш „моля“ и „мерси“. Хайде, бързо!

Тод погледна към майка си и отново към Макс. После, с плувнали от сълзи очи, безмълвно се втурна към къщата.

Линдзи преглътна мъчително. Тод се опитваше да изпревари плача, да се удържи поне докато го виждат. Със стиснати юмруци до тялото си, тя се обърна към Макс.

— Видя ли! За това ти говорих. Сега сигурно си доволен!

Макс прокара ръка през косата си.

— По дяволите! Той ще го преживее. Ще ме забрави само след няколко дни.

Линдзи го погледна с омраза.

— Не ме гледай така ужасно! — рече той. — Всичко свърши. Нали това искаше? Хабиб си замина. Тръгна за Маями преди половин час. Подписа всичките договори. Получих това, което искам. Ти също. Моите поздравления! Имаш попечителство над най-скъпото коте на континента.

— Поздравленията са за теб — рече Линдзи хладно. — Ти живееш с чувството, че си разиграл страхотен номер. Аз се чувствам омърсена. Едновременно използвачка и използвана. Сега детето ми плаче. Ненавиждам те!

Макс вдигна поглед. В очите му се четеше гняв и загриженост.

— Виж — започна той, — ще идвам възможно най-рядко. Може да продам този имот. Не си падам по уседналия живот.

Линдзи усети познатата болка на раздвоение. Сърцето ѝ искаше да изхвъркне, а падна като ранено врабче.

— Най-трудното свърши — продължи той. — Остава само да постоиш тук, сякаш си в своя, не, в нашия постоянен дом. Щом го продам, можеш да се чувстваш напълно свободна.

Линдзи отчаяна седна на градинската ограда. Отмести поглед от него. Макар и в невъзможната си риза, той беше хубав. Не знаеше какво да каже — чувствата ѝ бяха напълно объркани.

— Нали се бяхме разбрали? — рече Макс.

Тя вдигна от земята някакво увехнало цвете — розичката, която ѝ подари сутринта Хабиб. Само преди няколко дни оставането във вилата изглеждаше приятно приключение. Сега ужасно я потискаше.

— Искам да сложим край на всичко — опита се да бъде спокойна Линдзи. — Край и точка!

— Наистина ли го искаш? — попита Макс с дрезгав глас.

Тя мълчаливо въртеше цветето.

— Отговори ми! Но първо ме погледни в очите.

— Ризата ти — започна Линдзи отчаяно — ме заслепява. Отивам при Тод. Сигурно плаче...

— Остави го да плаче сам — рече Макс грубо. — Той не иска да го гледат. Знам, защото и аз съм бил малък. Сега ме погледни, моля те.

Очите им се срещнаха. Сбърках, веднага осъзна Линдзи. Заговори грубо, за да преодолее необяснимата му власт над себе си.

— Ти и досега не си порасъл. Така ли смяташ да тръгнеш за Монреал? Не виждам как ще те пуснат в самолета!

— В самолета на Хамиш Кордуайнър пускат и така. А знаеш ли защо отива той в Монреал? За да похапне любимия си специалитет в любимия си ресторант. Аз пък чух за едно аборигенче, което пеело на френски страхотен фолкрок.

— Аборигенче ли?

— Да, ескимосче.

— Живееш налудничаво! — разпери гневно ръце Линдзи. — Хамиш Кордуайнър отива в Монреал заради специалитета си, а ти да търсиш ескимосчета.

— Специалитетът е страхотен, а музикантът — великолепен...

Линдзи горчиво се усмихна.

— Допреди минута не беше споменавал нито за Монреал, нито за Израел. Така ли решаваш нещата всеки път?

— Пътуването до Израел е планирано, но монреалското наистина е спонтанно. Хабиб тръгна по-рано, отколкото очаквах. В такива случаи не ме свърта на едно място и заминавам.

— А аз оставам и пазя замъка.

— Няма да е за дълго.

— Ти ще кръстосваш света и ще се отбиваш, когато ти щукне...

— В момента това ми е работата. Ще идвам колкото може по-рядко. Имаш ли нещо против? Или трябва да ти припиша и вилата заедно с котето, за да се успокоиш?

— От теб не искам друго, освен да ме оставиш на мира. — Очите на Линдзи блестяха от яд и презрение. — Настоявам да предупреждаваш, когато се връщаш, за да мога да отведа Тод.

— Какво значи това? — гневно извика Макс. — Трябва да искам разрешение, за да се прибера в къщата си, така ли?

— Не — отвърна Линдзи. — Искам да ни предупреждаваш! Не желая да се срещаме тук отново.

— Знаеш ли какво?! — злобно каза Макс. — Тебе просто те е страх. Собствените ти чувства те плашат повече от...

— Ти преобърна живота ми. Накара ме да лъжа, да се чувствам мошеничка. Превърна мен и детето ми в марионетки. Тод сега плаче вътре, плаче заради теб. Винаги ме предупреждавай! Както предупреждават, когато приближава тайфун. Ти си като тайфун, господин Дън. Нямах чувства. Рушиш всичко около себе си. Искам пътищата ни да не се пресичат повече!

Макс повдигна рамене, сякаш за да прикрие някакво опасно чувство. После бръкна с палци в задните джобове на бермудите и си придаде почти безгрижен вид.

Морският бриз рошеше косите му и люлееше ужасната му риза. Устните му възвърнаха своята характерна иронична извивка.

— Господи, ти си една малка, дребна фарисейка. Сигурна ли си, че мъжът ти е починал при катастрофа? Боя се, че просто не е могъл да застане лице в лице срещу такава дяволски морално високомерие!

— О! — изкрещя Линдзи. — Как си позволяваш подобно нещо?!

Той пристъпи към нея. Сграбчи я за раменете така грубо, че тя дори не можа да реагира.

— Да, позволявам си! Позволявам си всичко, което искам! Наричаш ме тайфун — съскаше през зъби Макс, — така да бъде! Сега

казвай сбогом! Тайфунът Макс изчезва завинаги! Утре ще извикам агента за недвижими имоти. Ще продам вилата. На много ниска цена. Колкото по-бързо, толкова по-добре!

— Изключително! — предизвикателно отметна глава Линдзи. — Когато ти потрябва котето, използвай рекламния си агент. Гласът ти не искам да чуя!

Тя просто трепереше от нерви. Очите на Макс блестяха странно. Яростта в тях се преплиташе с тъга. За миг Линдзи почувства объркване. Някакъв странен копнеж, почти разкаяние заплашваше да обсеби душата ѝ.

— Боже господи! — тихо прошепна той. Върху лицето му чувствата се сменяха непрекъснато. — Ти си права. Аз също не искам да те виждам.

Противно на думите му, за частица от секундата Линдзи почувства желанието му да я целуне. Той обаче се въздържа. Освободи я от ръцете си и каза:

— Грижи се за детето и за котето. Аз тръгвам. — После пое към алеята, без да се обръща.

— Точно сега ли? — извика сякаш против волята си Линдзи. — Без багаж, дори без обувки?

Той ѝ хвърли убийствен поглед през рамо.

— Ще изпратя да ги вземат. Изчезвам!

И той наистина се скри зад ъгъла на къщата. Тя се пребори с изкушението да изтича след него, да го спре и да го помоли да остане. Втурна се в къщата да търси Тод.

— Гор е, в стаята си — каза госпожа Грисл с укор в гласа. — Ревеше безутешно, срамота! Какво става в тази къща?

Линдзи не ѝ обърна внимание. Затича нагоре по стълбите. Задъхана стигна втория етаж. Бутна вратата и влезе. Нямаше търпение най-сетне да остане сама с Тод.

Момчето беше на балкона, държеше в ръцете си Бозо и гледаше към морето.

— Тод, миличък, добре ли си?

Той не отговори.

Линдзи изтича до него и коленичи. Обгърна го с ръце. Момчето не реагира. Продължаваше да гледа напред, лицето му бе бледо. Сълзите бяха изсъхнали на вадички по страните му.

— Заминава — каза Тод с отчаяние в гласа. — Не се и сбогува.

Линдзи проследи погледа на момчето. Видя как колата на Макс профуча по алеята и със свистене закова на стопа, преди да влезе в улицата. Беше бесен и това личеше по шофирането му. Линдзи почувства как малкото телце на Тод се напруга.

— Карали сте се — натъртено каза той. — Затова ли заминава Макс?

Сърцето на Линдзи се сви виновно. Ако Тод е бил на балкона през цялото време, несъмнено е чул тяхната разправия. Тя се опита да изтрие вадичките по лицето му, но момчето се дръпна.

— Не — отвърна тя, опитвайки се да го убеди. — Заминаването му няма нищо общо с нас. Той просто...

Тод се измъкна от нея, пристъпи към парапета на балкона и се улови за него. Гледаше като хипнотизиран след колата на Макс, която тръгваше надолу по улицата. Линдзи разбираше, че не може да намери подходящите думи.

Изведнъж всичко експлодира. По улицата с шляпане се появи странна кафява фигура. Беше Муч, който се измъкна от храстите и пое по асфалта. Явно беше обикалял отвъд улицата и сега се връщаше към бунгалата. Колата на Макс връхлиташе отгоре му.

— Муч! — изкреця Линдзи, скочи инстинктивно, прегърна Тод и скри лицето му в полата си.

Пеликанът се опита да се върне, влачейки счупеното си крило.

Макс направи рязка маневра, бясно се завъртя в обратна посока. Като в някакъв ускорен танц, той едва успя да избегне Муч, автомобилът се качи върху тротоара и се блъсна в стълба на уличното осветление, оставайки с две колела на улицата и две във въздуха. Линдзи притисна още по-силно Тод. Колата се задържа за миг, после отново се удари в един километричен камък, разтреса се и се закова. От капака ѝ започна да излиза дим.

— Макс! — изкреця Линдзи.

Пеликанът не се виждаше. Ударът бе приковал Макс към седалката. Предното стъкло бе на парчета. По цялата улица се стелеха бензинови локви и стъкла. Едната ръка на Макс висеше неестествено от шофьорската врата. Той не помръдваше.

— Макс! — изтръгна се от гърлото на Линдзи.

Тя грабна Тод на ръце и се втурна с все сили по стълбите.

Чу мяукането на котето. Момчето още го държеше. Опитваше се нещо да извика, но Линдзи не можеше да осъзнае какво.

Икономката вече стоеше в хола.

— Нещо се трясна — озадачено каза тя.

— Дръжте Тод! — извика Линдзи и го бутна в ръцете ѝ. — Не го пускайте навън за нищо на света!

— Мамо! — проплака Тод, но тя вече тичаше навън. Пробяга напърно през градината, после прекоси ливадата и хукна по алеята към улицата.

Около колата вече имаше хора и прииждаха още.

— Аз съм лекар. Аз съм лекар — повтаряше някакъв белокоос мъж, провирайки се като нея през тълпата.

Линдзи стигна първа до Макс. Той лежеше със затворени очи върху седалката. Лицето му бе сгърчено от болка.

— Мамо, мамо! — долетя до слуха и гласът на Тод и го видя да тича през тревата. След него отчаяно се носеше госпожа Грисл.

— Мамо! — изкрещя отново Тод, виждайки колата на Макс.

Не бива да го види в това състояние, помисли Линдзи уплашено. Всичко ще се повтори като при баща му.

Обърна се и се втурна насреща му. Грабна го на ръце и го притисна, закривайки Макс и смачканите ламарини на колата. Тод плачеше. Очите на Линдзи също бяха в сълзи. Не можеше да направи нищо друго, освен силно да го притиска към себе си. И да се моли.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Линдзи отново чу гласа на мъжа, който се бе представил като лекар.

— Някой да се обади за линейка!

До мястото на катастрофата дотича задъханата госпожа Грисл.

— Избяга! Аз не съм виновна!

Тод продължаваше да реве, заровил лице в рамото на Линдзи.

— Нямам вина! — не спираше оправданията си икономката. — Просто избяга.

Млъкни, искаше да извика Линдзи. Как може да дрънка за вина! Макс е ранен, не се знае дали ще оживее!

От далечината се чу вой на линейка Линдзи усети как някой я докосва по рамото. Обърна се с очи пълни със сълзи. Беше белокосият лекар.

— Вие ли сте Линдзи? — попита той. — Иска да извикаме Линдзи.

— Как е той? — едва промълви тя.

— Не смятам, че има нещо повече от счупена ръка и няколко нарязвания. Но ръката го боли много. А ще трябва да го прегледат и за вътрешни травми.

Сирената на линейката приближаваше.

— Чу ли доктора, Тод? — стисна го окуражително Линдзи. — Не плачи, миличък. Макс ще се оправи.

Зад гърба ѝ долетя глас — дрезгав и до болка познат.

— Линдзи? Къде си, по дяволите?

Тя се усмихна през сълзи. Нищо му няма, щом ругае. Линдзи с неохота сложи момчето в ръцете на икономката.

— Този път го дръжте по-здраво! — злобно каза тя. Върна се при колата. Лекарят тъкмо измъкваше Макс от колана. Очите му бяха пълни с болка.

— Боли ли тук? — попита го докторът, опипвайки ребрата му.

— Боли навсякъде — измърмори Макс и се опита да се изправи на седалката. — Оставете ме, за бога, аз дори не ви познавам! Линдзи!

— Спокойно, аз съм лекар — каза мъжът и премести ръката си върху стомаха му. — А тук, тук боли ли?

Тълпата направи място на Линдзи. Очите им се срещнаха. Лекарят бе отворил вратата на автомобила и като я видя, Макс отново опита да стане.

— Не мърдай — предупреди го лекарят.

Макс продължаваше да гледа Линдзи с диво изражение в очите.

— Линдзи? — извика той. — Ела!

— Линдзи, ела тук и успокой този човек! — извика докторът и се дръпна встрани.

— Само не мърдай! — пое здравата му ръка тя, бършейки сълзите си.

Макс опита отново да стане, но лекарят не му позволи.

— Направих голяма глупост, Линдзи — каза той, — но опазих пеликана. На него му няма нищо, той е здрав и читав.

— Видях — спря го Линдзи. — Стой мирно, Макс, иначе ще стане по-лошо!

— Нищо ми няма! Почти нищо. Хайде, докторе, помогнете ми да стана! Мога да движа всичките си пръсти. Само се пораздрусих. И ръката ми...

Лицето му се сбърчи от болка, когато се опита да я размърда.

— Стой мирно! — помоли го през сълзи Линдзи и избърса струйка кръв от бузата му.

Линейката спря до тях.

— Линдзи, ти плачеш?! Заради мен ли? Съжалявам? Кълна се, че съжалявам! Повече няма да се повтори. Само не плачи, скъпа! Не мисли за мен. Погрижи се за себе си.

— Макс! — почти истерично извика Тод зад гърба на Линдзи.

Мъжете от линейката си проправяха път към местопродшествието, придвижвайки носилката.

— Божичко! — удари Макс със здравата си ръка по кормилото. — Дано Тод не е видял цялата тази бъркотия. Кажете ми, че нищо ми няма.

— Дръпнете се, госпожо! — нареди единият от санитарите.

Започнаха да преглеждат Макс за наранявания.

— Не ѝ викайте! — изрева той. — Искам да е до мен!

— Спокойно, гълъбче! — рече санитарят. — Ти си катастрофирал. ВЪобще не знаеш какво искаш.

Очите на Макс диво засвяткаха:

— Знам какво искам — каза той. — Линдзи! Тод! Чуваш ли ме, Тод? Нищо ми няма, приятелю! И пеликанът е здрав. Всичко е наред, момчето ми!

— Хайде! — рече единият санитар на колегата си. — Да го качваме...

— Мога и сам — тросна се Макс. — Ще стигна сам до проклетата ви линейка!

Санитарят запротестира, но Макс изруга. Опитаха се да го задържат. Той ги разбута и почти се изправи, като размаха заканително огромния юмрук на здравата си ръка.

— Ще отида до линейката — предупреди всички Макс с див пламък в очите.

— Нека върви — каза единият от санитарите. — Като падне, ще го вдигнем!

— Няма да падна! — заядливо отвърна Макс. — Това е важно.

Мъжете в бяло отстъпиха, за да може той да се изправи. Коленете едва го държаха, но той се стегна, облегна се със здравата си ръка на вратата на автомобила и се изправи. Под краката му изхрущя стъкло. Макс изруга, поглеждайки надолу. Босите му крака кървяха.

— Линдзи? Ще ми помогнеш ли? — Той се олюля, но се задържа.

— Макс — помоли го тя, — легни, за бога, върху носилката!

— Не! — отвърна той. — Ще вървя. Къде е Тод? Чувам, че плаче. Искам да види, че ми няма нищо.

— Макс, моля те!

— Тод, съкровище, ела с мен в болницата! Нищо ми няма.

— Макс — прегърна го през кръста тя.

— Искам съкровището! — заинати се той. — И теб. Няма да отида, ако не сте с мен!

Пристъпвайки бавно, Макс стигна до икономката и момчето. Протегна здравата си ръка:

— Хайде, момче, ще те нося! Нищо ми няма.

— Макс, не можеш... — рече Линдзи уплашено.

— Напротив, мога! — сопна се той.

Коленете му се подгънаха, когато пое Тод, но той запази равновесие и прегърна момчето. То зарови глава в рамото му.

— Виждаш ли?! — рече Макс. — Всичко е наред! Няма защо да плачеш. Не може някакъв си пеликан да ме изкара от релси.

Успя да се добере до линейката с момчето в ръка, макар да се олюляваше.

— Аз съм тук! Не плачи! Няма да заминавам, чу ли?

— С детето не може! — предупреди един от лекарите.

— За мен може — срязва го Макс. — И ще го направим. Това е моето момче. Моето супермомче! Нали, шампионе?!

Тод погледна Макс с насълзени очи и кимна. После отново зарови ръце в рамото му, стискайки здраво врата му.

— Господине — каза лекарят, — вие сте луд!

— Така е! — отвърна Макс и продължи напред. — Затова се пази, гълъбче! Хайде, Линдзи!

Колкото и да беше замаян от болката, той успяваше да се задържа прав и да носи момчето към линейката. Прави го заради Тод, недоумяващо гледаше Линдзи.

За да не се изплаши. Луд човек! Но е чудесен. Как да не го обичаш?!

На следващата сутрин Линдзи отиде да прибере Макс от болницата. Откри го в градината, под палмите.

— Можеше много да пострадаш — каза тя. — Защо не направи това, което те помолих?

— Много добре знаеш — отвърна той и тръсна глава.

Линдзи знаеше наистина. Макар и напълно объркан, той беше помислил за Тод, а не за себе си. Беше се сетил, че момчето може да се изплаши, спомняйки си за другата катастрофа. Някак си бе намерил сили да му покаже, че инцидентът с него не е като онзи с баща му, че нищо ужасно не се е случило и всичко ще се оправи в най-скоро време.

Линдзи въздъхна. Седеше върху една каменна пейка в градината, а Макс — на ниската ограда. Трябваше да чака в инвалидния стол, но той беше доста бодър и наперен.

— Ти наистина си безнадежден случай — каза тя. — Помислиха, че имаш мозъчно сътресение, така щуро се държа.

Макс само повдигна рамене в шантавата си розова риза.

— Искаш ли да го яхна това нещо? — потупа той инвалидния стол. — Ако имаше наклон, като нищо...

— Виждаш ли? — прекъсна го нетърпеливо Линдзи. — Затова мислят, че от удара си си загубил ума!

Лявата му ръка бе гипсирана и висеше завързана за врата. Дори ризата му ѝ се стори приемлива.

— Напротив не съм си загубил ума, а съм го намерил. Станаха ми ясни много неща. Разбрах какво в този живот е важно и какво не. Така се получава, когато те лъхне смъртта.

— Не се шегувай — рече Линдзи, потискайки желанието си да хване ръката му и да се увери, че той наистина е пред нея. — Можеше да си докараш сериозна бея с носенето на Тод.

— Не болеше чак толкова — усмихна се Макс.

— Откъде знаеше, че нямаш сериозни травми? Докторът каза...

— Просто знаех! — упорито заяви Макс. — Знаех, че мога да стана, да ходя, да го нося... Знаех какво трябва да правя.

— Разбира се! Сега за него си най-големият герой на света.

Макс беше отказал да лежи по пътя към болницата. По целия път беше пъл и разправял вицове. Докато стигнат спешното отделение, Тод отново бе възвърнал смеха си. Докторът обаче каза на Линдзи, че когато останал сам, Макс се е гърчил от болка. Нещо, което бе спестил на нея и момчето.

— Страхотен си, знаеш ли? — каза Линдзи.

— Знам, знам — отвърна Макс. — И съм ти го казвал. Как е той? Най-важният човек на света!

Линдзи сведе очи, за да скрие чувствата, които препълваха сърцето ѝ. Беше в зелената си рокля от деня, когато се срещнаха за първи път. В болницата се намираше по изричната поръка на Макс.

— Добре е. Искаше да дойде. Не обича да остава с Грисл.

— Кой ли пък ще обича такова нещо?!

— Все още е напрегнат, но се радва, че се прибиращ. Боя се, че ще трябва доста доказателства, за да повярва, че си добре. Съжалявам.

— Надявам се, не се е засегнал, че помолих да дойдеш сама?

Тя поклати глава.

— Не, не бих казала. Все пита дали наистина ще се откажеш да заминеш, както му каза в линейката.

Линдзи го погледна. Макс изведнъж бе станал сериозен. Оглеждаше се наоколо за сестра.

— Стани! — нареди ѝ той.

— Какво? — изненада се тя.

— Стани! — Макс се изправи в сянката на палмовата алея, взе ръката ѝ и я притегли към себе си.

— Макс! — каза тя развълнувано. — Трябваше да седиш на стола чак до колата.

От погледа на сините му очи ѝ се зави свят. Допирът до ръката му предизвика ток по тялото ѝ.

— Не ми казвай никога какво трябва да правя! — каза той, сложи ръка на кръста ѝ и я притисна още по-плътно.

— Макс, не прави това!

— Трябваше да го направя много отдавна. — Държеше я плътно до себе си. — Ама че работа! Кога ли ще мога да те прегърна с две ръце?!

— Макс...

— Тихо! — прошепна Макс и я целуна така, както умееше само той. После я прегърна още по-силно. — Ех, Линдзи — рече с болка и съжаление. — Бях голям глупак! Исках да се махна от къщата, защото се плаших от чувствата си към теб и Тод. Ако не беше този шантав пеликан, можех да те изгубя завинаги. Като си помисля само! Прегърни ме с двете си ръце, така както аз не мога!

Лицето ѝ се допираше до гърдите му и Линдзи чуваше силните удари на неговото сърце. Обгърна с ръце кръста му. Той се засмя и целуна косите ѝ.

— Пеликанът тичаше срещу мен и единственото, което си помислих, бе, че Тод го обича и Линдзи няма да ми прости, ако го прегазя.

Ръката му се плъзна по нейната.

— После се озовах пред електрическия стълб и си казах... само да не умра! Имам жена и дете.

Макс обсипваше с целувки брадичката и хладните ѝ страни.

— Луда работа! Да си забранявам да умра, защото имам жена и дете!... Колата удари единия стълб, след това другия. Почувствах адска болка в ръката, но все още си мислех — не бива да умираш! Имаш жена и дете.

Той се вгледа в очите ѝ. В тях напиха сълзи.

— Защо ще мисля така, ако не е истина? Прав ли съм? Струва ми се, че това е единствената причина съдбата да ме пощади. Изглежда е предопределено да бъда с теб.

— О, Макс! — промълви Линдзи, заравяйки лице в здравето му рамо. — Ние сме твои. От самото начало. Искаш ли ни или не, ние сме твои!

— Искам ви — прошепна той. — При това много. — Целуна я, докато ѝ се зави свят. После развърза панделката от косата ѝ и зарови ръка в нея. — Питаше ме дали наистина ще се откажа от заминаването? Да, ще се откажа. Сега няма да заминавам. И никога няма да замина завинаги. Няма да продам вилата. Как бих могъл да се лиша от нещо, което е свързано с теб?! Обичам те.

— И аз те обичам!

— Ще трябва понякога да пътувам — промърмори в лицето ѝ той. — Но винаги ще се връщам къщи при теб. Кълна се! Обещавам! Ти и Тод сте моят дом.

— Винаги ще те чакаме, Макс! — прошепна Линдзи, увивайки ръце около врата му. — Това ще бъде дома, който ти си създаде!

— Мисля, че те обикнах още в първия миг, там, на пристана. В зелената ти рокля, с твоите синьо-зелени очи... моята заблудила се на сушата русалка.

— Русалката търсеше пират, който да я отвлече — с пресъхнало гърло каза Линдзи. — О, Макс, струва ми се, че се влюбих в теб, докато се женихме в онзи смешен бостан с любеници. Когато съм до теб, чувствам близостта на цялата Вселена. Сякаш ти си нейният истински владетел!

Той наведе очи и поклати глава.

— Какво да правя сега, госпожо Дън? Не мога да поискам ръката ти, защото вече сме женени.

— Не знам, господин Дън, може би трябва да продължиш да ме целуваш, докато измислим нещо.

— Хабиб май беше прав за брака — рече Макс с устни върху нейните.

— В края на краищата не го излъгахме — усмихна се Линдзи. — Вярваш ли в звездите?

— Вярвам в теб — каза Макс и я целуна отново.

— Господин Дън — чу се глас откъм болницата. — Настоявам веднага да седнете на стола!

Но господин Дън и госпожа Дън не чуваха нищо. Те се целуваха.

Три седмици по-късно в информативната рубрика на местния вестник в Кий Уест се появи нелепо и малко смешно заради своята претенциозност съобщение:

„Господин Макс Дън от Кий Уест и неговата съпруга Линдзи потвърдиха своята брачна клетва с церемония в градината на своя дом във Вака Кий. Церемонията бе извършена от Негово преосвещенство Майкъл Малоун. В сватбеното тържество взеха участие тяхната кума — госпожа Наоми Фелдман, кумът — господин Хамиш Кордуайнър, шаферът — техният син Тод. Невестата бе дадена на бъдещия си съпруг от доктор Артур Шулман. На тържеството присъстваха — един пеликан със счупено крило и коте с асо пика на нослето.

Младоженката бе облечена в светлозелена копринена рокля от прочутия дизайнер Живанши, а в косата си бе вплела прекрасни гардении. Младоженецът носеше бял фрак и синя хавайска риза с делфини.

Сватбеният букет бе уловен от госпожа Фелдман. Приемът вместо на терасата, се състоя в любимата на Тод пицария, защото докато се целуваха младоженците, пеликанът беше излапал ордъврите. Семейство Дън категорично отрича котето да е падало в купата с пунша. Второто им сватбено пътешествие, както и първото, ще бъде прекарано вкъщи.“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.